ADVAITARATNARAKSHAṆAM

OF

MADHUSÛDANASARASVATI

श्रीमत्परमहंसमधुसूदनसरस्वतीप्रणीतम्

अद्वैतरत्नरक्षणम् ।

कलकत्ताविश्वविद्यालयसंस्कृतोपन्यासकेन-मद्रपुरसंस्कृतकलाशालातोऽधिगतवेदान्त-
विशारदबिरुदेन नूरणिग्रामाभिजन-विद्वद्वरसुब्रह्मण्यात्मजेन
अनन्तकृष्णशास्त्रिणा

संस्कृतम् ।

इदं च

मुम्बय्याम्

तुकाराम जावजीश्रेष्ठिभिः

स्वीये निर्णयसागराख्यमुद्रणयन्त्रालये स्वायसाक्षरैः संमुद्य प्राकाश्यं नीतम् ।

शाकः १८३९, सन १९१७.

मूल्यं १० आणकाः ।

PUBLISHER:—Tukaram Javaji, } "Nirnaya-sagar" Press,
PRINTER:—Ramchandra Yesu Shedge, } No. 23, Kolbhat Lane, Bombay.

भूमिका—

विदितचरमेवेदं तत्रभवतां सहृदयवर्याणां—यद्ब्रह्मस्वरूपाज्ञानविजृम्भितमिदं द्वैतजातं ब्रह्मसत्तयैव सदवभासं नतु स्वरूपतः सत् इति ह्यद्वैतिनां सिद्धान्तः प्रचकास्ते। एतदभिप्रायमेव—"न सोऽस्ति प्रत्ययो लोके यत्र सत्ता न भासते" इति वचनमिति जानीमः। त्रिविधं हि वस्तुजातमिहोपलभ्यते पारमार्थिकं व्यावहारिकं प्रातिभासिकमिति। यद्धि कालत्रयेऽपि न बाध्यं ब्रह्म तत् पारमार्थिकं स्वरूपतः सत्। सर्वदैव हि तत् सत् सदित्येव प्रतीयते यदा च तस्य परोक्षावभासः यदा च तस्यापरोक्षावभासः। द्विविधं ह्यज्ञानं असत्त्वापादकमभानापादकं च। तत्र परोक्षावभासेन प्रथमं अपरोक्षावभासेन द्विविधं चाज्ञानं विनश्यतीति युक्तमिदं ब्रह्म सर्वदा सदित्येव प्रतीयत इति। यत्तु पुनः ब्रह्मसाक्षात्कारपर्यन्तमनुवर्तते स्थूलरूपेण सूक्ष्मरूपेण वा तत्सर्वं घटादिव्यवहारकालाबाध्यत्वात् व्यावहारिकमिति विनिश्चयः। तत्सर्वमनवच्छिन्नब्रह्मस्वरूपाज्ञानविवर्तभूतं स्वरूपतो मिथ्याभूतमपि अधिष्ठानभूतब्रह्मस्वरूपसत्तया सदिति अधिष्ठानप्रतीतिनियतावभासकं यदा यदाऽवभासः तदा तदा सदित्येवावभासते। शुक्तिरूप्यादिकं ब्रह्मस्वरूपसाक्षात्कारतः पूर्वं शुक्तितत्त्वसाक्षात्कारसमनन्तरमेव बाध्यमानं शुक्तित्वाज्ञानकालिकशुक्तितादात्म्यावभासकालिकसदवभासं प्रातीतिकमिति प्रातिभासिकमिति च प्रामाणिकैर्व्यवह्रियते। तत्तु यद्यपि न कदापि न प्रतिभाति किंतु यदा यदा तस्य सत्ता तदा तदा तत् प्रतिभात्येव। अभानापादकं ह्यज्ञानं प्रातिभासिकस्य नास्त्येव। तथापि यावत्प्रतिभासं सदवभासमित्यत्र नास्ति विशयलेशोऽपि। शशशृङ्गादिकं तु असत् सदसतोरनुपरागात् न सद्रूपे ब्रह्मणि कल्पितमिति स्वसत्तयाऽधिष्ठानसत्तया च न सदभासमिति न दोषः। स्वसत्तयैव घटादयः सदवभासा इति तु नैयायिकास्तदनुसारिणश्च मन्यन्ते। तेषामयमाशयः—"द्विविधं हि सामान्यं परमपरं चेति। आद्यं सत्तादि। द्वितीयं तु घटत्वादिसामान्यम्। सत्ता द्रव्यगुणकर्मपदार्थत्रयसाधारणी घटत्वादिकं तु घटादिमात्रवृत्ति" इति। तदेतन्न समीचीनम्; "अभावः सन्" इति अभावमपि वयं सदवभासमवगच्छामः। नहि नैयायिकानां मतेऽभावः सन्निति कदापि भवति। परम्परासंबन्धेन सदवभासतावादस्तु प्रत्ययवैरूप्यात् कथमपि न युज्यते। अधिष्ठानसत्तया सदवभासतायां तु प्रत्ययैकरूप्यमपि समर्थितं भवति। युक्तं चैतत्—सत्तासामान्यं नहि घटादीन् न व्यभिचरति। व्यभिचरति हि तत् प्रागुत्पत्तेस्तद्विनाशोत्तरं च घटादीन्। यद्धि यं व्यभिचरति न तस्य स्वाभाविको धर्मः यथा शुक्तिकाया रूप्यम्। सत्ताच व्यभिचरन्ती न घटादीनां धर्मः, किंतु ब्रह्मधर्म एवेति निश्चिनुमः। यदिहि घटादीनां सत्ता स्वाभाविकधर्मः स्यात् प्रागुत्पत्तेः विनाशानन्तरं च धर्मिणं घटादिकमन्तरा कुत्र वा साऽऽसीदिति वक्तव्यम्। नह्यन्यधर्मोऽन्याश्रयोऽन्यस्यान्यतां नापादयतीति युज्यते। एतेनापरसामान्यविभागोऽपि परास्तः। गवादीनामपि घटत्वादिप्रसङ्गात्। तदिदं सिद्धं यत् घटः सन् इत्यादिप्रत्यया न वस्तुसत् घटादीनां सत्त्वमवगाहन्ते किंतु कल्पितमेव तदिति घटाद्यधिष्ठानमेकमवश्यमङ्गीकरणीयम्। तदेकमेव सत्यं तत्र कल्पिता घटादयश्च न सत्या इति सिद्धम्। **एतेन**—प्रत्यक्षविरोधोऽपि घटाद्यसत्यतायां नापततीति—**सूचितम्**; नहि घटादयो वस्तुसन्त इति प्रत्यक्षं गोचरयतीति प्रागेवोपपादितमस्माभिरिति प्रपञ्चमिथ्यात्वे न कोऽपि विरोधः; नहि शुक्तिकायां रजतप्रतीतिसमये वस्तुसदेव रजतमवगतमिति रजतं वस्तुसदिति युज्यते। यथाचात्राख्यातिवादस्य नावसरोऽप्रामाणिकश्च स तथा भामत्यां कल्पतरुपरिमलयोश्चाध्यासभाष्ये बहूपपादितमिति विस्तरभयान्नात्र लेखिनीं व्यापारयामः। सत्यं रजतादिकं शुक्तिकायां अवस्तुसत्। यतो हि वयं व्यवहारकाल एव तत्तत्र बाधितमवगच्छाम इति चेत्, तत् किं यः शुक्तिकायां रजतभ्रमानन्तरं बाधज्ञानतः प्रागेव मृतः कदापि न यस्य बाधज्ञानं विनैव परीक्षां व्यवहरतः संजातं तस्य शुक्तिकाया रजतं वस्तु सत्? न वस्तुसत् अदुष्टकरणो हि धीरः पुमान् तामेव शुक्तिकां शुक्तिकामेव जानाति न रजतमिति तदनुभव एवात्र व्यवस्थापक इति यदि वदसि, तर्हि अत्रापि जीवन्मुक्तानुभव एव व्यवस्थापको न त्वदनुभव इति समानम्। जीवन्मुक्तिश्च कर्मणा चित्तशुद्ध्यादिसामग्रीसंपत्त्यनन्तरं समुचितगुरुवरलाभेन तच्छुश्रूषादिना श्रद्धापूर्वकं वेदान्तश्रवणेन तदर्थमननेन तन्निदिध्यासनेन च भविष्यतीति संपादयैतानि साधनानि, भजस्व च समस्तकल्याणगुणैकतानं भगवन्तमुमारमणं रमारमणं वेति अलमनेन प्रसक्तानुप्रसक्तेन विचारेण।

तदिदं सिद्धं ब्रह्मव्यतिरिक्तं सर्वमपि द्वैतजातं रज्जुव्यतिरेकेण सर्प इव कथमपि नास्तीति ब्रह्मस्वरूपाज्ञानविजृम्भितमेवेदं बहुविधानर्थजातनिदानमिति ब्रह्मतत्त्वसाक्षात्कार एकमेवावलम्बनमस्माकं सर्वेषामपीति सत्यतरेऽप्यद्वैते नास्माकमहो विश्वासो जायते। तदत्र—'साऽऽमुं प्रयच्छति न पक्षचतुष्टये तां अद्वैततत्त्व इव सत्यतरेऽपि लोके' इति नैषधश्लोकमत्र स्मृतिपथागतं सुहृदामपि स्मारयामः। विषयाभिमुखं द्वैतानुगुणं च प्रवर्तमाना हि बुद्धिः द्वैतसत्यतादिनिरूपणपरैर्द्वैतपरैः सिद्धान्तैर्यथा परवशीकर्तुं पार्यते न तथा तद्विरोध्यद्वैतसिद्धान्तेनेति पुरुषार्थमूर्धन्यपर्यवसाय्यपि अद्वैतं अपह्रियते एव रत्नश्रेष्ठमिव चोरैर्मतान्तरसिद्धान्तैरिति रक्षणीयमेवेदमद्वैतरत्नमत्रेति पश्यामः।

अस्मिन् विषये बहूमक्तं भगवता श्रीहर्षदेवेनेति अवसरप्राप्तं तस्य कृते कृतज्ञताविष्करणमत्यावश्यकमत्र विलिखामः। किंच सर्वेषामप्यास्तिकसिद्धान्तानां नास्तिकराद्धान्तानां च सारांशानां संमेलनेनाद्वैतसिद्धान्तस्य प्रवृत्तिरिति सर्वेषामपि सिद्धान्तानां रत्नवत्सारांशानां संमेलितानामत्र परिपालनेन सर्वमतपरिपालनमेव पर्यवस्यति। उपपादयन्ति हि मधुसूदनसरस्वत्यो महिम्नस्तोत्रव्याख्यायां सर्वेषामपि विद्यास्थानानामद्वैतपर्यवसानम्। प्राचीकशाम च वयमपि इमं विषयमधिकृत्य ब्रह्मसूत्रभाष्यभूमिकायामस्मदीयायामिति नात्र पिष्टं पेषयामः। 'द्वितीयाद्वै भयं भवती'ति द्वैतसत्ताबुद्धिरेव भयसाधनमित्यवगमात् द्वैतसत्तावगमो येन येन प्रमाणेन भवतीति परेषामभिमतं तस्य सर्वस्यापि प्रमाणस्य व्यावहारिकद्वैतसत्यतावगाहिनो नाद्वैतसिद्धान्तेन विरोध इत्यादिकं हि अद्वैतसिद्ध्यादिषु अन्येषु ग्रन्थेषु बहूपपादितमपि निष्कर्षेण सुबोधं यथातथाऽद्वैतरत्नरक्षणाख्य एवायं ग्रन्थे निरूपयतीति एतद्ग्रन्थप्रणेतारो मधुसूदनसरस्वत्यः सर्वाधमर्णा इत्यवचनसिद्धमिति नात्र किमपि जिह्वां लेखिनीं वा चालयामः। सर्वथा चैतादृशग्रन्थानां प्रकाशनं लोकोपकारायैव भवतीति तत्र बहुप्रयतमानानां निर्णयसागराधिपतीनां **तुकारामजावजी श्रेष्ठिनाम्** तत्प्रधानपण्डित–**वासुदेवशास्त्रिणां** चायुरारोग्यैश्वर्यादिकं वितरतात् सर्वेश्वरी परा शक्तिरिति विरमामः।

इति सुधीजनविधेयः

वेदान्तविशारदः सु-अनन्तकृष्णशास्त्री,

कलकत्ताविश्वविद्यालयसंस्कृतोपन्यासकः।

श्रीः।

अद्वैतरत्नरक्षणविषयानुक्रमः।

इति।

ॐ

श्रीमधुसूदनसरस्वतीप्रणीतम्।

अद्वैतरत्नरक्षणम्।

शास्त्रारम्भोपपत्तिः ॥ १ ॥

श्रीगणेशाय नमः ॥

बृहदारण्यनिविष्टं विलुठितमाभीरवारनारीभिः।
सत्यचिदानन्दघनं ब्रह्म नराकारमालम्बे ॥ १ ॥
निर्जित्य प्रतिपक्षान्द्वैतधियो दुष्टतार्किकंमन्यान्।
अद्वैततत्त्वरत्नं रक्षितुमयमुद्यमः क्षमः स्यान्नः ॥ २ ॥

ननु—प्रत्यक्षागोचरत्वात्सत्यज्ञानानन्तानन्दात्मस्वरूपमद्वैतं वस्तु वेदैकसमधिगम्यमिति भवतोऽभिमतम्। तन्न सङ्गतम्; तस्य च स्वाध्यायध्ययनविधिप्रयुक्तविचारस्य धर्ममीमांसाशास्त्रेणैव विचारितत्वात्, अर्थवादस्य च विधिशेषतया प्रामाण्याद्वेदान्तानां च सिद्धवस्तुबोधकत्वेनार्थवादरूपत्वात्। नच—कर्मविधिशेषभूतानां 'वायुर्वै क्षेपिष्ठे'त्यादीनां तत्र विचारितत्वेन 'सदेवे'त्यादिवाक्यानामत्र विचार इति युक्तम्। कर्तृस्तावकत्वेन तेषामपि विधिशेषत्वात्, 'संभवत्येकवाक्यत्वे वाक्यभेदो हि नेष्यत' इति न्यायात्। नच प्रकरणान्तरत्वम्; पूर्वोत्तरकाण्डयोर्नियतपौर्वापर्यस्यान्यथा वक्तुमशक्यत्वादित्यनारम्भणीयमिदं बादरायणीयं तन्त्रमिति तदनुग्राहकयुक्तिव्युत्पादनमप्यनर्थकमिति प्राप्ते—

ब्रूमः। 'स्वाध्यायोऽध्येतव्य' इति विधिर्न कृत्स्नस्य वेदस्य विचारं प्रयुङ्क्ते। तथाह्यध्येतव्य इति विधिर्नियोगो वा स्याद्भावना वा स्यादिष्टसाधनत्वं वा स्यात्। तत्र नियोगपक्षे धात्वर्थविषयको नियोगस्तस्य च निर्नियोज्यत्वात्स्वविषयाननुष्ठापकत्वादात्मनियोज्येनैवाध्यापनविधिना स्वविषयानुष्ठानसिद्धेर्नियोज्याकल्पनाच्च विचारविधायकत्वं दूरतएवानाशङ्कनीयम्। भावनावादेऽप्यध्ययनकरणिका भावनाशब्दात्प्रतीयते तस्या भाव्याकाङ्क्षायां समानपदोपात्तः स्वाध्यायो भाव्यत्वेनान्वेति न त्वन्यत्; दृष्टे सत्यदृष्टकल्पनाऽयोगात्। नच स्वाध्यायस्य सिद्धत्वेन भाव्यत्वानुपपत्तिः; तदवाप्तेरसिद्धत्वेन भाव्यत्वोपपत्तेः। अथ—तस्याः स्वतोऽपुरुषार्थत्वादर्थावबोधस्य चानुष्ठानौपायिकत्वेनोपयोगात्स एव भाव्यतां प्रतिपद्यते, तस्य च विचारमन्तरेणानुपपत्तेस्तस्मिन्नपि स्वाध्यायविधेस्तात्पर्यमिति—चेत्, न; राजसूयादिप्रतिपादकानां वाक्यानां ब्राह्मणेनाध्ययनानापत्तेः। ब्रह्मयज्ञजपार्थं तदध्ययनमिति यदि, तर्हि सर्वस्यैव तथाध्ययनमस्तु? किमर्थावबोधकल्पनयेति। किंच हुंफडादिशब्दाध्ययनस्यार्थावबोधपर्यन्तत्वाभावादवश्यमक्षरग्रहणं स्वाधीनोच्चारणक्षमत्वलक्षणं फलं वाच्यम्। तथाच वैरूप्यपरिहारार्थं सर्वत्र तदेवास्तु, अर्थावबोधस्तु तस्य फलं, नतु विधेः, कथं तदुभयभिन्नोच्चारोऽध्ययनविधिविधेयः स्यात्। अवघाते आवृत्तिवद्भविष्यतीति चेन्न; तत्र विहितस्यैव धात्वर्थस्य दृष्टवैतुष्यफलानुपपत्त्या आवृत्तिकल्पनात्, इहत्वक्षरग्रहणेनैव दृष्टफलेनोपपत्तौ कल्प्यविचारविध्यनुपपत्तेः। ननु—अर्थावबोधस्य विध्यफलत्वे तत्र शब्दानां तात्पर्यं न स्यात्, तथाच न वेदस्य प्रामाण्यलाभ इति—चेन्न; लोके नद्यास्तीरे पक्वफलानि सन्तीति वाक्यस्य विध्यभावेऽप्यवबोधे तात्पर्यदर्शनात्। तस्मान्न स्वाध्यायविधिप्रयुक्तो विचारः, किंतूत्तरक्रतुविधिप्रयुक्त इति यथा, तथा श्रवणादिविधिप्रयुक्त एव ब्रह्मविचारोऽपि भविष्यतीति को विरोधः? इष्टसाधनताविधिपक्षेऽपि कस्येष्टस्य साधनमध्ययनमित्यपेक्षायामक्षरग्रहणस्यैवाकाङ्क्षापूरकत्वे नान्यफलकल्पनावकाश इति उत्तरक्रतुविधिप्रयुक्तत्वादर्थावबोधस्य तत्प्रयुक्त एव विचार इति।

भवतु वा स्वाध्यायविधिप्रयुक्त एव विचारः, तथापि प्राच्यमीमांसया न गतार्थत्वम्। तत्र कर्मोपयोगिन एव वेदभागस्य विचारितत्वात्। नचैकवाक्यत्वम्, विरुद्धार्थप्रतिपादकत्वेन तदसंभवात्। अर्थाविरोधे सत्येवैकवाक्यत्वम्। नचैवं परस्परविरुद्धार्थत्वेनाप्रामाण्यं काण्डद्वयस्यापि शङ्क्यम्; पूर्वकाण्डस्य व्यावहारिकप्रामाण्यात्, उत्तरकाण्डस्य पारमार्थिकवस्तुप्रतिपादकत्वेन तत्त्वावेदकत्वलक्षणप्रामाण्याभ्युपगमात्। किंच ब्रह्मज्ञानप्रतिबन्धकदुरितध्वंसजनककर्मकलापप्रतिपादकपूर्वकाण्डेन सह ब्रह्मज्ञानजनकोत्तरकाण्डस्य मोक्षप्रयोजनकस्यैकवाक्यत्वे संभवति विरोधेनाप्रामाण्यकल्पनानुपपत्तिः। नच—पूर्वकाण्डापेक्षितदेहादिव्यतिरिक्तकर्तृस्तावकत्वेनोत्तरकाण्डस्योपयोगः किं न

स्यादिति—सांप्रतम्; मुख्यत्वे बाधकाभावात्, स्तुतौ लक्षणापत्तेः, देहव्यतिरिक्तस्य स्तुतिं विनापि कर्मणि प्रवृत्तिसंभवात्, देहव्यतिरिक्तिमात्रापेक्षणाच्च, अपेतब्रह्मक्षत्रादिभावस्य नित्यशुद्धबुद्धमुक्तात्मभावस्य नित्यनिरतिशयानन्दरूपस्य विज्ञानघनस्य बुद्धेः प्रवृत्तिं प्रत्यनुपयोगाच्च । नचैतादृशे वस्तुनि प्रत्यक्षादिबाधः; तस्याग्रे निराकरिष्यमाणत्वात्। तस्मादगतार्थमिदं बादरायणीयं तन्त्रमिति तत्त्वविचारः पृथक्करणीय इति तत्त्वरक्षार्थं यतनीयम् ॥ **इत्यद्वैतरत्नरक्षणे शास्त्रारम्भोपपत्तिः ॥ १ ॥**

अथ श्रुतिप्रामाण्योपपत्तिः ॥ २ ॥

ननु—भाष्यकारादिभिस्तत्त्वरक्षार्थं बहुग्रन्थस्य कृतत्वात्किमनेनेति—**चेत्, सत्यम्**; कुतार्किकोत्थापितकुयुक्तिनिराकरणेन भाष्यकाराद्युक्ततात्पर्यवर्णनेन चास्य सार्थकत्वात्। **तथाहि**—

मोक्षाय स्पृहयालवः श्रुतिगिरां श्रद्धालवोऽर्थेऽनृजौ वेदान्तार्थविभावनासु सुतरां व्याजेन निद्रालवः ।
भेदे खण्डनखण्डितेऽपि शतधा तन्द्रालवस्तार्किकाः कैवल्यात्पतयालवः श्रृणुत सद्युक्तिं दयालोर्मम ॥ १ ॥
अद्वैतरत्नरक्षायां तात्त्विका एव यामिकाः ॥ अतो न्यायविदः स्तेनान्निरस्यामः स्वयुक्तिभिः ॥ २ ॥

तदिदं तत्त्वरक्षणं क्रियमाणं विवेकिभिर्विचारणीयम्। तत्रोक्तं तावत्स्वप्रकाशचिदानन्दरूपं सत्यं नित्यं सजातीयविजातीयस्वगतभेदशून्यं तत्त्वमिति। प्रमाणं चात्र 'अस्थूलमनण्वह्रस्व'मित्यादि वेदान्तवाक्यमेव । **अस्यचायमर्थः**—न विद्यते स्थूलं यत्र तदस्थूलम्, न विद्यतेऽणु यत्र तदनणु, न विद्यते ह्रस्वं यत्र तदह्रस्वम्, एवमन्यत्रापि ज्ञेयम् । तथाच सकलद्वैतात्यन्ताभाववद्वस्तुप्रतिपादनेन सजातीयविजातीयस्वगतभेदशून्यं वस्तुतत्त्वं प्रतिपादितं भवति । नच—ब्रह्मणि द्वैतप्रसञ्जकाभावे प्राप्तिपूर्वकनिषेधानुपपत्तिरिति—वाच्यम्; सृष्टिप्रतिपादकवचनजातैरुपादानत्वप्रतिपादनपरैरर्थात्प्रपञ्चसंबन्धस्य प्रापितत्वात्। विमतं जगत्, अभिन्ननिमित्तोपादानकं, भावकार्यत्वात्, सुखादिवदित्यनुमानाच्च प्रसक्तिः । नच—एतद्विरोधादेव न प्रपञ्चात्यन्ताभावबोधनं शक्यमिति—शङ्क्यम् । सृष्टिवाक्यस्य मायामयसृष्टिप्रतिपादकत्वात्, 'मायां तु प्रकृतिं विद्यान्मायिनं तु महेश्वर'मित्यनया श्रुत्यैकवाक्यत्वेन तथैव प्रतिपत्तेः, 'अतोऽन्यदार्त'मित्यन्यस्य सर्वस्यार्तत्वाभिधानाच्च, 'नान्तरिक्षेऽग्निश्चेतव्य' इतिवदप्राप्तेऽपि निषेधोपपत्तेः । नच—ब्रह्मणि प्रपञ्चनिषेधेऽप्यन्यत्र सत्त्वं किं न स्यात्? भूतले निषिध्यमानस्य घटस्य देशान्तरे सत्त्ववदिति—सांप्रतम्; स्वोपादाने निषिद्धस्य वस्तुनोऽन्यत्र सत्त्वानुपपत्तेः, घटस्य च भूतलं नोपादानम्। नचोपादानत्वं ब्रह्मणोऽसिद्धम्; 'जन्माद्यस्य यतः' इत्यादिन्यायसिद्धत्वात्, तत्र श्रुत्यनुमानयोरुपन्यस्तत्वाच्च । नच—एकस्यानारम्भकत्वं सततकार्यारम्भप्रसङ्गादिति—वाच्यम्; विवर्तवादाभ्युपगमात् । अत्र चैकस्या एव रज्वाः सर्पदण्डभूच्छिद्राद्यनेकोपादानत्वदर्शनात्, मायाद्वितीयत्वाङ्गीकाराच्च उपादानस्यैकत्वेऽपि कारणान्तरसापेक्षत्वेन सततकार्यारम्भानापत्तेः आरम्भवादस्य च श्रुतिस्मृतिपुराणादिविरुद्धत्वेन प्रतिभामात्रोत्प्रेक्षितत्वेन चोपेक्षणीयत्वात्। **किंच** आरम्भवादे कार्यं सत् उतासत्। **नाद्यः**; कारकव्यापारवैयर्थ्यापत्तेः । **न द्वितीयः**; असतः कारकव्यापारेणोत्पत्त्यसंवात्, शशविषाणस्यापि तथासति कारकव्यापारादुत्पत्त्यापत्तेः। **अथ**—शशे कार्यस्यात्यन्ताभावो मृदादौ च घटादेः प्रागभाव इत्यस्ति विशेष इति—**चेन्न**; उत्पत्तेः पूर्वमसत्त्वाविशेषे एतस्यैव विशेषस्यासिद्धेः । **तथापि**—इतरकारणसमवधाने समवायिकारणे उत्पत्स्यते कार्यमिति प्रतीतिरस्ति घटादौ नेतरत्र, तथाचोत्पत्स्यमान एव घटोऽभावस्य विशेषक इति—**चेन्न**; असता संबन्धस्यानिरूपणात्। तज्ज्ञानमभावस्य निरूपकमिति—चेन्न; ज्ञानस्यापि संबन्धाभावे तदीयत्वासिद्धेः । **अथ**—उत्पत्त्यनन्तरं घटस्य प्रागभावो नासीदिति ज्ञायते, कथमन्यथा न सर्वत्र घटस्योत्पत्तिरिति—**चेत्, न**; तदानीं प्रागभावस्यासत्त्वेन घटस्य तदीयत्वासिद्धेः, स्वरूपसंबन्धस्य द्व्यात्मकत्वात्, प्रतीतिमात्रस्य च वस्त्वसाधकत्वात्। अनिर्वचनीयत्वेनाप्युपपत्तेः, प्रागभावस्य सत्त्वे प्रमाणाभावाच्च । **अथ**—उत्पन्नोऽपि घटः पुनरुत्पद्येत यदि प्रागभावस्य न कारकत्वम्; सामग्रीक्षणोत्तरक्षणस्य कार्यसत्त्वेन व्याप्तत्वात्। तत्रच घटस्य प्रतिबन्धकत्वे प्रतिबन्धकाभावस्य कारणत्वपर्यवसानेऽन्यस्याभावस्य वक्तुमशक्यत्वेन गलेपादिकान्यायेन प्रागभावे पर्यवसानमिति—**चेत्, न**; एका सामग्री एकमेव कार्यं जनयतीति स्वभावस्य कल्पनात्। धर्मिकल्पनातो धर्मकल्पनाया लघुत्वात् तत्क्षणादृष्टादिरूपकारणाभावेन सामग्र्यभावाच्च । **किंच** यदि प्रागभावः कारणं न स्यात् उत्पन्नोऽप्युत्पद्येतेत्यत्र उत्पन्नस्योत्पत्तिरापाद्यमानाऽप्रसिद्धा । **अथ**—माभूत्प्रागभावस्य नियामकत्वं, तथापि का नो हानिः? शशस्य विषाणं प्रति कारणत्वाभावादेव न ततस्तदुत्पत्तिः, तत्त्वं चान्वयव्यतिरेकगम्यमिति—**चेत्, न**; असतः कार्यस्य कारणत्वनियामकत्वायोगात् संबन्धाभावात्। तथा कारणस्यापि न तन्नियामकत्वमसता संबन्धानिरूपणात्। **किंच** कार्यं विद्यमानमेकदेशेन वा वर्तते सर्वात्मना वा। **नाद्यः**; आरम्भकातिरिक्तैकदेशानभ्युपगमात्। तेनैव वृत्तावात्माश्रयात्। **न द्वितीयः**; प्रत्यवयवं गोत्ववत्समाप्यवृत्तौ पुच्छेनापि स्तनकार्यापत्तेः। **अथ**—अवयवी वर्तत एतावन्मात्रं तस्यैकत्वात्कार्त्स्न्यैकदेशविकल्पनानुपपत्तिरिति—**चेत्**,

न; एकस्यापि गोत्ववद्वृत्तिप्रश्नोपपत्तेः सर्वावयवासंनिकर्षे चावयविनोऽप्रत्यक्षत्वापत्तेः । गोत्ववद्भविष्यतीति—चेन्न; असंप्रतिपत्तेः अत्यन्तभेदे चोपादानोपादेयभावे हिमवद्विन्ध्ययोरपि तदापत्तेः। तस्मादारम्भवादानुपपत्तेर्विकारवादस्य च कार्त्स्न्यैकदेशविकल्पग्रस्तत्वेन दुःस्थत्वात्संघातवादस्य चातिरिक्तकार्यानुभवेन बाधितत्वाच्छून्यवादस्य च सकलप्रमाणनिरस्तत्वाद्विवर्तवाद एव परिशिष्यते । अथ—एवमेकस्यात्मनो नित्यस्याविनाशिनो जगदुपादानत्व उत्पन्नमपि कार्यजातं नित्यं स्यात्; समवायिकारणासमवायिकारणनाशयोः कार्यनाशप्रयोजकयोरभावात्, अन्यस्य कार्यनाशकस्यादर्शनादिति—चेन्न; तदभावेऽपि मरुमरीचिकायामुत्पन्नस्य नदीपूरस्य रज्ज्वामुत्पन्नस्य च सर्पादेः शुक्तिकायामुत्पन्नस्य च रजतादेर्ध्वंस्त्वादेश्च नाशदर्शनात् । न तत्र नाशः किं तर्हि ? बाध इति चेत्, प्रकृतेऽपि समानमेतत् । यथाच प्रपञ्चस्यापि शुक्तिरजतादितुल्यता तथोपपादयिष्यामः । तस्मादुपादानकारणे ब्रह्मणि निषिद्धस्य प्रपञ्चस्य नान्यत्र सत्त्वमस्तीति सिद्धम् ॥ इत्यद्वैतरत्नरक्षणे श्रुतिप्रामाण्योपपत्तिः ॥ २ ॥

अथ श्रुतीनां भेदपरत्वभङ्गः ॥ ३ ॥

अत्र कश्चिदाह—नाद्वैतज्ञानं मुक्तिहेतुः किंतु देहादिप्रतियोगिकभेदवदात्मज्ञानम् । वदति चात्र भेदनिरूपणप्रतिज्ञापूर्वकभेदस्थापने प्रमाणम् । तथाहि 'देहादेस्तात्त्विकाद्भेदं सत्यं चात्मन्यजानताम् । मुमुक्षूणां न मोक्षोऽस्तीत्यतो भेदो निरूप्यते ॥१॥ न सा धीः क्वचिदप्यस्ति यत्र भेदो न भासते । अतएव न तन्मात्रं यन्न भेदप्रमापकम् ॥२॥' 'स होवाचैतद्वै तदक्षरं गार्गि ब्राह्मणा अभिवदन्त्यस्थूलमनण्वह्रस्वमदीर्घमलोहितमस्नेहमच्छायमतमोऽवायवनाकाशमसङ्गमरसमगन्धमचक्षुष्कमश्रोत्रमवागमनोऽतेजस्कमप्राणमसुखमनामागोत्रमजरममरमभयममृतमरजोऽशब्दमविवृतमसंवृतमपूर्वमनपरमनन्तरमबाह्यं न तदश्नाति किंचन न तदश्नोति कश्चने'ति श्रुतावन्योन्याभावात्मकभेदस्यैव नञर्थत्वात् । तथाच स्थूलं यच्छरीरादि तद्भिन्नं ब्रह्मेत्यर्थः । एवमणु यन्मनःप्रभृति तद्भिन्नं ब्रह्मेत्यर्थ इत्यादि । तथाच भेदज्ञानादेव कैवल्यमिति ।

अत्रेदमालोचनीयम्—भेदज्ञानस्य मुक्तिहेतुत्वे यदि प्रमाणं स्यात्तदास्याः श्रुतेर्भेदे तात्पर्यवर्णनं युक्तम्, तदेव तु नास्ति; प्रमाणाभावात् । तथाहि—'आत्मा वा अरे द्रष्टव्यः श्रोतव्यो मन्तव्यो निदिध्यासितव्यः' 'आत्मनो वा अरे दर्शनेन श्रुत्या मत्या विज्ञानेनेदं सर्वं विज्ञातं भवति' तथा'तमेव विदित्वातिमृत्युमेति' 'आत्मा ज्ञातव्यः' 'न स पुनरावर्तत' इत्यादिश्रुतावात्मज्ञानस्य मुक्तिहेतुत्वं श्रुतम्, नतु भेदज्ञानस्य, तथाच तत्र श्रुतेस्तात्पर्यवर्णनं व्यर्थमेव । पद्यद्वयं चात्र पठनीयम्—'अतात्त्विकाच्छरीरादेर्मिथ्याभेदमजानताम् । सत्यात्मनि मुमुक्षूणां कृतेऽभेदो निरूप्यते ॥ न सा धीः क्वचिदप्यस्ति यत्राभेदो न भासते ॥ अतएव न तन्मानं यन्नाभेदप्रमापकम् ॥' इति । अथ—अस्थूलादिवाक्यमेव भेदज्ञानस्य मुक्तिहेतुत्वे प्रमाणमित्युच्यते, तदपि न; तस्य वाक्यस्य वस्तुतत्त्वपरत्वात्, अर्थान्तरकल्पने वाक्यभेदाच्छ्रुतिस्वरसाद्धेतुहेतुमद्भावाप्रतीतेश्च । नच—देहादौ तादात्म्यज्ञानस्य संसारहेतुत्वात्तद्भेदज्ञानं विमुक्तौ कारणमिति—वाच्यम्; ब्रह्मात्माज्ञानस्यैव संसारहेतुत्वेन श्रुतौ स्मृतौ च श्रवणात् । तथाहि—'न तं विदाथ य इमा जजानान्यद्युष्माकमन्तरं बभूव । नीहारेण प्रावृता जल्प्या चासुतृप उक्थशासश्चरन्ति' 'अज्ञानेनावृतं ज्ञानं तेन मुह्यन्ति जन्तव' इति च श्रुतिस्मृती तत्र प्रमाणम्; मम देह इति देहभेदस्य भासमानत्वेऽपि संसारस्यानुभवसिद्धत्वाच्च। स्तम्भः पिशाचो न भवतीतिवत्सर्वमहं न भवामीति भेदस्य ज्ञानसंभवेऽपि सर्वेषां संसारस्यानुभवसिद्धत्वाच्च। तस्मान्न भेदज्ञानस्य मुक्तिहेतुत्वे प्रमाणमस्ति। नच—'द्वे ब्रह्मणी वेदितव्ये परं चापरमेव चे'ति श्रुतिर्मानम्; न तावदस्याः श्रुतेर्भेदः पदार्थो भेदवाचकपदाभावात्, द्विवचनस्य भेदावाचकत्वात् । नापि वाक्यार्थः, पदार्थसंबन्धस्यैव वाक्येन प्रतिपाद्यत्वात् । अथ—द्वित्वस्य भेदव्याप्तत्वात्तेन भेदानुमानमिति—चेन्न; 'तत्त्वमसि' 'अहं ब्रह्मास्मी'त्यभेदबोधकश्रुत्यानुमानस्य बाधितत्वात् प्रत्यक्षश्रुतिविरोधेन स्मृतिबाधवत्। बिम्बप्रतिबिम्बभेदेन द्वौ चन्द्राविति तद्द्वित्वस्योपपत्तेश्च न पारमार्थिकभेदानुमानम् । किंच 'द्वे ब्रह्मणी' इति श्रुतिर्न जीवपरयोर्भेदे प्रमाणं, अथापरमित्यादिनाऽपरशब्देन ब्रह्मण एव श्रुत्या प्रतिपादनात् । ज्ञाते च ब्रह्मणि तेन परब्रह्मज्ञानस्य संभवात्तदुपयोगः । नतु तद्भेदज्ञानस्योपयोगः, आनुषङ्गिकभेदज्ञानस्य चाविद्यकतन्मानत्वेनाप्युपपत्तेः । तस्माच्छ्रुतेः पौर्वापर्याज्ञानविजृम्भितमेतद्वाचालवचनमित्युपेक्षणीयमेव । नच—'द्वा सुपर्णा सयुजा सखाया समानं वृक्षं परिषस्वजाते । तयोरन्यः पिप्पलं स्वाद्वत्त्यनश्नन्नन्योऽभिचाकशीती'ति श्रुतिर्भेदे प्रमाणम् । एतस्या अपि श्रुतेरापाततो भेदप्रतिपत्तावपि तज्ज्ञानस्य मुक्तिहेतुत्वाप्रतिपत्तेः । किंचात्रापि न पदार्थो भेदो न वा वाक्यार्थः । अनुपपत्त्या प्रतिपाद्यमानस्य च भेदस्याभेदश्रुतिविरोधेनाभासत्वात् । अवच्छिन्नानवच्छिन्नभेदेन च व्यवस्थोपपत्तेरुक्तत्वात् । किंच 'अप्राप्ते शास्त्रमर्थव'दितिन्यायेन लोकसिद्धभेदानुवादेनाभेदे श्रुतेस्तात्पर्यम्; तथैवोपक्रमोपसंहारयोः पर्यवसानात् । नह्येकस्य वाक्यस्यार्थो भवति, किं तर्हि प्रघट्टकस्य । नापि 'सहस्रशीर्षे'त्यादिवाक्यानां भेदप्रतिपादकत्वम्; तत्रापि भेदस्याशब्दार्थत्वात् । आत्मभेदाप्रतिपादकत्वात् देहभेदस्यैवापाततो भेदप्रति-

पत्तेः । तत्रापि न तद्रूपे तात्पर्यम्, किं तर्हि ? उपासनायां। तस्याश्चाभ्युदयसत्त्वशुद्धिद्वारकज्ञानोत्पत्तिफलत्वात् । नच— 'तद्विष्णोः परमं पद'मित्यादौ भेदप्रतीतिः; षष्ठ्या भेदाप्रतिपादकत्वात् राहोः शिर इतिवदुपपत्तेश्च न भेदाविनाभावसिद्धिः । नच—'स्वर्गकामो यजेते'त्यादौ विधिवाक्यात्कार्यकारणभावः प्रतीयते, सच भेदमन्तरेणानुपपन्नस्तं कल्पयतीति—साम्प्रतम्; भेदमात्रकल्पनेऽपि तस्य पारमार्थिकत्वांशस्याकल्पनात्, तावतैव प्रवृत्त्युपपत्तेः, अभेदश्रुतिविरोधेन तथा कल्पयितुमशक्यत्वात् । 'अतोऽन्यदार्तमि'ति च ब्रह्मातिरिक्तस्य सर्वस्य पारमार्थिकत्वनिषेधात् । **एतेन**—मैत्रेयीयाज्ञवल्क्यप्रश्नोत्तररूपोपनिषत्प्रवृत्तिरपि भेदे प्रमाणम् । नह्यभेदे प्रश्नो न वा प्रष्टृप्रष्टव्यभाव उपपद्यते, तयोर्भेदव्याप्तत्वादिति । तथा श्रोतव्यादिप्रतिपत्तीनां विधानादपि भेदोऽभ्युपेतव्यः । अन्यथैकामेव प्रतिपत्तिं विदध्यात् इति—**परास्तम्**; अविद्यादशायां कल्पितभेदमाश्रित्य प्रश्नाद्युपपत्तेः, ज्ञाते तु तत्त्वे प्रश्नाद्यभावस्येष्टत्वात् । एवं प्रतिपत्तिभेदोऽपि । किंच प्रश्नादिवाक्यानामात्मतत्त्वे तात्पर्यं, तथैवोपक्रमान्न प्रश्नादिरूपे; तत्प्रतिपादनेन प्रयोजनाभावात् । यत्परः शब्दः स एव शब्दार्थ इति हि न्यायविदः, एवं श्रवणादीनामिष्टसाधनत्वं शाब्दं नतु तेषां परस्परभेदोऽपि; तत्प्रतिपादने प्रयोजनाभावात् । आत्मज्ञानसंबद्धं हि प्रयोजनं श्रूयते, नतु तद्भेदज्ञानसंबद्धमित्यावेदितं पुरस्तात् । तस्मादशाब्दे निष्प्रयोजने श्रुतेस्तात्पर्यवर्णनमर्थापत्तिवर्णनं च देवानांप्रियस्य परं शोभते न शाब्दन्यायमर्यादाभिज्ञस्येति । तस्मादस्थूलादिवाक्यस्यान्योन्याभावभेदार्थकत्ववर्णनमयुक्तमेव । भेदज्ञानस्य मुक्तिहेतुत्वे प्रमाणाभावात् । **ननु**—अत्यन्ताभावबोधनेऽपि वैधर्म्यरूपो भेदः प्रतिपादितो भवति । यथा घटात्यन्ताभावः पट इति । तथाचान्योन्याभावोऽप्यार्थिकः प्रतिपादितो भवति । वैधर्म्यप्रतिपादनस्य तदेकफलत्वात् । तथाच घट्टकुट्यां प्रभातायितमिति—**चेन्न**; सर्वेषां पदार्थानां ब्रह्मण्युपादानकारणे प्रतिपन्नानामत्यन्ताभावबोधने द्वितीयस्यासत्त्वे वैधर्म्यप्रतिपत्तेर्वक्तुमशक्यत्वात् । अतएव च न प्रतीतिरपि; द्वितीयस्य भेदप्रतियोगिनोऽभावात् । **ननु**—अस्थूलमिति स्थूलत्वादीनामेव प्रतिषेधः स्थूलादिशब्दानां स्थूलत्वादिपरत्वात्, तथाच धर्मिणां सत्त्वाद्धर्म्यान्योन्याभावयोः सत्त्वाविरोध इति—**चेन्न**; अघटं भूतलं नीरूपो वायुरित्यादौ तथा व्युत्पत्त्यभावात्, धर्मपरत्वे लक्षणापत्तेः, धर्मिनिषेधे बाधकाभावाच्च । नच—मनआदीनां नित्यत्वेन विद्यमानत्वात् कथमेवं स्यादिति—वाच्यम्; **'यावद्विकारं तु विभाग'** इति न्यायेन ब्रह्मातिरिक्तस्य कार्यत्वाभ्युपगमात्, 'एतस्माज्जायते प्राणो मनः सर्वेन्द्रियाणि च' 'तस्माद्वा एतस्मादात्मन आकाशः संभूत' इत्यादिश्रुत्या मनःप्रभृतीनां सृष्टिप्रतिपादनाच्च । नच—नित्यानां ज्ञप्तिरितरेषामुत्पत्तिरिति—व्याख्येयम्; श्रुतिविरोधेनेतरेषां नित्यस्यैवाप्तिसिद्धेः, वैरूप्यप्रसङ्गाच्च । **ननु**—अभेदज्ञानस्यापि मुक्तिहेतुत्वे न प्रमाणं पश्यामः । तदिदमान्ध्यं भवतो यतः 'तत्त्वमसि' 'अयमात्मा ब्रह्म' 'क्षेत्रज्ञं चापि मां विद्धि' इत्यादिश्रुतिस्मृतिवादा जीवपरयोर्भेदं प्रतिपादयन्ति । नचात्र संबोध्यत्वाद्भेदावगमः । आपाततः प्रतिपादकादात्मनो भेदावगमेऽपि तत्पदार्थेनेश्वरेण सह संबोध्यस्य जीवस्य भेदानवगमात्, प्रत्युताभेद एव प्रतीयते; सामानाधिकरण्यस्वारस्यात् स एवायं देवदत्त इतिवत् । अन्यथा भेदमात्रोच्छेदः स्यात् । प्रतिपादकादात्मनोऽपि भेदो न शाब्दः, किंत्वार्थः । सचाकाशस्येव घटकरकाद्युपाधिनान्तःकरणाद्युपाधिनाप्युपपत्तेः । द्वितीयवाक्ये गीतावाक्ये च भेदगन्धोपि न प्रतीयते । तथा सर्वाभेदप्रतिपादिका श्रुतिः 'सलिल एको द्रष्टाऽद्वैतो भवती'ति । सलिल इव सलिलः स्वच्छ इत्यर्थः । आर्षो लिङ्गव्यत्ययः । **एकः** सजातीयभेदशून्यः **अद्वैतो** विजातीयभेदशून्यः **द्रष्टा** स्वप्रकाशचिद्रूपो भवतीति सिद्धवन्निर्देशात् । सर्वदैवंरूपता तस्य विद्यत इति ज्ञापयति, तेन रूपान्तरं मायिकमिति ध्वन्यते ॥

कश्चित्त्वत्र उपक्रमोपसंहारश्रुतिपाठाद्यनभिज्ञो ब्रह्मद्वेषसमुद्भूतमहापातको वेदान्तसंप्रदायानभिज्ञो भगवद्वेदव्यासमतद्वेषी 'स किल एको द्रष्टे'ति पाठं कल्पयित्वाऽन्येऽपि द्रष्टारः क्षेत्रज्ञा भेदवन्तः सन्तीत्यर्थस्य किलेत्यनेन ध्वननादिति श्रुत्यर्थं कल्पयित्वैषापि श्रुतिर्भेदपरैवेति व्याख्यातवान्, सच श्रुत्यन्यथाकरणाद्बिलवर्तिगोधाविभजनन्यायमनुहरन् बौद्धवदुपेक्षणीयः सद्भिरिति । किंच किमिदं ध्वननं न तावद्व्यञ्जनम्; आलंकारिकाणामिव वृत्त्यन्तरस्यानभ्युपगमात् । नाप्यनुमानम्; किलशब्दस्य नित्यभेदेन व्याप्त्यभावात् । निश्चयादावेव किलशब्दस्य कोशादौ प्रयोगात् । तथा 'नतु तद्द्वितीयमस्ति ततोऽन्यद्विभक्तं यत्पश्ये'दिति श्रुतिर्ब्रह्मभिन्नत्वेन द्वितीयाभावं दर्शयति । नच—तद्ब्रह्म द्वितीयं नास्तीति धर्म्युपरागेण निषेधः तथापि द्वितीयमात्रस्याभावप्रतीतेर्ब्रह्माद्वैतसिद्धिः, किंच कथं तस्यामवस्थायां न पश्यतीति मैत्रेय्या पृष्टे ज्ञानाभावान्न पश्यतीति न, किं तर्हि ? द्वितीयस्यैव विभक्तस्याभावान्न पश्यतीति हेतुं वदन्तीति श्रुतिर्द्वितीयमात्राभावमेव तात्पर्यतः प्रतिपादयति, यतो वदति, 'पश्यन्वैतन्न पश्यती'ति, तस्मात्सकलद्वैताभावे ज्ञप्तिमात्रे चात्मनि श्रुतेस्तत्र तात्पर्यमवगम्यते, तद्विरुद्धकल्पने बौद्धवदुपेक्षणीयत्वमेव तार्किकंमन्यस्य ॥

तथा 'एकमेवाद्वितीयमि'ति श्रुतिरप्यत्र प्रमाणम् । अत्रच एकमिति सजातीयाभावः प्रतीयते, घट एकोस्तीत्युक्ते यथा घटान्तराभावप्रतीतिस्तद्वत् । अद्वितीयमिति न विद्यते द्वितीयं यस्येति विजातीयाभावः प्रतीयते, अन्यथा तदुपादान-

वैयर्थ्यापत्तेः। यद्यप्येतावतैव सर्वप्रपञ्चरहितं वस्तु प्रतिपादितं भवति; तथाप्येकत्वादिसंख्याया धर्मधर्मिभावः प्रकृतिवत् (?) स्वगतभेदो वा भवेत् इति कस्यचिन्मन्दमतेराशङ्का स्यात्तन्निरासार्थमेवेति। अद्वैतदार्ढ्यार्थं केनापि प्रकारेण भेदगन्धो नास्तीति सर्वथैकरसं वस्तु, नात्र शङ्कातुषोऽप्यस्तीति। किंच 'नेह नानास्ति किंचने'ति श्रुत्यन्तरेण सर्वस्य जगतोऽविशेषेण निषेधः प्रतीयते। **ननु**—इह मण्डले एकएव नरपतिरद्वितीयः यथा वा इह कानने किंशुकतरुरेक एवेत्यभिधाने राजगतनानात्वव्यतिरेकः प्रतीयते नतु हस्त्यश्वादीनामप्यभावः न वा वृक्षान्तरस्याभावः। तथेहापि किं न स्यादिति—**चेत्**, न; तत्र हि राजकिंशुकयोः स्तुतौ तात्पर्यं नतु वस्त्वन्तराभावे; तत्प्रतिपादने प्रयोजनाभावात्, समकक्षप्रमाणान्तरबाधकसत्वाच्च। सकलद्वैताभावप्रतिपादने पुनः परमपुरुषार्थः श्रूयते। 'यत्र हि द्वैतमिव भवति तदितर इतरं पश्यति तदितर इतरं शृणोति' इत्यविद्यावस्थायां द्वैतदर्शनमनूद्य 'यत्र त्वस्य सर्वमात्मैवाभूत्तत्केन कं विजानीयात्' 'तथा विद्वान्नामरूपाद्विमुक्तः परात्परं पुरुषमुपैति दिव्य'मित्यादिश्रुतिवादेभ्यः। नच—तात्पर्यज्ञानं हेतुरिति, किं तर्हि ? स्वसामर्थ्यवशात् पदैः पदार्थप्रतिपादनद्वारा आकाङ्क्षादिकमासाद्य वाक्यार्थे प्रतिपादिते वस्तुगत्या एकस्मिन्नेव तस्मिन् पुरुषदोषान्नानात्वेन प्रतिपन्ने विचारेण तात्पर्ये निर्णीते एकोर्थः सत्य इत्यवधार्यते पुरुषदोषकृतास्त्वपरे इति निश्चीयते। अन्यथा मीमांसावैयर्थ्यापत्तेः। तस्मादुपक्रमादिनाऽद्वितीये ब्रह्मणि तात्पर्येऽवगतेऽर्थान्तरप्रतीतिर्भ्रान्तिरिति कल्प्यते। नच—प्रपञ्चग्राहकमानेन बाधात्कथं तत्र तात्पर्यकल्पनं युक्तिमदिति—वाच्यम्; भिन्नविषयत्वात्। **तथाहि**—प्रत्यक्षादिकं हि प्रपञ्चस्य सत्तामात्रं गृह्णाति, न तत्र तस्याः कालत्रयाबाध्यत्वमपि, तत्र तस्यासामर्थ्यात्, श्रुतिस्तु कालत्रयेऽस्याबाधो नास्तीति बोधयति। तावता मिथ्यात्वे पर्यवसानं भवतीत्यादेर्वक्ष्यमाणत्वात्। तथा 'न तदश्नाति किंचन न तदश्नोति कश्चने'ति श्रुतिरप्यभेदे प्रमाणम्। तथाहि तद्ब्रह्म न किंचन व्याप्नोति, एतावता ब्रह्मसंबन्धो जगति निषिध्यते, तद्ब्रह्म न कश्चन व्याप्नोति, एतावता जगत्संबन्धो ब्रह्मणि निषिध्यते; ब्रह्मणोऽसङ्गाद्वितीयचिन्मात्रस्य परमार्थसत्यत्वात्प्रपञ्चस्य च मायाकल्पितत्वेन स्वप्नवदनृतत्वात् सत्यानृतयोर्वास्तवसंबन्धायोगात्। **तदुक्तं वार्तिककृद्भिः**—'निःसङ्गस्य ससङ्गेन कूटस्थस्य विकारिणा। आत्मनोऽनात्मना योगो वास्तवो नोपपद्यत' इति। तथाच सर्वानृतसंबन्धशून्यं सर्वभ्रमाधिष्ठानं सर्वबाधावधिभूतं परमार्थसत्यमेकरसं ब्रह्मेति प्रतिपादितं भवति। आरोप्याधिष्ठानयोश्च संबन्धाभावो **भाष्यकारैः प्रतिपादितैः**—"तत्रैवं सति यत्र यदध्यस्तं तत्कृतेन दोषेण गुणेन वाणुमात्रेणापि न संबध्यत" इति। **विवृतं चैतत्संक्षेपशारीरककारैः**—'नहि भूमिरूषरवती मृगतृष्णजलवाहिनीं सरितमुद्वहति। मृगवारिपूरपरिवारवती न नदी तथोषरभुवं स्पृशती'ति। **यत्तु तार्किकंमन्येन जल्पितं**—तद्ब्रह्म किंचनात्मानं नाश्नोति न व्याप्नोति नवा कश्चिदात्मा तद्ब्रह्म व्याप्नोति, केनाप्यात्मना क्षेत्रज्ञेन नैतत्संबध्यते; विभुनोः संयोगिनोरन्यतरकर्मोभयकर्मावयवसंयोगानुपपत्तौ संयोगाभावात्—**इति, तन्न**; स्वाध्यायाध्ययनविध्यापादितप्रयोजनवदर्थपरत्वेन वेदेन निष्प्रयोजनार्थानुवादायोगात्। नहि विभुनोः संयोगाभावानुवादे किंचित्प्रयोजनमस्ति, अद्वितीयब्रह्मप्रतिपादने च निःश्रेयसं प्रयोजनम्। **किंच** विभुनोरप्यजसंयोगाभ्युपगमात्कथं तदभावानुवादः ? **तथाहि**—मल्लयोरुभयकर्मजसंयोगदर्शनेऽपि यथा स्थाणुश्येनयोरेकतरकर्मजोऽपि संयोगोऽभ्युपेयते एवं श्येनचरणस्थाणुसंयोगाच्छ्येनस्थाणुसंयोगः कर्मजन्य इव संयोगजोऽभ्युपगम्यते, तथैतत्सर्वाजन्योऽपि विभुनोः संयोगो नित्य एव किं नाभ्युपेयते ? तथाच प्रयोगः—आत्मा आकाशसंयोगी, ईश्वरसंयोगी वा, घटसंयोगित्वात्, पटवदिति। नच—दिक्कालयोर्व्यभिचारः; पक्षसमत्वात्, विपक्षे च सर्वसंयोगित्वलक्षणविभुत्वभङ्गलक्षण एव बाधकस्तर्कः। नच—यावन्मूर्तसंयोगित्वमेव विभुत्वं, न यावद्द्रव्यसंयोगित्वमिति—वाच्यम्; मूर्तत्वं हि क्रियावद्द्रव्यत्वं परिच्छिन्नपरिमाणवद्द्रव्यत्वं वा, उभयथापि तदपेक्षया द्रव्यत्वस्य लघुत्वात्। क्रियासमवायिकारणतावच्छेदकतया मूर्तत्वजातिकल्पनं स्पर्शादिसमवायिकारणतावच्छेदकजात्यप्रसङ्गादिना निरसनीयम्। तथाच विभुनोः संयोगाभावे विभुत्वभङ्गो भवति बाधकः। एवंच लाघवमपि सर्वप्रमाणानुग्राहकम्। नच—एवं विभुनोरजविभागोपि सिध्येत्, आत्मा आकाशाद्विभक्तः घटाद्विभक्तत्वात् पटवदिति प्रयोगसंभवादिति—वाच्यम्; संयोगानभ्युपगमे विभुत्वभङ्गवद्विभागाभावे बाधकाभवेनाप्रयोजकत्वात्। यदिच लाघवादाकाशविभक्तत्वं द्रव्यमात्रवृत्तीत्यजविभागः सिध्येत्, सिध्यतु न नो हानिः। नच—यन्निरूपितो यदा यत्र संयोगस्तन्निरूपित एव तदा तत्र विभाग इति विरुद्धद्वयं कथमेकत्र भवेदिति—वाच्यम्; प्रमाणसिद्धे विरोधस्यैवासिद्धेः। अनित्ययोरेव तयोर्विरोधस्तत्र प्रमाणभावात्, तन्नित्यत्वस्य ज्ञाननित्यत्ववदुपपत्तेः; विरोधेऽपि वा विभागस्यैव परित्यागोऽस्तु तावतापि विरोधशान्तेः। तस्माद्विभुनोः संयोगनिषेधोऽशुद्ध एवेति यथावस्थित एव श्रुत्यर्थः॥

एवं 'मृत्योः स मृत्युमाप्नोति य इह नानेव पश्यती'ति श्रुतिरपि भेदनिन्दयाऽभेदमेव द्रढयति। **तथाहि**—वस्तुगत्या नाना नास्त्येव, तथापि नाना पश्यति यः स तस्मात् पुनःपुनः संसारमापद्यत इति नानादर्शनस्य संसार-

हेतुत्वेऽर्थादेकत्वदर्शनस्य मोक्षहेतुत्वमायाति इवशब्दस्तु वस्तुगत्या दर्शनस्यापि नानात्वं निवारयति, तदप्यविद्यादशायां विद्यमानमित्यर्थः ॥

तथा 'एकएव हि भूतात्मा भूते भूते व्यवस्थितः । एकधा बहुधा चैव दृश्यते जलचन्द्रव'दिति श्रुतिरप्यात्माभेदे प्रमाणम् । तथाहि—देवतिर्यङ्मनुष्यादिदेहेषु किमेक आत्मा उतानेक इति संदेहे एकएवेति श्रुतिर्निर्णयति । 'एकधा विद्यमानेषु नानादेहेषु भूतः पारमार्थिक एक एवात्मा, आत्मनो भूतत्वप्रतिपादनेनार्थादन्येषां मिथ्यात्वमुक्तं भवति । तथाचैकधा नानादेहभेदेन भ्रमप्राप्तात्मनानात्वनिषेधेनाज्ञातज्ञापकं श्रुतेर्निर्वहति । ननु—यद्येक एवात्मा, कथं तर्हि सुखित्वदुःखित्वबन्धमोक्षादिव्यवस्था सेत्स्यति ? तस्या आत्मभेदसाध्यत्वादिति—चेन्न; अज्ञानभेदात्तज्जन्यान्तःकरणोपाधिभेदाद्वोपपत्तेरित्याह श्रुतिः 'एकधा बहुधा चैव दृश्यते' इति । तत्रैव योग्यं दृष्टान्तमाह—जलचन्द्रवदिति । यथा दिविष्ठे चन्द्रे विद्यमाने एकस्मिंस्तत्तज्जलशरावोपाधिभेदेन बहवो जलचन्द्रा उपलभ्यन्ते उपाधिदोषवशाद्भ्रान्त्या, तथा एकस्मिन्नद्वितीये ब्रह्मणि विद्यमाने तत्तदन्तःकरणोपाधिषु बहवः प्रतिबिम्बकल्पा जीवाः प्रतीयन्ते भ्रान्त्या । तत्र च बिम्बभूत ईश्वरः प्रतिबिम्बभूता जीवाः । यथाचैकस्मिन् जलचन्द्रे कम्पमाने न सर्वे कम्पन्ते तथैकस्मिञ्जीवे सुखिनि दुःखिनि वा न सर्वे तथा भवन्ति । यथाचैकोपाधिनिवृत्तौ न सर्वेषां जलचन्द्राणां बिम्बैकता भवति, किंतु यस्योपाधिर्निवृत्तस्तस्यैव, तथा ज्ञानध्यानादिना यस्योत्पन्नस्तत्त्वसाक्षात्कारः स एव ब्रह्मैकतां याति नान्य इति बन्धमुक्तिव्यवस्था सुकरैव । एवं जीवेश्वरव्यवस्थापि । उपाधिस्तु बह्वज्ञानवादिमते बहून्येवाज्ञानानि, तत्रैकैकाज्ञानहानिरेकैकज्ञानोत्पत्त्या, एकाज्ञानपक्षे तु तस्यैवावस्थाभेदो वा शक्तिभेदो वा तत्तदन्तःकरणोपादानभूतस्तत्तज्ज्ञानेन निवर्त्यते, अपरत्र बन्धानुवृत्तिरिति व्यावहारिकीं दृष्टिमवष्टभ्य कथ्यते, वस्तुगत्या बन्धमोक्षाभावस्त्विष्ट एव ॥

ननु—एकात्मपक्षे सर्वशरीरेषु सुखदुःखाद्यनुसंधानप्रसङ्गः । नच—यथातीतानेकदेहेषु भोगानुसंधानाभावस्तथा विद्यमानेष्वपि देहान्तरेषु न स्यादिति—वाच्यम्; जन्मान्तरव्यवधानस्य दोषत्वात् । नच—अविद्यावशान्न सर्वदेहेष्वननुसंधानमिति—युक्तिमत्; स्वदेहेऽप्यनुसंधानाभावापत्तेः । नचानुसंधानमिष्टमेव; तथासति देवदत्तचरणलग्नकण्टकोद्धारं प्रति यज्ञदत्तस्य प्रवृत्त्यापत्तेः । किंच यथा बाल्यादिभेदेन देहभेदेऽप्यनुसंधानमस्ति, तस्यैव भोक्तुर्योऽहं बाल्यस्थितः सोहमिदानीं युवेति, यथावा—जीवन्मुक्तस्य भोगार्थं कायव्यूहं कृतवतो बहुदेहेषु विद्यमानेष्वप्यनुसंधानमस्ति, तथेहापि स्यादेवेति—चेत्, न; एकात्मवादासिद्धौ सर्वस्यास्य विचारस्याश्रयासिद्धेः । सिद्धौ च धर्मिग्राहकप्रमाणबाधादेव । तथापि सुहृद्भावेन पृच्छतः किमुत्तरमिति—चेत्, शृणु वत्स, अदृष्टविशेषसहकृतस्याज्ञानस्यैव तत्सामर्थ्यं यत्क्वचिद्देहे कस्यचिद्भोगानुसंधानं क्वचिन्न; फलबलेन तथैव कल्पनात् । तदुक्तं भगवता—'अज्ञानेनावृतं ज्ञानं तेन मुह्यन्ति जन्तवः' 'ज्ञानेन तु तदज्ञानं येषां नाशितमात्मनः । तेषामादित्यवज्ज्ञानं प्रकाशयति तत्परमि'ति । जीवन्मुक्तस्य च तत्त्वज्ञानादेवानुसंधानं नेतरस्य तदभावादिति सर्वं सुस्थम् । एतेनेदं कस्यचिद्व्याख्यानं परास्तं वेदितव्यम् । तथाहि—जन्ममरणप्रबन्धेन बाल्यकौमारादिभेदेन वा भिन्नेषु शरीरेषु एकएव भूतः सत्य आत्मा क्षेत्रज्ञो व्यवस्थितो नतु देवदत्तशरीरभेदवज्जन्ममरणप्रबन्धेन शरीरभेदेऽप्यात्मभेद इति, यथा एकधा एकप्रकारो जलचन्द्रो बहुधा बहुप्रकारो दृश्यते तरङ्गप्रसङ्गेन तथा तरङ्गवदतिचपलजन्ममरणप्रबन्धभिन्नशरीरावच्छिन्न एक एवात्मा बहुप्रकारो दृश्यते । तथाहि—क्वापि जन्मनि राजाहं क्वापि स्थूलोऽहमित्येकमेवात्मानं अविद्यया शरीरे समारोप्य प्रकारवैचित्र्येणावेदयतीति; भूते भूते व्यवस्थित इति वीप्सया देहमात्रस्य प्रतीतेः, देहविशेषपरत्वे संकोचापत्तेः । किंच यथा विद्यमानेष्वेकदा बहुषूपाधिष्वेक एव चन्द्रः प्रतीयते तथा विद्यमानेष्वेकदा सर्वदेहेष्वेक एवात्मा प्रतीयत इत्यस्यैवार्थस्य दृष्टान्तबलेन प्रतीतेः । किंच बाल्ययौवनभेदेनात्मभेदो न लोकसिद्धो न वा तन्त्रसिद्धः, प्रत्युत 'योऽहं बाल्ये पितरावन्वभूवं स एव स्थाविरे प्रणप्तॄननुभवामी'त्यभेद एवानुभवसिद्धः । तथाच तत्र भेदप्रसक्त्यभावान्निषेधोऽनुपपन्न एव । विद्यमानदेहान्तरे पुनर्लोकसिद्धात्मभेदप्रतिषेधार्थं वचनमर्थवद्भवति; शास्त्रस्याज्ञातज्ञापकत्वनियमात् । नच जन्मान्तरे आत्मभेदाशङ्का संभवति; वीतरागजन्मादर्शनन्यायेनैव तस्या असंभवात् । किंच 'अव्युच्छिन्नश्चिदात्मैकः पुमानस्तीह नेतरत् । स संकल्पवशाद्बद्धो निःसंकल्पः स मुच्यत' इति वाक्येनास्मदुक्तव्याख्यानस्यैव स्वहस्तितत्वात् । 'यदा सर्वेषु देहेषु पुमानेको व्यवस्थित' इति विष्णुपुराणे पराशरोऽप्युक्तमेवार्थं द्रढयतिस्म । तस्माच्छ्रुतिस्मृतिपुराणानभिज्ञव्याख्यानमुपेक्ष्यमेव सद्भिः ॥

किंच जीवब्रह्मणोरभेदे सर्वत्र श्रुतेस्तात्पर्यग्राहकाणि लिङ्गानि दृश्यन्ते । तथाचोक्तम्—'उपक्रमोपसंहारावभ्यासोऽपूर्वता फलम् । अर्थवादोपपत्ती च लिङ्गं तात्पर्यनिर्णय' इति । तथाहि—'सदेव सौम्येदमग्र आसीदेकमेवाद्वितीय'मित्युपक्रमः । 'ऐतदात्म्यमिदं सर्वं तत्सत्यं स आत्मा तत्त्वमसी'त्युपसंहारः । तथैतदात्म्यमित्यादिनवकृत्वोऽभ्यस्यते, प्रमाणान्तरानधिगतमद्वितीयब्रह्मात्मतत्त्वं प्रतिपाद्यते । 'आचार्यवान्पुरुषो वेद' 'तस्य तावदेव चिरं यावन्न विमोक्ष्य'

इति च निरतिशयपुरुषार्थावाप्तिर्ब्रह्मज्ञानफलमवगम्यते । 'अनेन जीवेनात्मनानुप्रविश्य' 'येनाश्रुतं श्रुत'मित्यादि ब्रह्मण्यर्थवादश्चोपादीयते । मृल्लोहतप्तपरशुग्रहणदृष्टान्तैः स्वपितिनामनिर्वचनेन सृष्टिस्थितिसंहारैश्च ब्रह्मात्मैकत्वमुपपाद्यत इति छान्दोग्ये । तथा तैत्तिरीयके 'सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म' 'स यश्चायं पुरुषे यश्चासावादित्ये स एक' इत्युपक्रमोपसंहारयोः प्रत्यगद्वितीयं ब्रह्मावगम्यते । तथा 'सच्च त्यच्चाभवद्यदिदं किंच' 'तदात्मानं स्वयमकुरुत' 'यतो वाचो निवर्तन्त' इति च प्रत्यगद्वितीयं ब्रह्माभ्यस्यते । प्रमाणान्तरेणानधिगतं च तत्प्रतिपाद्यते । 'सर्वान् कामान् समश्नुत' इत्यादि च फलं ब्रह्मज्ञानेऽवकल्पते । सृष्टिश्रुतयश्चाद्वितीयब्रह्मप्रतिपत्त्यर्थवादभूता दृश्यन्ते । तथा कोशोपन्यासमुखेन प्राणादिव्यापारलिङ्गैश्च ब्रह्मात्मैकत्वमुपपाद्यत इति । एवं सर्वेषु वेदान्तेषु ब्रह्मात्मैकत्वप्रमितौ तात्पर्यलिङ्गानि द्रष्टव्यानि । एवं तात्पर्येण समन्वयाद्ब्रह्मैव वेदान्तप्रमेयमित्येवं वैयासिके मते गङ्गाजलवत्प्राञ्जले निर्दुष्टे श्रुतिस्मृतिपुराणन्यायादिसंमते येषां चित्तं न सतृष्णं दोषदर्शि च ते सततं शोचनीयाः ॥ **इति अद्वैतरत्नरक्षणे श्रुतीनां भेदपरत्वभङ्गः ॥ ३ ॥**

अथ सर्वबुद्धिभेदविषयत्वभङ्गः ॥ ४ ॥

ननु—तथापि नाद्वैतश्रुतेः प्रामाण्यं निर्वहति भेदप्रमापकप्रत्यक्षादिविरोधादिति—**चेत्**, **अत्र ब्रूमः**—'न सा धीः क्वचिदप्यस्ति यत्र भेदोऽवभासते । अतएव प्रमाणत्वमद्वैतेऽव्याहतं श्रुतेः'॥

तथाहि—न तावत् सविकल्पबुद्धेर्भेदग्राहकत्वम् । सा हि घटोयं पटोयमित्याकारा जायते, तदाकारा च बुद्धिस्तदेव साधयति नाधिकम् । अस्यांच घटघटत्वयोर्वैशिष्ट्यं भासते, तत्र च न घटो भेदः, नापि घटत्वं, नापि वैशिष्ट्यं तच्छब्दबुद्धिभेदशब्दबुद्ध्योर्वैलक्षण्यात् ॥

अत्र कश्चिदाह—वैशिष्ट्यस्य पदार्थान्तरत्वानुपपत्तौ परिगणितपदार्थान्तर्भावेऽतद्व्यावृत्तिरूपान्योन्याभावाख्यभेदरूपतैव वाच्या । तथाच वैशिष्ट्यविषयकज्ञानानां सिद्धा भेदविषयता । **तथाचाहुराचार्या गुणकिरणावल्यां** 'अतद्व्यावृत्तिर्वैशिष्ट्य'मिति । निर्विकल्पान्तरभाविनो घटोऽयमिति सविकल्पस्यातद्व्यावृत्तिरज्ञाता कथं विषय इति—**चेत्**, वैशिष्ट्यविषयत्वान्यथानुपपत्त्या संज्ञास्मरणस्येव निर्विकल्पकसमनन्तरकालीनस्य प्रत्ययस्यातद्व्यावृत्तिविषयत्वकल्पनात् । सर्वतोह्यन्यथानुपपत्तिर्बलीयसी । एवं सत्यन्यापोहः पदार्थः स्यात्तथाच जितमवैदिकैरिति—चेत्, न; गोत्वादिनां पदादनुपस्थितौ वैशिष्ट्यमपि कस्य भासते ? येनान्यापोहभानैयत्यं स्यात् । तथाच बौद्धपक्षादयमेव भेदायत्तैरन्यापोह एव पदार्थावच्छेदको धर्मोऽङ्गीक्रियतेऽस्मदादिभिस्तु गोत्वादिरिति ॥

तदिदमतिस्थवीयः—तथाहि वैशिष्ट्याख्यं तावत्पदार्थान्तरं मतान्तरानुसारिभिरङ्गीकृतं तदेवात्र भासते, नच—तस्यासंभवः; प्रतीतिबलेन विशेषणविशेष्यतत्संबन्धातिरिक्तस्य तत्संभवात्, अन्यथा दण्डपुरुषसंबन्धा इत्यत्रापि विशिष्टव्यवहारापत्तेः । नच पदार्थान्तरस्वीकारे गौरवम्; प्रमाणवतो गौरवस्यापि न्याय्यत्वात् । अन्यथा समवायाद्युच्छेदापत्तेः । नच—दण्डिनमानयेत्युक्ते पदार्थान्तरस्यैवानयनं स्यान्न दण्ड्यादेरिति—युक्तिमत्; पटानयने तन्त्वाद्यनियमवदुपपत्तेः । **किंच** तार्किकमतेऽपि नातद्व्यावृत्तिर्वैशिष्ट्यम् । नीलमुत्पलमित्यादावनीलानुल्लेखे तद्व्यावृत्त्यनुल्लेखात् । नच—वैशिष्ट्यप्रतीत्यनुपपत्त्या मध्येऽनीलस्मृतिः कल्प्यत इति—वाच्यम्; प्राथमिकनीलादिविशिष्टबुद्धेस्तथाप्यनुपपत्तेः, अनीलानुभवस्य तस्मिन् जन्मन्यसंभवात्, जन्मान्तरीयकल्पने च कल्पनागौरवम् । **किंचानीलं** नाम नीलाद्व्यावृत्तं वा रूपान्तरं वा । **नाद्यः**; अन्योन्याश्रयापत्तेः, अनीलव्यावृत्त्या नीलप्रतीतौ नीलप्रतीत्याऽनीलव्यावृत्तेः । **न द्वितीयः**; नीलप्रतीतेरपि तथैवोपपत्तिः; अत्रापि व्यावृत्तिभाने मानाभावात् । किंच गौरित्येव प्रतीयते नत्वसावगोव्यावृत्त इति; अगोरप्रतीतौ गोः प्रतीत्यनुपपत्तेः, अनुभवविरोधश्च, गोत्ववैशिष्ट्यं हि भावरूपमनुभूयते नत्वभावरूपम् । अगोव्यावृत्तिरेव तथा प्रतीयत इति चेत्, अहो व्याख्याकौशलमायुष्मतो यदनुभवोपि व्याख्याय प्रदर्श्यते-यदिचागोव्यावृत्तिरेव भासते विशिष्टबुद्धौ, तदा तयैवोपपत्तौ अतिरिक्तसामान्यकल्पने मानाभावे बाह्यपक्षः स्वहस्तितः, स्यात् । नच—गोत्वाद्यस्वीकारे वैधर्म्याभावे व्यावृत्तिबुद्धिः कथं स्यादिति—वाच्यम्; तदभावेऽपि व्यक्तिस्वरूपस्यैव विलक्षणत्वेन तदुपपत्तेः । अन्यथा तदपि वैधर्म्यं कस्य स्यादिति प्रश्ने धर्मान्तरस्वीकारेऽनवस्थापत्तेः । तस्मात्प्रथमतो व्यावृत्तिभानस्वीकारेऽन्यापोहः पतत्येवेति निश्चितम् । नच—वैशिष्ट्यस्यान्यस्य वक्तुमशक्यत्वात् सर्वतो बलवती ह्यन्यथानुपपत्तिरिति न्यायात् अन्यस्मरणमिति—युक्तिमत्; यत्र यस्य यः संबन्धः स एव तत्र तस्य वैशिष्ट्यमिति वक्तुं शक्यत्वेनार्थापत्तेः शान्तेः । **तथाचोक्तं मणिकृता**—दण्डी पुरुष इति ज्ञानानन्तरं दण्डवत्यदण्डव्यावृत्तिरनुभूयत इति, अन्यथा विशिष्टबुद्धेरेव व्यावृत्तिविषयत्वे तदनन्तरमिति नावक्ष्यत् । आचार्यवचनं त्वस्मान्प्रति नाप्तवाक्यविधया प्रमाणं किंतु युक्त्युत्थापकत्वेन, युक्तिश्च सर्वा निराकृता, विशिष्टबुद्ध्युत्तरकालाभिप्रायेण वा ज्ञेया । सर्वथापि सर्वा विशिष्टबुद्धिर्भेदविषयेति बालभाषितमेव । यदपि गोत्वादीनां पदादनुपस्थितावित्यादि, तदपि न; प्रत्यक्षानुभवस्य

विचार्यमाणत्वात्तदनन्तरं शब्दस्य प्रवृत्तेः । अन्यापोहस्यैव च पदार्थत्वावच्छेदकत्वोपपत्तौ गोत्वाद्युच्छेदापत्तेः । तथाच नायमपि विशेषो नैयायिकबौद्धयोः । इति अद्वैतरत्नरक्षणे सर्वबुद्धिभेदविषयत्वभङ्गः ॥

अन्योन्याभावत्वनिर्वचनभङ्गः ॥ ५ ॥

अथ—अस्तु विशेषणविशिष्टविशेष्यबुद्ध्यनन्तरं भेदबुद्धिः वैधर्म्यज्ञानस्य भेदबुद्धिहेतुत्वादिति—चेन्न; प्रतिज्ञाहान्यापत्तेः । सर्वा बुद्धिः भेदं गृह्णातीत्येव हि प्रतिज्ञानमायुष्मतः । किंच यतो यत्र भेदो गृह्यते तयोर्भिन्नत्वेन प्रतीतिरस्ति नवा, अस्ति चेत्तेनैव भेदेन भेदान्तरेण वा, तेनैव चेत्तत्प्रतीतौ तत्प्रतीतिरित्यात्माश्रयापत्तेः । अन्येन चेत्तत्रापि पूर्वन्यायेन भेदान्तरापत्तावनवस्थापत्तेः। तदङ्गीकारेऽपि च प्रतीतिपराहतिः । नह्यनन्ता भेदमाला कस्याप्यनुभवपद्धतिमध्यास्ते किंभेदविशिष्टे किंभेदवृत्तिरित्यव्यवस्थापत्तेश्च । न द्वितीयः; स्वस्मादपि स्वभेदग्रहापत्तेः । अथ—स्वस्मात् स्वभेदाभावात्तद्ग्रहः कथं स्यात्? तत्प्रतीतौ तस्य हेतुत्वादित्यसिद्धेः, प्रत्यक्षस्यैव विचार्यमाणत्वात् । यथा स्वस्मात् स्वभेदो नास्ति तथान्यस्मादपि नास्तीत्यस्मन्मतम् । तथापि वस्तुगतिस्तादृशीति—चेन्न; क्वापि प्रमित्यसंभवे वस्तुगतिरित्येवासिद्धेः, प्रत्यक्षज्ञाने विषयस्याजनकत्वाच्च, स्वप्नादिविषयवद्यत्र यदस्ति तत्रैव तद्ग्रह इत्यस्य नियम्यासंभवाच्च अभिन्नेऽपि भेदप्रत्ययदर्शनात्। तयोरभिन्नत्वेन प्रतिपत्तौ भेदबुद्धिस्तु दूरापास्तैव। भेदाभेदोदासीनतृतीयप्रकाराभावाच्च न तृतीयप्रकारेणोपस्थितौ भेदग्रह इति सुवचम् । अथ—प्रतियोगितावच्छेदकप्रकारेण तज्ज्ञानं नाधिकमपेक्षत इति—चेन्न; अभावाग्रहे प्रतियोगित्वस्य ज्ञातुमशक्यत्वात्, अभावविरहात्मत्वस्य स्वभावविशेषस्य च तद्ग्रहणाधीनग्रहणत्वात्, तदग्रहे च तदवच्छेदकरूपस्य ग्रहीतुमशक्यत्वात्, वस्तुगतेति च मां प्रति वक्तुमशक्यत्वात् । घटत्वेन प्रकारेण घटज्ञाने जाते भेदज्ञानं जायत इति—चेन्न; स्वस्मादपि तज्ज्ञानापत्तेरुक्तत्वात् अभावान्तरज्ञानमपि कथमिति चेत्तत्र भेदाज्ञानस्यापेक्ष्यत्वेऽपि दोषाभावात् । किंच घटः पटो न भवतीत्यत्रादौ घटपटयोस्तादात्म्यज्ञानं वाच्यम्; तयोस्तादात्म्यप्रतीतौ तदभावरूपस्य भेदस्य प्रत्येतुमशक्यत्वात् । भेदो हि तादात्म्याभाव इत्यत्र नावयोर्विवादः । तथाचोपजीव्यविरोधात्, पश्चाज्जायमानं भेदज्ञानं न प्रामाण्यमश्नुवीत ।तदुक्तं भगवता खण्डनकृता—"अभेदं नोल्लिखन्ती धीर्न भेदोल्लेखने क्षमा । तथाचाद्ये प्रमा सा स्यान्नान्त्ये स्वापेक्षवैशसात्" इति ॥ नच—अभेदज्ञानस्य प्रामाण्यं नोपजीव्यमिति—सांप्रतम्, भ्रान्तोसि । नहि वयं पूर्वज्ञानप्रामाण्यस्योपजीव्यत्वेन बलत्वं वदामः । किं तर्हि? किं ज्ञानं प्रमा इति विचिकित्सायामुपजीव्यत्वेन पूर्वमिति वदामः । तद्विरोधेन चोत्तरं ज्ञानं जायमानमपि द्विचन्द्रादिज्ञानवदवतिष्ठते । विनिगमनायां तु प्रमाणमुपजीव्यत्वमेव । नच पूर्वात्परबलीयस्त्वन्यायः; तस्य निरपेक्षविषयत्वात् । तदुक्तं—'पूर्वात्परबलीयस्त्वं तत्र नाम प्रतीयताम् । अन्योन्यनिरपेक्षाणां यत्र जन्म धियां भवेत् ।' इति । रजतादिस्थले चाधिष्ठानज्ञानस्यैव बाधकत्वं नतु रजताभावज्ञानस्य, येन तस्य रजतज्ञानापेक्षा स्यात् । किंचानतिप्रसक्ताधिकरणस्वरूपेणैव प्रतीत्युपपत्तौ अन्योन्याभावस्वीकारे मानाभावः । नचाधाराधेयभावेन प्रतीत्यनुपपत्तिः; घटान्योन्याभावो घटो नेतिवदुपपत्तेः । स्वरूपभेदस्यावश्याभ्युपगन्तव्यत्वे तेनैवोपपत्तेरतिरिक्तस्वीकारे मानाभावात् संसर्गाद्यभावातिरिक्तान्योन्याभावस्य वक्तुमशक्यत्वाच्च । नच—संसर्गप्रतियोगिकोऽभावः संसर्गाभावः तादात्म्यप्रतियोगिकोऽभावोऽन्योन्याभाव इति लक्षणं सुवचम्; उभयत्राप्यभावे घटस्यैव प्रतियोगित्वानुभवात्तस्यैवारोपयितुं युक्तत्वात्, अनुभवस्य व्याख्याय दर्शयितुमयुक्तत्वात्, संसर्गान्योन्याभावतादात्म्यात्यन्ताभावयोरतिव्याप्तेः । नच—तत्रापि तयोस्तादात्म्यसंसर्गावेव प्रतियोगिनाविति—वाच्यम्; तयोरेवाभावद्वयेऽतिव्याप्तेः, अग्रे धावने चातिव्याप्तेरनवस्थापत्तेश्च । अथ—यत्र प्रतियोगिनमारोप्य निषेधबुद्धिः स संसर्गाभावः । यत्र पुनः प्रतियोगितावच्छेदकरूपमारोप्य निषेधबुद्धिः सोऽन्योन्याभावः । आरोपे च प्रमाणमिदमिह नास्ति इदमिदं न भवतीति प्रतीतिः, तद्वृत्तिधर्म एवच तादात्म्यम्, न त्वभेदः; तस्याप्रामाणिकत्वादिति—चेन्न; प्रतियोगितावच्छेदकधर्मस्यारोपितस्यैव निषेधापत्तेः, नतु घटादेः, नह्यन्यदारोप्यतेऽन्यन्निषिध्यत इति युक्तिमत्; अतिप्रसङ्गात् । प्रतीतिबलात्तथा कल्प्यत इति चेन्न, कारणबाधे प्रतीतेर्भ्रान्तत्वात् । प्रतीतिमात्रशरणत्वे च यौक्तिकत्वविरोधः । किंच यत्र प्रतियोगिनमारोप्य निषेधबुद्धिः स संसर्गाभाव इत्यत्र यत्तदोः संबन्धेऽधिकरणस्यैव संसर्गाभावत्वं विधेयं स्यात्, तच्चायुक्तम् । एवं द्वितीयलक्षणेपि बोध्यम्। अथाधिकरणविषयकप्रतियोग्यारोपपूर्वकनिषेधधीविषयः संसर्गाभावः, तथाधिकरणविषयकप्रतियोगितावच्छेदकधर्मारोपपूर्वकनिषेधधीविषयोऽन्योन्याभाव इति व्याख्यायते, तदपि न; प्रतियोगिन्यधिकरणे चातिव्याप्तेः, तयोरपि तद्धीविषयत्वात् । अभावत्वे सतीति चेन्न, पूर्वनिषेधपदस्य वैयर्थ्यापत्तेः, अन्योन्याभावसंसर्गाभावाभावे भावरूपे तदसिद्धेश्च । किंच तादृशधीविषयत्वमुपलक्षणं विशेषणं वा । न प्रथमः; उपलक्ष्यतावच्छेदकैकधर्मासद्भावे तावतीनामभावव्यक्तीनामसंग्रहापत्तेः। तत्सद्भावे च तदेव लक्षणमस्तु किमनेन? न द्वितीयः; संसर्गाभावस्यातीन्द्रियत्वापत्तेः। उपनीतभानेऽपि ज्ञानाभावसमये संसर्गाभावनाशप्रसङ्गात् । तथाच निर्जले बन्धविच्छेदे जलनिःसरणं स्यात् ।

अथ—तादृशधीयोग्यत्वं तदिति—चेन्न; तस्यैव स्वरूपातिरिक्तस्य वक्तुमशक्यत्वात्। तत्र चाननुगम एव, अतीन्द्रियाभावेऽव्याप्तिश्च; तत्रचारोपहेतुकज्ञानाभावात्। किंच विषयत्वं स्वरूपसंबन्धः, सच संबन्धान्तरेण विशिष्टप्रत्ययजननयोग्यत्वरूपः। तच्च नियतपूर्ववर्तित्वज्ञानाधीनम्। नियमस्तु व्याप्तिः। साचान्योन्याभावगर्भा वा स्यादत्यन्ताभावगर्भा वा। उभयथापि यथासंभवं दूषणं स्वयमूहनीयम्। एवमधिकरणपदार्थनिर्वचनेऽपि। आरोपस्य संसर्गाभावज्ञानकारणत्वेच पूर्ववर्तित्वं प्रागभावघटितम्। प्रागभावत्वं च संसर्गाभावज्ञानाधीनज्ञानं, तथाचात्माश्रयः। गन्धानाधारसमयानाधारत्वादिकमेव तदिति चेत्, न; अनाधारत्वं चाधारत्वाभाव इत्यात्माश्रयात्, इत्यादिकमूह्यम्। अथ—संसर्गाभावत्वान्योन्याभावत्वे अखण्डोपाधी आभ्यां लक्षणाभ्यामुपलक्ष्येते तथाच नोक्तदोष इति—चेत्, न; तदुभयस्वरूपानिर्वचनात्। स्वरूपे निरुक्ते हि लक्षणाभिधानं युक्तिमत्, तयोः पदार्थान्तरतापत्तिश्च; द्रव्यादिष्वनन्तर्भावात्। अथ—सामान्येऽन्तर्भावः, तथाहि—सामान्यं द्विविधम्। उपाधिरूपं जातिरूपं च। तत्रोपाधिर्द्विविधः। सखण्डोऽखण्डश्चेत्युपाधावन्तर्भाव एतयोस्तत्तेदन्तयोरिवेति—चेन्न; उपाधेः सामान्यात्मकत्वे प्रमाणाभावात्, नित्यमेकमनेकसमवेतं हि सामान्यं, तच्च परमपरं चेति भाष्यकृता विभक्तं, नतूपाधिजातिरूपेण। तदिदं व्याख्यानं भाष्यविरुद्धम्। किंचाखण्डोपाधिनाऽनुगतप्रत्ययव्यवहारयोरुपपत्तौ गोत्वादिस्वीकारोऽनर्थक एवायुष्मतः। जातिबाध एवोपाधिकल्पनेति—चेत्, न; फलतोऽविशेषात्। उपाधिरप्यखण्डः जातिरप्यखण्डेति लाघवस्योभयत्र तुल्यत्वात्, जातेः समवायोऽस्तीति चेत्, किं तेन? नहि समवायेनानुगतबुद्धिर्जन्यते, अपितु जात्या, तत्रच नास्ति कश्चिद्विशेषः। जातौ व्यञ्जकनियमोऽस्तीति—चेत्, न; साक्षात्करत्वादौ तदभावादिन्द्रियजन्यत्वस्य तत्त्वे ईश्वरज्ञानस्य तदभावापत्तेः। तस्मादखण्डोपाधिस्वीकारे जातिपदार्थापलाप एव। तत्तेदन्तयोः का वार्तेति चेत्, अनभ्युपगमएव। तत्र हि यदि तत्ता पदार्थान्तरं, सा किं पूर्वानुभवे भासते नवा?। नाद्यः; स्मृतिवदनुभवेऽपि 'स' इत्याकारस्योल्लेखापत्तेः। न द्वितीयः; स्मरणे तद्भानानापत्तेः। किंच तत्कालसंबन्धो वा तद्देशसंबन्धो वा तद्वृत्तिगुणादिकं वा यदेवेदन्तया भासते तस्यैव कालान्तरेपि तत्त्वेन भाने तत्ताप्रतीत्युपपत्तावखण्डोपाधिकल्पनं व्यर्थमेव, एतत्सर्वमभिसंधायैवाऽभ्युपगमवादेनामुं पक्षमुपक्षिप्य त्यक्तवान्मणिकारस्तत्तेदन्तयोरभेदं ब्रुवन्। तस्मादन्योन्याभावानिरुक्तौ तद्रूपं भेदं प्रत्यक्षादि गृह्णातीति बालभाषितमेव ॥ इत्यन्योन्याभावत्वनिर्वचनभङ्गः ॥ ५ ॥

अथ निर्विकल्पकस्य भेदविषयकत्वभङ्गः ॥ ६ ॥

अथ—निर्विकल्पकं ज्ञानं भेदं गृह्णातीत्यस्तु द्वितीयः, न; तस्य वस्तुमात्रविषयत्वात्। नच—घटस्वरूपं घटत्वरूपं च विशकलितं गृह्णन्निर्विकल्पकं स्वरूपभेदं वैधर्म्यरूपं च भेदं गृह्णातीति—साम्प्रतम्; भेदत्वेनानुल्लेखात्। वस्तुगतिस्तथेति चेत्, भ्रान्तोऽसि। क्वापि भेदासिद्धौ वस्तुगतेरसिद्धेः। किंच भेदाभेदोहि सः, न वस्तुमात्रं निर्विकल्पके भासते इति सर्वसंमतं, तस्य यदि भेदे प्रामाण्यं त्वयोच्यते, तदाऽभेदोऽपि मया वक्तुं शक्यत एवेति न त्वया निवारयितुं शक्यते। वस्तुतस्तु निर्धर्मकं वस्तुमात्रं गृह्णत् निर्विकल्पकमभेद एव प्रमाणं भवितुमर्हति; तस्य तथारूपत्वात्। ननु—भेदप्रतीतिस्तावदनुभवसिद्धा, ततस्तस्या विषयेणापि भवितव्यमन्यथा ज्ञानासंभवात्। तदुक्तं—'अर्थेनैव विशेषो हि निराकारतया धिया'मिति—चेन्न; किमियं प्रतीतिस्तव, किंवाऽद्वैतवादिनः, किंवा सर्वस्य?। नाद्यः; तव प्रतीतेरस्मान्प्रत्यसंप्रतिपन्नत्वात्, तव वचने विश्वसाभावाच्च, प्रतारकत्वोपपत्तेश्च। न द्वितीयः; सर्वाद्वैतं मन्यमानस्य मम भेदबुद्ध्यभावात्तव तज्ज्ञानासंभवाच्च, परबुद्धेः परस्याप्रत्यक्षत्वात्, अनुमानादिना ज्ञानेऽपि तवैव भेदज्ञानं नतु मम। नापि तृतीयः; सर्वबुद्धेरसर्वज्ञेन ज्ञातुमशक्यत्वात्, तेषामभेदज्ञानस्यापि संभवाच्च। तथापि प्रतीत्यपलापे वादित्वान्निवृत्तिरिति चेत्, न; अद्वैतप्रतिपत्तेरपि श्रुत्यादिनाऽऽपाद्यमानाया अपलापे तथा वक्तुमशक्यत्वात्। तस्मात्साधूक्तं 'न सा धीः क्वचिदप्यस्ति यत्र भेदोऽवभासते। अतएव श्रुतेर्मात्वमद्वैते सर्वदाऽक्षत'मिति। तदेवं सर्वज्ञानानां भेदाविषयत्वे सिद्धे बाधकप्रमाणाभावाच्छ्रुत्या सर्वाद्वैते प्रतिपादिते आपाततः अनु पश्चाच्छ्रवणानन्तरं ईक्षा मननमन्वीक्षेति व्युत्पत्त्या मन्तव्य इति विधेर्बादरायणीयं चतुर्लक्षणीशास्त्रमध्येतव्यं 'अथातो ब्रह्मजिज्ञासे'त्यादि। तेनैवाद्वैततर्कव्युत्पादनात्। तदैव श्रवणमननयोः समानप्रकारकत्वं लभ्यते नान्यथा। एतच्चाभ्युपेत्यवादेनोक्तम्। वस्तुतस्तु तस्य श्रवणाङ्गत्वान्न मननविधेर्विचारप्रयोजकत्वम्। किंतु साङ्गश्रवणविधेरेवेति व्युत्पादितमद्वैतसिद्धौ। न्यायशास्त्रं तु विरोध्यर्थोपस्थापकत्वात् मुमुक्षूणामनादेयमेव। तदुक्तं भगवता वेदव्यासेन 'एतेन शिष्टापरिग्रहा अपि व्याख्याता' इति। यदि च ऋषिप्रणीतमित्यादेयं, तथापि व्यावहारिकपदार्थनिरूपणार्थं तस्य प्रवृत्तिर्नतु मन्तव्य इति विधिविषयतया, युक्तिवैधुर्येण मननाविषयत्वात्। 'मन्तव्यश्चोपपत्तिभि'रित्युक्तेर्मननस्योपपत्तिसाध्यत्वात्। वेदान्तशास्त्रेण च श्रुत्यनुकूलयुक्तिप्रतिपादनात्। येतु न्यायशास्त्र एव युक्तिं संभावयन्ति ते शास्त्रान्तरवार्तानभिज्ञाः कूपमण्डूकवदुपेक्षणीयाः॥ इति निर्विकल्पकस्य भेदविषयकत्वभङ्गः ॥ ६ ॥

अथ भिन्नादिवृत्तिविकल्पेन भेदयाथार्थ्यभङ्गः ॥ ७ ॥

किंच युक्त्यन्तरासहत्वाच्च भेदो नाङ्गीकारमर्हति। तथाहि—किं भेदो भिन्ने निविशते, किंवाऽभिन्ने किंवोदासीने?। न प्रथमः; भेदान्तरेण भिन्ने तद्वृत्तौ भेदान्तरवृत्तावपि तथात्वापत्तौ द्वितीयस्य प्रथमापेक्षायामन्योन्याश्रयः। अग्रे धावनेऽनवस्थाऽविनिगमनाप्राग्लोपानुभवविरोधादयो दोषा यथायथमूहनीयाः। तेनैव भिन्ने तद्वृत्तावात्माश्रयतांऽशतः। नहि स्वविशिष्टे स्ववृत्तिर्दृष्टा संभवति वा। न द्वितीयः; व्याघातात् स्वतोप्यापत्तेश्च। न तृतीयः; कोटिद्वयव्यतिरेककोटेरसंभवादिति। ननु—एतावता भेदानुभवो नास्तीत्युच्यते, किंवा सन्नपि न यथार्थः? न तावदाद्यः; ‘घटाद्धटो भिन्न’ इति भेदानुभवस्य लौकिकपरीक्षकसाधारणत्वात्। न द्वितीयः; अयथार्थता हि विषयबाधगम्या, बाधश्च विपरीतप्रमा, सा च प्रकृते प्रात्यक्षिकी नास्ति, ‘घटः पटो न भवती’ति प्रत्यक्षानन्तरं ‘घटः पट एवे’ति विपरीतप्रत्यक्षस्याभावात्। नापि युक्त्या, तथाविधयुक्तेरनालोकनादिति—चेन्न; सर्वादृष्टेरविज्ञानात्स्वादृष्टेर्व्यभिचारतः। ‘घटः पट एवे’ति सर्वाद्वैतवादिनामनुभवोऽस्त्येव, ततश्च तान् प्रति प्रत्यक्षबाधाभावोऽसिद्धः। अन्यस्यापि नास्तीत्यत्र तव निश्चायकप्रमाणाभावात्। अन्येऽपि, एतद्विषये बाधरहिताः, ज्ञातृत्वादहमिवेति चेत्, न; ब्रह्मवादिनि व्यभिचारात् सर्वासद्वादिनिच। तदन्यत्वेसतीति चेत्, न; विशेषणाप्रसिद्धेः। स्वार्थानुमाने न दोष इति चेत्, न; अप्रयोजकत्वात्, प्रमातृत्वं चासिद्धम्, सामान्यव्याप्तौ चेतरबाधरहिते शुक्तिरजतादावन्येषां बाधसत्त्वात्, परवचनात्तस्य बाधाभावो ज्ञायत इति चेत्, न; तेषां बहुत्वेन सर्वेषां ज्ञातुमशक्यत्वात्। मम तावद्बाधविरहोऽत्र विषये वर्तत इति चेन्न; तवापि न भविष्यतीत्यत्र प्रमाणाभावात्। इदानीं नास्तीति चेत्ततः किम्? नहि शुक्तिरजतादिभ्रमानन्तरं तव तस्मिञ्जन्मनि बाधो नावर्तिष्टेत्येतावता तत्तथेत्युपैषि, तथापि तत्र बाधयोग्यत्वमस्तीति चेत्, न तत्प्रकृतेपि दण्डवारितम्। यदाच तव कदाचिद्भगवदनुग्रहात्सत्त्वशुद्धिरुत्पत्स्यते, तदा सर्वाद्वैतज्ञाने जाते भेदप्रत्ययस्य बाधमपि साक्षात्करिष्यसि। तदुक्तम्—‘ईश्वरानुग्रहादेषा पुंसामद्वैतवासना। महाभयकृतत्राणा द्वित्राणां यदि जायते’ इति। कालान्तरे देशान्तरे च बाधाभावो दुर्ज्ञेय एव सर्वथाऽसर्वज्ञेन। किंच ‘नीलं तम’ इति प्रत्ययानन्तरम‘नीलं तम’ इति प्रत्ययो नास्ति, ‘अहं कृशो गौरः स्थूलो मनुष्य’ इत्यादयश्च प्रत्यया आसंसारमनुवर्तन्ते, तावता किम् तेषां तात्त्विकत्वमभ्युपेतम्? अथ—तत्र युक्त्या तमसोऽभावत्वे आत्मनो देहादिभिन्नत्वे च सिद्धे तेषां प्रत्ययानां भ्रान्तत्वं कल्प्यते, तर्ह्यत्रापि श्रुत्याऽभेदे प्रतिपादिते भेदबुद्धेर्भ्रान्तित्वं कल्प्यताम्। प्रत्यक्षं श्रुतेर्बलवदिति—चेत्, युक्तेः कथं न बलवत्? तथाच तद्विरोधे तमसोऽभावत्वमात्मनो देहादिव्यतिरिक्तत्वं च त्यक्तव्यं स्यात्। श्रुतेः शब्दात्मकप्रमाणत्वात्तस्य च योग्यताज्ञानसापेक्षस्यैवार्थबोधकत्वात्तदभावेऽप्रामाण्यमिति यदि, तदाऽनुमानेप्यबाधितविषयत्वमङ्गमिति परिभावय। किंच प्रकृतेऽपि युक्तिविरोधो विद्यत एव; किं भिन्ने किंवाऽभिन्ने किंवोदासीन इति विकल्पग्रामस्योक्तत्वात्। ननु—भेदो वर्तत इति कोऽर्थः? किं संयोगसमवाययोरन्यतरः पृच्छयते, किंवा स्वभावसंबन्धः? नाद्यः; अभावे तदनङ्गीकारात्। यदि द्वितीयः, तदा घटः स्वभावं नियमयन्नन्योन्याभावेनोपरक्तो भासत इत्येवोत्तरमिति—चेत्, न; अन्योन्याभावेनोपरक्तो भासत इत्यत्रैव प्रश्नस्य विद्यमानत्वात्। तथाहि—उपरक्तो नाम विशिष्टः, वैशिष्ट्यं चान्योन्याभावसंबन्धः। स किमन्योन्याभावस्वरूपमेव अथोभयस्वरूपम्, अर्थान्तरं वा? न तृतीयोऽनभ्युपगमात्। तत्रापि संबन्धान्तरेऽनवस्थापाताच्च। न द्वितीयः; घटस्वरूपस्य घटावृत्तेः घटतत्संबन्धप्रतीत्यनुपपत्तेः। न प्रथमः; तदात्वेऽन्योन्याभावस्य वैशिष्ट्यं पट इति न स्यात्। संबन्धस्य भेदाधिष्ठानत्वात्। राहोः शिर इतिवद्भविष्यतीति चेत्, तर्हि संबन्धाभावे संबन्धबुद्धिर्भ्रम इत्युक्तं स्यात्। तथाच न घटेऽन्योन्याभाववैशिष्ट्यसिद्धिः। अन्योन्याभावस्वरूपमेव विशिष्टबुद्धिमुत्पादयतीति ब्रूम इति चेत्, तर्हि तदेव कुत्रोत्पादयेत्। किं भिन्ने किंवाऽभिन्ने किंवोदासीन इति प्रश्नावसरो विद्यत एव। यत्र विद्यते तत्रोत्पादयतीति चेत्, वर्तत एव। कुत्र? यत्र प्रतीयत इति चेत्, तदेवाधिकरणं भिन्नमभिन्नं वेति पृच्छयमानत्वात्। ननु—गोत्वादिकमपि तद्वति तदभाववति वा वर्तत इति विकल्पस्य संभवान्न स्यादिति तथाच तद्व्यवहारोच्छेदप्रसङ्ग इति चेत्, न; ‘बाधेऽदृढेऽन्यसाम्यात्किं दृढेऽन्यदपि बाध्यताम्। क्व ममत्वं मुमुक्षूणामनिर्वचनवादिना’मित्युक्तत्वात्। तथासत्यर्थान्तरतेति चेत्, न; तस्याः पुरुषदोषत्वात्। न वा तदपि; ‘नहि पक्षे पक्षसमे वा व्यभिचार’ इति न्यायस्य संभवात्। किंचोत्पन्नमात्रो घटः कथं भिन्नः स्यात्? भेदेन संबन्धाभावात्। ननूत्पन्नमात्रो घटः कथं घटः स्यात्? घटत्वेनासंबन्धादिति चेत्, त्यज तर्हि घटस्यापि घटत्वम्। किं नश्छिन्नम्? प्रतीतिर्वर्तत इति चेत्, न; दत्तोत्तरत्वात्। ननु—‘जातसंबन्धश्चेत्येकः काल’ इति न्यायादुत्पत्तिसमय एव घटत्वादिना संबन्ध इति—चेन्न; क्षणमगुणत्ववदुत्पत्तिक्षणे निर्धर्मकत्वसंभवात्। लब्धसत्ताकस्यैव द्वितीयक्षणेऽन्येन संबन्धसंभवात्। किंच घटनिष्ठो योऽन्योन्याभावस्तस्य पटे कथं विशिष्टप्रत्ययजननयोग्यत्वं नास्तीति वक्तव्यम्। विशिष्टप्रत्ययादर्शनादिति चेत्, उत्पत्तिक्षणे किं विशिष्टप्रत्ययो न दृश्यते? उत्तरकाले न दृश्यत इति चेत्तदा तर्हि स्वरूपसंबन्धः स्वीक्रियतां।

घटवति भूतले चत्वरीयघटाभावयोग्यत्वस्यैव कालभेदेन सत्त्वासत्त्वाङ्गीकारात्, सर्वदाऽयोग्यत्वे घटवत्यपि भूतले तत्प्रतीत्यापत्तिः । तस्मात्कालभेदेन तदेव योग्यमयोग्यं चेति वक्तव्यं तथात्रापि किं न स्यात् ? किंच योग्यतावच्छेदकं रूपमस्ति न वा ? नाद्यः; तस्यातिरिक्तस्यासंभवात् अनङ्गीकाराच्च । नान्त्यः; तथासति तत्र जनकत्वतद्योग्यत्वयोर्गृहीतुमशक्यत्वात् । तयोरनुगतरूपावच्छेद्यत्वात् अन्यथाऽतिप्रसङ्गात् । अथ—अस्ति वैशिष्ट्यमतिरिक्तमिति—चेन्न; तस्यैकत्वेऽतिप्रसङ्गात् । भिन्नत्वेऽननुगम एव । किंचोत्पत्तेः पूर्वं कीदृगासीद्धट इति वक्तव्यम् । नासीदिति चेत्, तर्हि तदन्योन्याभावः कथमासीत् ? तत्प्रागभावतज्जात्यादिवदिति चेत्, अहो श्लाघनीयप्रज्ञो देवानांप्रियः ! यदयमसिद्धमसिद्धेनैव साधयति, दृष्टान्ते साध्यसाधनविकलतां च न पश्यति । प्रतियोग्यसत्त्वकाले संबन्धाभावेनोदिते प्रागभावे कं विशेषं दृष्ट्वा स दृष्टान्तीकृतः ? अथ प्रलये व्यक्त्यभावेऽपि जातिस्तिष्ठतीति चेत्, तत्काले जातेः सत्त्वे प्रमाणाभावात् । नित्यत्वं प्रमाणमिति चेत्, न; तदसिद्धेः, ब्रह्मातिरिक्तस्य सर्वस्यानित्यतास्वीकारात् । अर्थान्तरतेति—चेन्न; दृष्टान्तस्योभयवादिसिद्धस्यैव व्याप्तिग्रहहेतुत्वात् । पक्षेऽन्यतरासिद्धिवशात् दृष्टान्तेऽपि तद्दोषस्य संभवाच्च, तस्य पुरुषदोषत्वाच्च । सकलपदार्थानङ्गीकारे बौद्धवन्निराकरणीया वेदान्तिन इति चेत्, न; तेषां युक्तिशून्यत्वेन निर्मूलत्वात् । न्यायशास्त्रवत्, वेदान्तिनस्तु श्रुतिं सकलप्रमाणमूर्धवर्तिनीं ब्रह्मविषयां दृढमूलामादाय तदविरुद्धां युक्तिमुद्भावयन्तो व्यवहरन्तस्त्वत्पितामहेनापि निराकर्तुमशक्याः, प्रत्युत तैरेव तार्किकंमन्यः सुखनिरस्यः । तदुक्तं 'एकं ब्रह्मास्त्रमादाय नान्यं गणयतः क्वचित् । आस्ते न धीरवीरस्य भङ्गः संगरकेलिष्वि'ति । तदेवं भिन्नादिविकल्पग्रस्तत्वान्न भेदसिद्धिः संभवतीति सिद्धम् ॥ इति भिन्नादिवृत्तिविकल्पेन भेदयाथार्थ्यभङ्गः ॥ ७ ॥

अथ स्वविशिष्टे स्ववृत्तावंशत आत्माश्रयोपपत्तिः ॥ ८ ॥

ननु—अस्तु भिन्ने भेदो वर्तेत इत्ययं पक्षः । नचानवस्था; भेदान्तरानङ्गीकारात्तेनैव भेदेन भिन्ने स भेदो वर्तेत इत्यङ्गीकारात् । नचात्माश्रयः; तद्भेदे तद्भेदानङ्गीकारात् । नच—तद्विशिष्टवृत्तावंशतो विशेषणस्य वृत्तिरायातीति—वाच्यम्; यद्विशेष्यवृत्ति तद्विशेषणेऽपि वर्तेत इति नियमानङ्गीकारात्, 'घटे रूपमि'त्यत्र व्यभिचारात्, 'दण्डी पुरुषः कुण्डली'त्यत्र व्यभिचाराच्चेति—चेन्न; 'रूपवति रस' इत्यत्रेवोक्तस्थलेऽप्युपलक्षणत्वस्यैव मणिकृतोक्तत्वाद्विशेषणत्वस्वीकारेऽपसिद्धान्तापत्तेः । अथ व्यावर्तकत्वे सति क्रियान्वयित्वं विशेषणत्वमिति लक्षणपक्षे भवदुक्तदोषावकाशोऽस्तु नतु तल्लक्षणं विशेषणत्वस्य, किं तर्हि ? प्रत्याय्यव्यावृत्त्यधिकरणतावच्छेदकत्वं, स्वकालनियतव्यावृत्तिबोधजनकत्वं वा विशेषणत्वम् । तच्च विशेष्यवृत्तिधर्मानधिकरणतायामपि संभवत्येव । तथाचेत्तद्भेदानाश्रितोऽपि स भेदस्तद्भेदवताश्रितो भवतीति—चेत्, न; विशिष्टवृत्तेर्धर्मस्य विशेषणांशे वृत्तेरेव विशेषणत्वव्यवहाराल्लौकिकानाम्, तदतिक्रमे विशेषणत्वस्य पारिभाषिकत्वापत्तेरुपेक्षणीयत्वापत्तेश्च । अन्यथा 'दण्डिनं भोजये'त्यादावपि विशेषणत्वसंभवे तत्रोपलक्षणत्वव्यवहारः सर्वेषां लोकानां भज्येत । लक्ष्यानुसारेण हि लक्षणं कर्तव्यं नतु लक्षणानुसारेण लक्ष्यं त्याज्यम् । तथासति घटत्वादीनामपि पृथिवीलक्षणत्वापत्तेः । किंच 'घटोऽयमि'ति प्रतीत्यनन्तरं अघटात्पटाद्यावृत्तिः प्रतीयत इति स्वीक्रियते त्वया, साच प्रतीतिः 'पटाद्भिन्नो घट' इत्याकारा । तथाच पटभिन्नत्वमपि घटविशेषणं चेत्स्वीकुरुषे तेनापि पुनर्व्यावृत्तिः प्रत्याय्येति स्वीकार्यम् । साच किं घटादुत पटादुतान्यस्मात् ? । न प्रथमतृतीयौ; असंभवात् । द्वितीयपक्षेऽपि विशेषणभूता व्यावृत्तिः अन्या वा ? नान्त्यः; अग्रे धावनेऽनवस्थापत्तेः, अननुभवश्च । न प्रथमः; तस्या व्यावृत्तेः प्रथमत एव बुद्धत्वात् ? अन्यथा विशेषणत्वायोगात्तदधिकरणतायाश्च तदव्यवच्छेद्यत्वे आत्माश्रयापत्तेश्च । एतेन—स्वकाले नियतव्यावृत्तिबोधजनकत्वमित्यपि—अपास्तम्; विशेषणस्यापि सर्वदा व्यावृत्तिबुद्ध्यजनकत्वात्, कदाचिदुपलक्षणस्यापि जनकत्वाच्च 'दण्ड्ययमासीदि'त्यादौ स्वाकालेऽपि व्यावृत्तिबुद्धिजनकत्वाच्च । नच—उपलक्षणमेव प्रतियोगीति—वाच्यम्; काकप्रतीतिं विनापि गृहप्रतीतिवत् प्रतियोगिप्रतीतिं विनाप्यभावबुद्ध्यापत्तेः । नचेष्टापत्तिः; अभावस्य सविकल्पकैकवेद्यत्वत्यागेऽपराद्धान्तापत्तेः, निर्विकल्पकैकवेद्यस्य च व्यवहारानङ्गत्वात् । किंच प्रत्याय्यव्यावृत्तिरित्यत्र किं येन केनापि प्रत्याय्या उत विशेषणेन ? । नाद्यः; तस्य सर्वत्र सुलभत्वात् । न द्वितीयः; आत्माश्रयापत्तेः। किंच प्रतीतिर्विशेषणमुपलक्षणं वा ? नाद्यः; प्रतीतेः पूर्वं विशेषणत्वाभावापत्तेः, ततश्च कथं तेन व्यावृत्तिर्बोध्या ? न द्वितीयः; व्यावृत्तिनिष्ठैकरूपानिर्वचने उपलक्ष्यत्वानुपपत्तावव्यावर्तकतापत्तेः कथंवा प्रत्याय्यपदमुपादीयते ? नह्यप्रत्याय्या व्यावृत्तिरस्ति, येन सा व्यावर्तनीया स्यात्; काकादीनामपि प्रत्याय्यव्यावृत्त्यधिकरणतावच्छेदकत्वाच्च । अथ—अवच्छेदकत्वं नावच्छिन्तिप्रत्ययजनकत्वं, किंतु अवच्छिद्यन्यूनानतिरिक्तकालीनविशेष्यसंबन्धवत्त्वम् । एवंहि काकादेरुपलक्षणस्य व्युदासः। गृहादौ विशेष्ये काकादिविरहकालीनाया अपि व्यावृत्तेः प्रतीत्या तस्य व्यावृत्त्यधिकरणत्वन्यूनकालीनविशेष्यसंबन्धवत्त्वात्, दण्डस्य तु न तथा; पुरुषे दण्डसंबन्धविरहकालीनाया अदण्डिव्यावृत्तेरप्रतीतेरिति—चेत्, न; 'दण्ड्ययमासीदि'त्यत्र दण्डाभावकालीनाया अपि व्यावृत्तिबुद्धेर्जायमानत्वात् । नच—तत्कालीनाया एव व्यावृत्तेरिदानीं बोध्यमा-

नत्वं तदानीं विशेषणस्यापि सत्वमासीदिति—वाच्यम्; इदानीं व्यावृत्तिबुद्ध्यनुत्पत्त्यापत्तेः । तत्कालीनसत्वस्येदानीं बुद्धिं प्रत्यहेतुत्वात्, हेतुत्वे वाऽसतोऽपि काकस्य विशेषणत्वेन किमपराद्धम् ? **अथ**—तदानीं दण्ड उपलक्षणमेवेति—**चेत्**, न; अपराद्धान्तापत्तेः, तदानीं तदव्यावृत्तिं प्रति दण्डस्य विशेषणत्वाभ्युपगमात् । किंच पूर्वोक्तवैचित्र्ये प्रमाणाभावश्च; उभयत्रापि वैशिष्ट्यबुद्धेरविशेषात् । नहि 'काकवन्तो देवदत्तस्य गृहाः' 'दण्डी देवदत्तः' इत्यनयोः संबन्धबोधे कश्चिद्विशेषोऽस्ति । **अथ**—'काकवन्तो देवदत्तस्य गृहा' इत्यत्र गृहे काकस्यात्यन्तायोगाव्यवच्छेदः प्रतीयते, नतु तद्योगमात्रम् । सच तत्र कदाचित्काकसंबन्धे जाते काकविगमदशायामप्यस्तीति तत्रापि तत्प्रतीयत एव । तथाच तत्प्रतीत्या तत्र काकस्यात्यन्तायोगव्यावृत्तिरपि बोध्यते; तदानीं तस्यास्तत्र सत्वादेव, दण्डीपुरुष इत्यत्र पुरुषे न दण्डात्यन्तायोगव्यवच्छेदः प्रतीयते किंतु दण्डसंयोग एव । सच दण्डविगमदशायां तत्र नास्तीति तत्र प्रत्येतुं न शक्यते । अतएव तत्र तदा दण्डयोगरहितव्यावृत्तिर्न प्रतीयते नवाऽस्ति तदानीं तस्यैव दण्डयोगरहितत्वादिति—**चेन्न**; एवं कल्पने प्रमाणाभावात् । प्रतीतिरेव कल्पिकेति चेत्, न, विशेष्यक्रियान्वयिनो विशेषणत्वम् तदन्यस्योपलक्षणत्वमित्येतावति प्रतीतेरुपपत्तेः । अतएव 'रूपवति रस' इत्यत्र सत्वेऽपि न विशेषणत्वम्, विशेष्यक्रियान्वयित्वाभावात्, अविद्यमानस्यापि दण्डस्य 'दण्ड्ययमासी'दित्यादौ विशेषणत्वात् । किंच काकादेरपि यदा योग एव तात्पर्यं तदा का गतिः?तदा विशेषणमेवेति चेत्, तर्हि तदभावदशायां व्यावृत्तिबोधो न स्यात् । अस्ति च तत्रापि बोधः । नहि काकापगमे देवदत्तगृहमितरभिन्नं न प्रतियन्ति । किंच यदि व्यावृत्तिघटितं विशेषणं तदा कथं पूर्वं प्रतीतिः स्यात्, व्यावृत्तिबोधो नास्त्येवेति चेत्, न; विशेषणत्वेन विशेषणबुद्ध्यभावे विशिष्टवैशिष्ट्यबुद्ध्यनापत्तेः । नच—विशेषणतावच्छेदकप्रकारकं विशेषणज्ञानमपेक्षितं, नतु विशेषणत्वप्रकारकमिति—वाच्यम् । विशेषणत्वाग्रहे तदवच्छेदकप्रकारस्याप्यग्रहापत्तेः । नच वस्तुतस्तथेति—वाच्यम्; क्वापि विशेषणत्वाग्रहे वस्तुत इत्यस्यैवासिद्धेः । नच—पर्वते वह्न्यग्रहेऽपि वह्निव्याप्यत्वग्रहवदिदं स्यादिति—वाच्यम्; तत्र दृष्टान्ते वह्निव्याप्यत्वानुभवेन तत्संस्कारसंभवे विशिष्टबुद्धेः संभवात्, इह तु प्राथमिकविशेषणबुद्धेर्विचार्यमाणत्वादस्तुवा तत्राप्यनुपपत्तिः । तस्माद्विशेष्ये यदन्वेति तदन्वयित्वे सत्येव विशेषणत्वं लोके सिद्धं निर्वहति, तथाच तद्भेदविशेषणके विशेष्ये तद्भेदवृत्तावंशतः स्वाश्रयतापत्तिरिति सूष्टूक्तं भगवता खण्डनकृता । अन्यदीयवचनं तु तदबोधविजृम्भितमिति सर्वमवदातम् । इति **स्वविशिष्टे स्ववृत्तावंशत आत्माश्रयोपपत्तिः ॥ ८ ॥**

अथ विशिष्टवृत्तौ संबन्धानुपपत्तिः ॥ ९ ॥

किंच तद्भेदविशिष्टे स भेदो वर्तत इति वदन् प्रष्टव्यः किं तद्भेदस्तत्र संबद्धः सन् विशेषणभुतासंबद्धः ? । न **चरमः**; अतिप्रसङ्गात् । **न प्रथमः**; संबन्धस्यैव विचार्यमाणत्वात् भेदस्यान्योन्याभावस्य नित्यत्वेन नित्यसंबन्धत्वात् असंबन्धपक्षस्याप्राप्तिरिति चेत्, संबन्धिनो घटादेरनित्यत्वेन नित्यः संबन्ध इत्यस्यैवासिद्धेः । **अथ**—अतीतेनानागतेन च प्रतियोगिना विशिष्टप्रतीतिदर्शनाद्विशिष्टप्रतीतेः संबन्धासाध्यत्वम्, अन्यथा 'घटस्य प्रागभावो घटस्य ध्वंस' इत्यादिप्रत्ययो न स्यादिति—**चेन्न**; अप्रत्युत्पन्ने पदार्थे उपरक्तप्रत्ययजननयोग्यत्वस्यासंभवात्, संभवे वा धर्मिमात्रापलापापत्तेः । किंच तत्रापि तज्ज्ञानमेव विशिष्टप्रत्ययोत्पत्तौ हेतुर्नतु घटादिरन्यथाऽसतएव जनकत्वापत्तौ जितमसद्वादिना । **ननु**—उत्पत्स्यते घटो विनष्टो वेति त्वया प्रतीयते नवा ? । नेति ब्रुवाणोऽपह्नवकृत् पक्षपाती, **प्रथमे** प्रतीयते त्वयापि संबन्धः, तदेव कथमिति तु न पर्यनुयोगावकाशः; वस्तुस्वभावस्य तादृशत्वात्, प्रतीतेरेव च वस्तुस्वभावनियामकत्वादिति—**चेत्**, न; सर्वाद्वैतवादिनं प्रत्यसिद्धेः, प्रतीतिमात्रस्य च वस्त्वसाधकत्वात्, स्वभाववादापत्तेश्च । **नच**—यथाऽनुत्पन्नयोरपि संबन्धिनोः समवायः प्रागासीदेवमुत्पन्नस्यापि घटस्य भेदसंबन्धः सार्वदिको भवति, एतावांस्तु विशेषः—समवायः संबन्धिभिन्नोऽयं तु संबन्ध्यात्मको ज्ञानविषययोरिवेति—वाच्यम्; तत्रहि संबन्धिभिन्नत्वादेव तदभावेऽपि संबन्धसत्त्वं न विरुध्यते, अत्रतु स्वरूपसंबन्धस्य संबन्ध्यभिन्नत्वे तदसत्त्वे सत्त्वानुपपत्तेः, समवायज्ञानविषयस्थलेऽपि विप्रतिपत्तेश्च । नचार्थान्तरता; दृष्टान्तस्योभयवादिसिद्धस्यैव साधनोपयोगित्वात् । अन्यथा स्वाभिप्रायमवलम्ब्य यत्किंचिद्दूषणस्य सर्वैर्वक्तुं शक्यत्वात् । तथाचाऽसिद्धमसिद्धेन साधयतो महानैयायिकत्वं तव । एवंच सति 'रूपवति रूपं' 'रसवति रसः' 'गवि गोत्वमि'त्यादिकमपि कथंचिदुपलक्षणपक्षएव योज्यं नतु विशेषणत्वपक्षे; अंशतः स्ववृत्त्यापत्तेरुक्तत्वात् । **ननु**—अस्त्वभिन्ने भेदो वर्तत इत्येवोत्तरम्, नहि स्वस्मादपि घटो नाभिन्नः । तथाच घटादिभिन्ने घटे पटभेदो वर्तत इति प्रश्नोत्तरार्थः संपद्यत इति—**चेत्**, **भ्रान्तोऽसि नितराम्**; यत्परप्रश्नार्थमबुध्वा परिहरसि छलवादीवान्याभिप्रायेण प्रयुक्तस्य वचनस्यान्यमर्थं वर्णयन् कुतोऽस्य नवकम्बलत्वं दरिद्रत्वादित्यादि । नहि घटाद्भिन्ने घटे घटादभिन्ने वा घटे पटभेदो वर्तत इति प्रश्नार्थः । किं तर्हि पटात् भिन्नेऽभिन्ने वा घटे पटभेदो वर्तत इति । तथाच परिभावयस्वाज्ञानम् । नच—एवंविधः प्रश्नो न युक्तिमान्; विरोधितावच्छेदकप्रकारेणोपस्थितस्य

धर्मिणो विरुद्धप्रकारावच्छेदेन प्रश्नस्याऽदृष्टचरत्वात् । नहि भवति मृन्मयोऽयं घटो वह्निमयो न वा । ब्राह्मणोऽयं चैत्रः शूद्रो नवेति वा । अन्यथा विज्ञानात्मकं ब्रह्म जडं न वा, सुखात्मकं ब्रह्म दुःखात्मकं न वा इति पृच्छतो युक्तिशतेनापि त्वया साध्यमानेऽपि विज्ञानसुखात्मकत्वे पृच्छानिवृत्तिर्न स्यादिति—वाच्यम्; घटपटयोः पारमार्थिकभेदासिद्धौ विरोधितावच्छेदकप्रकारेणोपस्थितेरसिद्धेः, सिद्धौ वा विरोधाभावापत्तेः । मम तावत् सिद्ध इति चेत्, न; देहात्मभावेन त्वसिद्धेन दत्तोत्तरत्वात् । 'मृन्मयोयं घट' इत्यादौ तु यदा घटादेस्तेजोमयत्वादिविरोधित्वं न निश्चितं तदा प्रश्नो भवत्येव । अन्यथा शब्दो नित्योऽनित्यो वेत्यपि प्रश्नो न स्यात्; शब्दस्याऽनित्यैकरूपत्वात्, तव मते मीमांसकमते च नित्यैकरूपत्वात् । यदि च तत्र विप्रतिपत्तितः प्रश्नं स्वीकरोषि, तर्ह्यत्रापि विप्रतिपत्तितस्तं स्वीकुरु । ज्ञानात्मकं ब्रह्म जडं नवेत्यत्र प्रश्ने न जडमित्येवोत्तरम्, कुतः ? इति प्रश्ने तद्विरुद्धत्वादित्येवोत्तरम् । यदित्थं तत्तथा यथा तमःप्रकाशाविति जातेन चोत्तरेण तस्य भ्रमनिवृत्तिर्भवत्येव । नच पुनः प्रश्नावकाशः; भ्रमस्य निवृत्तत्वात् । तथा तवापि प्रष्टुर्भ्रम इति चेत्, यदि विचारे कृते पटाद्धटो भिन्नो भविष्यति, तदा तथैव, अन्यथा तु तवैव विभ्रमः, प्रश्नस्तु ममोपपद्यत एव । नच—भेदः कुत्र वर्तत इति प्रश्ने यत्र प्रतीयत इत्युत्तरं, कुत्र प्रतीयत इत्यत्र यत्र वर्तत इत्युत्तरमिति—वाच्यम्; तदेवाऽधिकरणं भिन्नमभिन्नं वेति प्रश्नस्य संभवात् । नच—प्राभाकरं प्रत्येतदुत्तरम् तं प्रत्ययवय्यादेः प्रतिबन्दिस्थानस्य विद्यमानत्वात् । दुर्दुरूढवेदान्तिनस्तु खण्डनयुक्त्यैव निरसनीया इति—सांप्रतम्; वितण्डामाश्रित्य वदतो मायावादिनः प्रति पुनः पर्यनुयोगानवकाशात् 'त्वया निर्वाह्यं तैर्दूषणीयमि'त्यस्यामेव नियमस्थितौ कथायाः प्रवृत्तत्वात् । किंच खण्डनयुक्तयो ब्रह्मवादिभिरेव प्रयुक्ताः कार्यं साधयितुं समर्थाः नत्वन्येन चक्रमिव विष्णव्यतिरिक्तेन । नच—भेदः प्रतीतो नवा, यमधिकृत्य प्रश्न इत्यादिरूपा युक्तिर्वक्तुं शक्यत इति—वाच्यम्; प्रतीतिमात्रस्य वस्त्वसाधकत्वात् प्रश्नेऽपि युक्त्यभावात् । किंचैवं सति खण्डनयुक्तीनामेव बलवत्त्वं स्यात् । तथाच तद्वादिन एव जैत्रता । नच—मया स्वपक्षनिराकरणे ममैव जय इति—वाच्यम्; मत्पक्षस्य त्वया निराकर्तुमशक्यत्वात्, जयप्रत्याशाभावात् तावतापि च तत्र निर्णयालाभात् । नच—अनुन्मत्तैः सह तत्त्वनिर्णयः कार्य इति—वाच्यम्; मायावादिनोऽपि तथात्वात् । तेषामुन्मत्तत्वेन वा तथात्वे का प्रत्याशा विचार्यमाणे त्वमेवोन्मत्तः यथा स्वरूपात्माऽविज्ञानित्वात् । तथोक्तं 'अन्यथा सन्तमात्मानं योऽन्यथा प्रतिपद्यते ॥ किं तेन न कृतं पापं चोरेणात्मापहारिणा॥' तथा 'मन्यन्ते ये स्वमात्मानं विभिन्नं परमेश्वरात् ॥ न ते पश्यन्ति तं देवं वृथा तेषां परिश्रम' इत्यादि । तत्त्वनिर्णये च क्रियमाणे खण्डनदूषणमवश्यमुद्धर्तव्यमन्यथा तत्त्वनिर्णयस्य कर्तुमशक्यत्वात् । नच तदुद्धर्तुं शक्यं शक्रेणापीत्युक्तम् । वक्ष्यतेच ॥ **इति स्वविशिष्टवृत्तौ संबन्धानुपपत्तिः ॥ ९ ॥**

अथ भेदवृत्तावभेदप्रतिबन्दिनिरासः ॥ १० ॥

ननु—सर्वाभिन्नं ब्रह्मेत्यत्राप्यभेदो नाम धर्मो भिन्ने ब्रह्मणि वर्तेत उताभिन्ने, आद्ये यद्ब्रह्म पूर्वं भिन्नमासीत्तत्कथं पश्चादभिन्नं स्यादिति विरोधः, द्वितीये तेनैवाभेदेनाभिन्नोऽभेदान्तरेण वा । आद्ये तव आत्माश्रयत्वम्, द्वितीयेऽनवस्था । अपिच यद्येकदा सर्वेऽभेदा ब्रह्म परिरम्भन्ते, तदा किमभेदादभिन्ने कोऽभेद इति तेषां वृत्तावन्योन्यकोलाहलं कः समादध्यात् ? अभेदभूयस्त्वे च भेदपर्यवसानमित्यधिकं दूषणमिति—चेन्न; प्रपञ्चस्यानिर्वचनीयत्वेन तेन ब्रह्मणोऽभेदानङ्गीकारात्, अन्यथा प्रपञ्चस्यापि सत्त्वस्वीकारापत्तेः तदभावे केन सहाभेदो निरूप्येत ? भेदस्तर्हि स्वीकृतः स्यादिति चेत्, न; प्रपञ्चस्यानिर्वचनीयत्वादेव । तृतीयः पन्था नास्तीति चेत्, न; अधिष्ठानत्वस्य विद्यमानत्वात् । तदेव कथमिति चेत्, शृणु; समस्तजगदाकारपरिणममानाविद्याविषयत्वं तत् । तथाच तत्त्वज्ञानेन सविलासाज्ञाननिवृत्तौ बाधावधित्वेन ब्रह्मावशेषः । रज्जुज्ञाने सविलासतदज्ञाननिवृत्तौ रज्ज्ववशेषवत् । तथाच न कस्याप्यभेदः कुत्रचिद्वर्तेत इति वृत्तिविकल्पकारी कथं नोपहासास्पदं परसिद्धान्तानभिज्ञः स्यात् । किंच घटादभिन्नो घट इत्यत्र वृत्तिविकल्पे यदेवोत्तरं त्वया दीयते, तदेव मम भविष्यति । तत्र चोत्तराभावे एकाभावाद्द्वयमपि न स्यादिति हा कष्टम् तव ! तत्र चाभेदो नाम घटस्वरूपमेवेति यदि ब्रूषे, अस्माकमपि प्रपञ्चाभेदो ब्रह्मस्वरूपमेवेत्युत्तरमस्तु, नच तथान्योन्याभावरूपो भेदः संभवति; तस्य वृत्तिमत्त्वेन स्वरूपातिरिक्तत्वेन च भिन्नादिवृत्तिविकल्पसंभवात् । नच—त्यक्तं मयान्योन्याभावरूपमस्त्रं वृत्तिविकल्पदूषणगणकुण्ठितशक्तित्वात्, स्वरूपभेदास्त्रमादायैव योत्स्ये तथा घटस्वरूपस्यैव भेदत्वाङ्गीकारे वृत्तिविकल्पमुद्रणमस्त्विति—वाच्यम्; अर्थान्तरतापत्तेः अन्योन्याभावभेदे विप्रतिपत्तौ स्वरूपभेदमादाय परिहरतस्तव । नच तस्य पुरुषदोषत्वम्; तावतैवास्माकं जयव्यवहारात् । तत्त्वनिर्णयस्तु शुद्धसत्त्वैः सह करणीयः । किंच मुखमुद्रणमपि कर्तुमशक्यम् । अन्यसाकाङ्क्षस्वभावस्य घटस्य भेदत्वेऽन्यसाकाङ्क्षतापत्तौ स्वभावव्याघातापत्तेः । नच—ब्रह्मणोऽभेदस्वभावत्वे घटाभिन्नं ब्रह्मेत्यन्यसाकाङ्क्षतापत्तिस्तुल्येति—वाच्यम्; घटस्याविद्याविनिर्मितत्वेन ब्रह्मनिरूपकत्वानङ्गीकारात् । नह्यखण्डे चिदेकरसे ब्रह्मणि अद्वितीये कस्यचिन्निरूपकत्वसंभवः । यदि च

घटो भिन्नोऽस्ति तदा कथमभिन्नता, यदि नास्ति ततः पृथक् तदा कस्याकाङ्क्षा स्यात्, तव तु पटस्य पृथक् विद्यमानत्वात् तत्साकाङ्क्षत्वं घटस्य यदि स्यात्तदा स्वभावव्याघातापत्तिरिति। तस्मादस्थाने प्रतिबन्दीग्रहग्रहस्ते परसिद्धान्तानवबोधकृतः। **ननु**—घटत्वेन निरूप्यमाणो घटोऽन्यानपेक्ष एव, भेदत्वेन निरूप्यमाणोऽन्यसाकाङ्क्षोऽस्तु को दोषः? प्रकारभेदेनोभयाविरोधात्, केवलं मम मते घटत्वभेदत्वयोः प्रकारभेदोऽप्यस्ति, तव मते सोऽपि दुर्लभ इति—चेत्, न; घटत्वातिरिक्तस्य भेदत्वस्य वक्तुमशक्यत्वात्। यदि च घटत्वातिरिक्तो घटवृत्तिधर्मो भेदत्वं नामातिरिक्तमङ्गीक्रियते, तदापि प्रष्टव्यं किमसौ भावरूपः, आहोस्विदभावरूपः। आद्ये द्रव्यादिरूपत्वे गुणादावसंभवो योज्यः। **अतिरिक्तत्वेऽपसिद्धान्तः। द्वितीयेऽन्योन्याभावो वा संसर्गाभावो वा। आद्ये घट्टकुट्यां प्रभातायितम्। द्वितीये** प्रागभावप्रध्वंसयोरनङ्गीकारेऽत्यन्ताभावः परिशिष्यते। सोऽपि पटस्य वा स्यात्, पटादेव वा। **नाद्यः**, घटः पटात्यन्ताभाववान्, घटः पटो नेत्यनयोः प्रतीत्योर्विलक्षणत्वात्। **द्वितीयेऽपि** वैधर्म्ये भेदस्य नामान्तरकरणम्। तत्रापि वृत्तिविकल्पस्तुल्य एव। तस्यैव च भेदत्वमुचितम्; आधाराधेयप्रतीत्यनुरोधात्। स्वरूपभेदपक्षे चाधाराधेयप्रतीत्यनुपपत्तिः, अभावमात्रोच्छेदप्रसङ्गश्च। अधिकरणस्वरूपेणैव भेदबुद्धिवत्तद्बुद्ध्युपपत्तेर्जितं बुद्धबन्धुना; तथाच वृश्चिकभिया पलायमानस्याशीविषमुखे निपातस्ते। तस्मात्स्वरूपभेदे प्रकारभेदेन परिहारोऽसङ्गत एव। किंच कस्माद्भेद इत्याकाङ्क्षा तावदस्त्येव। तथाच स्वरूपस्य साकाङ्क्षतापत्तिर्दुर्वारा। तवाप्यभिन्नं ब्रह्म केनेत्याकाङ्क्षा विद्यत एवेति **चेन्न**; त्रिविधपरिच्छेदशून्ये ब्रह्मणीदृशप्रश्नस्यासङ्गतत्वात्। तथाप्यविद्यादशायां संभवतीति **चेन्न**; तत्राप्येतस्य सद्रूपत्वादेव। अध्यस्तस्य च घटादेरधिष्ठानस्वरूपसत्तयैव सत्त्वं तत्स्फूर्तिः, रूपान्तरं तु तस्यानिर्वचनीयम्। अधिष्ठानज्ञाननिवर्त्याज्ञानतद्विकल्पान्यतरत्वं न तत्। तथाच तत्र सापेक्षत्वं ब्रह्मणो वदन् बालैरप्युपहसनीयः। किंच भेदविशेषणिका घटविशेष्यिका प्रतीतिरस्ति। नच भेदे सा घटेत। घटनायां वा दण्डीत्यादावतिरिक्तविशेषणस्वीकारे रुचिस्ते प्रमाणं न त्वन्यत्। तथाच मायावादिना सह योद्धुं स्वरूपभेदमस्त्रमन्यदीयं गृह्णतस्तव विशेषणमात्रोच्छेदमपश्यतो महान् व्यामोहो विद्वद्भिरवगतः। 'अभिन्नं ब्रह्मे'त्यभेदविशेषणेद्धा बुद्धिस्तव मतेऽपि कथमिति चेन्न; विशेषणविशेष्यभावानङ्गीकारात्। प्रतिबन्दीग्रहेऽपि च दोषानुद्धरणात्। यः परिहारस्तव सतु ममापि भविष्यतीति चेन्न; एकमतपरिशेषापत्तेः। मम च सर्वव्यवहारातीतनिर्धर्मकस्वप्रकाशचिन्मात्राभ्युपगम एव परिहारः। त्वयापि च तथैव स्वीकारे मच्छिष्योऽसि, अनङ्गीकारे पृथगेव परिहारस्त्वया वाच्यः। तथाच प्रतिबन्दिग्रहग्रहो वृथैवेति ॥ **इति भेदवृत्तावभेदप्रतिबन्दिनिरासः** ॥ १० ॥

अथ भेदस्वरूपत्वनिरासः ॥ ११ ॥

किंच भेदः स्वरूपमिति वदन् प्रष्टव्यः किं स्वरूपं भेदेऽन्तर्भवति, स्वरूपे वा भेदः। **न प्रथमः**; स्वरूपव्यवहारलोपप्रसङ्गात्। **द्वितीये** तु भेदमात्रं वा स्वरूपेऽन्तर्भवति प्रतियोगिघटितं वा। **न प्रथमः**; भेदमात्रस्य प्रतीत्यनारूढत्वात्। तस्य च स्वरूपान्तर्भावेऽभिधीयमानेऽविवादात्, व्यावहारिकस्य भेदस्य विचार्यमाणत्वात्। प्रतियोगिघटितश्चेत् स्वरूपेऽन्तर्भवति, तथाच पटाद्भेद इत्येवंरूपस्य तस्य घटस्वरूपत्वे पटादभिन्नो घट इत्येव स्यात्। तथाच भेदाय धावता विपरीतं कृतं स्यादिति परिभावयाज्ञानम्। एवं घटात्पटभेदेऽपि द्रष्टव्यम्। तथा जगद्घटभेदेऽपि जगतो घटात्मता प्रतिपादिता स्यात्। **ननु**—पटः प्रतियोगी यस्य तत्स्वरूपं भेद इत्युच्यमाने त्वयैव भेदः कण्ठोक्तः स्यात्। नह्यभेदे बहुव्रीहिसमासो भवति। तथाच समस्यमानपदार्थभूतात्पटात्तदन्यपदार्थो घटो भिन्नत्वेन प्रतिपादितो भवत्येव। समस्यमानपदार्थादन्यस्यैव बहुव्रीह्यर्थत्वात्। नहि 'चित्रगुर्देवदत्त' इत्युक्ते चित्रया गवापि देवदत्तस्याभेदः प्रतीयते, किं तर्हि? गोर्विशेषणत्वमात्रम्। प्रकृतेऽपि पटभेदत्वेन घटस्वरूपे निरूप्यमाणे पटस्य विशेषणत्वमात्रमभ्युपगतं नत्वभेदोऽपि, एवं घटस्वरूपभेदप्रतियोगी पट इत्युक्ते कथं पटस्य घटात्मत्वम्? पूर्वयुक्तेः सत्त्वात्। तथाच यद्यद्वाक्यमुच्चार्य त्वया पटस्वरूपे घटस्वरूपे च घटः पटो वान्तर्निवेशनीयस्तेन तेन त्वद्वचनेनैव तयोर्भेदो व्यवस्थापनीय इति यथा यथा तव भेदनिरासाय यत्नस्तथा तथातिधृष्टबालक इव ते पुरोवर्ती भेद—इति। **अत्रोच्यते**—'शिरःस्वरूपो राहुरि'त्यत्र दिविष्ठचन्द्रस्वरूपो जलचन्द्रः, महाकाशस्वरूपो घटाकाशः, कम्बुग्रीवादिस्वरूपो घटः, चिद्रूपः पुरुषः, कृष्ण ईश्वरस्वरूप, इत्यादौ च बहुव्रीहिसमासेऽप्यभेद एव प्रतीयते। नहि राहुशिरसोर्भेदमभ्युपैषि। तथान्येषामप्युदाहृतानामभेदमभ्युपगच्छसि। अथ तत्राभेदस्य प्रमाणसिद्धत्वाद्भेदबुद्धिरविद्यापक्षे निविशते औपचारिकीति मन्यसे वा, तर्हि घटपटयोरपि तथैव स्वीकर्तुमर्हसि तावता पितुस्ते का हानिः? तथाच भेदसाधनाय प्रयुक्तो बहुव्रीहिरनिच्छन्तं रुदन्तमपि त्वामभेदं ग्राहयतीति त्वदीयमस्त्रं त्वामेव प्रहरतीति महत्कौतुकम्। किंच बहुव्रीहिरपि स्वरूपं भेदं वदता त्वयाऽभिधीयते न त्वस्माभिः। तथाचास्मान् प्रति निरनुयोज्यानुयोगः कृत इति परिभावय। तथापि त्वयानुवादः कृत इति चेत्, ततः किं; नह्यनुवादमात्रे

निर्बन्धः, तथासति परपक्षं निषेधार्थं कोऽपि नानुवदेत् ? किंच चित्रगुरित्यत्र गौर्न विशेषणम्, किं तर्हि ? उपलक्षणम् । अन्यथा तद्गुणातद्गुणसंविज्ञानबहुव्रीह्योर्भेदो न स्यात् । भवतु तथा तथापि भिदाऽस्तीति चेत्, तथापि तवाज्ञानमेव, सोऽपि स्वरूपं वान्योन्याभावो वा । नाद्यः; प्रतियोगिघटितस्य स्वरूपान्तर्भावे भेद एव भेदमात्रस्य च बुद्ध्यनारोहात्, तत्रापि बहुव्रीहिसमासेन भेदोपादाने पूर्वदोषान्न निवर्तसे । **न द्वितीयः**; स्वरूपभेदमादाय योऽस्य इति प्रतिज्ञाहान्यापत्तेः । वृत्तिविकल्पश्चानुवर्तत एव । तथाच यद्यदेव त्वया भेदप्रतिपादकमुदाहरणीयं तदेव स्वरूपभेदपक्षेऽभेदपर्यवसायित्वेन त्वां प्रत्युदाहार्यम् । किंच क्वचिच्चेद्भेदो निरूपणपथमगात्ततः स दृष्टान्तीकर्तुं युक्तः । नह्यद्वैतवाद्यन्येषां परस्परभेदं स्वीकरोति । घटपटयोः परं न स्वीकरोति । ततः कथं तमसिद्धं दृष्टान्तीकुर्वन्न लज्जसे । **तदुक्तं भगवता खण्डनकृता**—"नानात्वमवलम्ब्यापि वदत्यद्वैतवादिनि । असिद्धभेदाद्व्याघातः पतेदापादकात्कुतः ॥" इति । **किंच** स्वरूपस्य भेदत्वे तस्यान्यसाकाङ्क्षतापत्तिः, साचानिष्टा; एकस्य वस्तुनो द्वैरूप्यासंभवात् । **अथ**—केयमन्यसाकाङ्क्षता नाम ? घटादयो निष्प्रतियोगिकास्त एव चेद्भेदाः स्युस्तदा सप्रतियोगिकाः स्युः । अभाववत्समवायवच्चेति—**चेत्**, भवन्तु नाम सप्रतियोगिकाः, तावता न नः किंचिद्बाध्यत इति चेन्न, स्वभावव्याघातापत्तेः, लोकव्यवहारव्याघातापत्तेश्च । किंचिद्धि सप्रतियोगिकं किंचिन्निष्प्रतियोगिकमिति लोकव्यवहारः । लोकव्यवहारत्यागे च वादित्वान्निवृत्तिस्तव ।

ननु—स्वाभावाभावेन निरूप्यमाणा घटादयोऽपि सप्रतियोगिकास्तथाच को दोष इति—**चेत्**, तर्हि तद्वदेवेतरनिरूपणाधीननिरूपणाः स्युः सप्रतियोगिकज्ञानमात्रविषयाश्च स्युरिति । नच—सप्रतियोगिकपदार्थोऽपि प्रकारान्तरेण ज्ञायते, यथाऽभावः समवायो वा प्रमेयत्वादिना, तथा किं न स्यादिति—वाच्यम्; यथाऽभावत्वेनाभावज्ञाने प्रतियोग्यपेक्षावश्यंभाविनी, तथा घटत्वेनापि तज्ज्ञाने प्रतियोगिज्ञानापेक्षाप्रसङ्गात् । नहि घटत्वादन्यद्भेदत्वं नाम । तथाच स्वात्मानमुपालभस्व येन तथानियममङ्गीकृत्यापि स्वयमेवान्यथा प्रलपसि । अथ वयं सप्रतियोगित्वं निष्प्रतियोगित्वं वा वस्तुनः स्वाभाविकमेवेति नाङ्गीकुर्मः । किं तर्हि ? यत्प्रकारावच्छेदेन यज्ज्ञानं नियमतो यद्विशिष्टज्ञानमपेक्षते तत्प्रकारावच्छेदेन तद्वस्तु तत्प्रतियोगिकमिति ब्रूमः । तथाच स एव घटो घटत्वेन ज्ञायमानो नान्यद्विशिष्टज्ञानमपेक्षते, अतो घटत्वावच्छेदेन निष्प्रतियोगिक इत्यभिधीयते । स्वाभावाभावत्वेन तु ज्ञायमानो घटो नियमतः स्वाभावाभावज्ञानमपेक्षत इति तेन प्रकारेण सप्रतियोगिक एवेत्यभिधीयत इति । यद्यपिच वह्नित्वेन वह्निज्ञानमपि कदाचिद्धूमज्ञानमपेक्षतेऽनुमितिरूपमतो वह्नित्वेनापि वह्निः सप्रतियोगिक एव स्यादित्यत उक्तं—**नियम इति** । नहि प्रात्यक्षिकमपि वह्नित्वप्रकारकं धूमज्ञानापेक्षि, येन धूमो वह्नेः प्रतियोगी स्यात् । यद्यपि च वह्नित्वनिर्विकल्पकं वह्नित्वविशिष्टज्ञानं नियमतोऽपेक्ष्यत इति वह्नित्वमपि वह्नेः प्रतियोगि स्यात्, तथापि न तद्विशिष्टज्ञानमित्यपेक्षणीयज्ञाने वैशिष्ट्यं विशेषणमुपात्तं —इति, मैवं; एवंभूतप्रक्रियायां मानाभावात्, स्वबुद्धिमात्रविकल्पितत्वेन परस्य तत्र विश्वासाभावात् । किंच प्रतियोगित्वं विरोधित्वं, नच घटपटयोस्तदस्ति । अथ नियमतस्तज्ज्ञानाधीनज्ञानविषयत्वमेव तदिति चेत्, तर्हि घटस्य पटज्ञानमन्तरेण ज्ञानं न स्यात् । भेदत्वज्ञाने तथैव चेत्, तत्किं घटत्वादधिकं तथाच सिद्धोऽन्योन्याभावोऽधिकः । अनधिकत्वे तु स दोषस्तदवस्थः । अथ भेदशब्दवाच्यत्वं तदिति चेत्, भ्रान्तोसि नितराम्; प्रत्यक्षज्ञानविषयो भेदः क इति पृष्टे भेदशब्दवाच्यत्वं यदुदाहरसि । नह्ययं घट इति ज्ञाने घटशब्दवाच्यत्वमपि स्फुरति; तस्य पूर्वं नियमेनोपस्थितौ मानाभावेन प्रत्यक्षज्ञाने मानाभावात् । तथाच धंधनमात्रमेतत् । किंच यद्यन्यज्ञानसापेक्षप्रतीतिविषयत्वमेव नियमेन विरोधित्वं स्यात्, तर्हि गोत्वाश्वत्वयोर्न विरोधित्वं स्यात् । तत्र सहानवस्थालक्षणो विरोधस्तत्कृतश्च प्रतियोग्यनुयोगिभाव इति चेत्, तर्ह्येकरूपानिर्वचने शब्दप्रवृत्त्यनुपपत्तिः । घटत्वादीनां च सप्रतियोगित्वे सति प्रतियोगिनिष्प्रतियोगिव्यवहारस्य लोपः स्यात् । नच—यत्पदार्थस्य यदसाधारणं वाचकपदं तत्प्रवृत्तिनिमित्तं यत्तत्प्रकारकज्ञानस्य विशिष्टज्ञानसापेक्षत्वनिरपेक्षत्वप्रयुक्तं तद्भविष्यतीति—वाच्यम्; दण्डी पुरुष इति विशिष्टबुद्धिविषयत्वे नियमेन दण्डसविकल्पकज्ञानापेक्षणेऽपि सप्रतियोगिकत्वव्यवहाराभावात्, प्रमेयपदेन च संयोगेऽभिधीयमानेऽन्यसापेक्षत्वाभावेन संयोगस्य निष्प्रतियोगिकत्वापत्तेः । संयोगपदेनाभिधानेऽपेक्षास्तीति चेन्न; संयोगस्य तथास्वभावत्ववद्घटस्यापि तथास्वभावत्वे नियमेनान्वयप्रतीतिं विना प्रतीत्यनुपपत्तेरुक्तत्वात् । तत्सिद्धमेतन्न घटादय एव स्वरूपभेदास्तथात्वेऽन्यसाकाङ्क्षतापत्तौ स्वभावव्याघातापत्तेरिति । **किंच** यदि स्वरूपं भेदः, तच्च नाना, नच तत्रानुगतमेकं रूपमस्ति, तथाच कथं तत्र भेदपदस्य समयग्रहः ? किं यत्किंचित्स्वरूपे तद्ग्रहः, किं वा सकलस्वरूपे । प्रथमे च निगमनाविरहः, द्वितीये सकलरूपप्रतीत्यसंभवः; स्वरूपत्वस्यैकस्यानङ्गीकारे सामान्यलक्षणाया वक्तुमशक्यत्वात् । **अथ**—स्वरूपत्वमेकं सर्वस्वरूपेषु स्वीकरणीयमन्यथा समयग्रहाद्यसंभवापत्तेः । नच तदनिर्वचनम्; स्वनिष्ठधर्मात्यन्ताभावासमानाधिकरणधर्मवत्त्वस्य तस्य सुवचत्वात् । **अस्यचायमर्थः**—स्वनिष्ठो यो धर्मस्तस्य योऽत्यन्ताभावस्तदसमानाधिकरण-

धर्मवत्त्वमिति । अतएव न घटस्वरूपं पटः; तस्य पटनिष्ठधर्मात्यन्ताभावसमानाधिकरणधर्मवत्त्वात् । न वा घटान्तरस्वरूपं घटान्तरम्; तत्राप्येकतरधर्मस्यापरत्रात्यन्ताभावनैयत्यादिति—चेन्न; स्वरूपमिति प्रत्यये उक्तरूपस्याभावात्, स्वरूपत्वस्य च प्रवृत्तिनिमित्तत्वे स्वरूपशब्दात्तत्प्रकारकबुद्ध्यापत्तेः । नचेष्टापत्तिः; तथानुभवाभावात् । वस्तुमात्रं प्रतीयते ततः । नच स्वरूपत्वमुपलक्षणम्; उपलक्ष्यतावच्छेदकस्यैकस्याभावेनाननुगमापत्तेः । किंच स्वनिष्ठधर्मात्यन्तताभावासमानाधिकरणधर्मवत्त्वमित्यत्र स्वशब्देन सकलवस्तुग्रहणेऽसंभवः यत्किंचिद्ग्रहणेऽननुगमः । स्वत्वस्यैकस्याशक्यनिर्वचनत्वेन तत्रापि पर्यनुयोगसाम्यापत्तेः । किंच तादृशधर्मवत्त्वं च घटे घटत्ववत्त्वं पटे पटत्ववत्त्वं च भविष्यति, तच्च नानेति कथमनुगतं तत्स्यात् ? तथाच शिष्यधंधनमेव केवलं भवतः । किंच स्वनिष्ठधर्मात्यन्ताभावासमानाधिकरणधर्मवत्त्वे धर्मान्तरास्वीकारे तस्यैवासंग्रहः । स्वीकारे चाग्रेधावनेनवस्था । यत्रैव विश्रान्तिस्तस्यैव स्वरूपत्वान्निवृत्तिः । किंच प्रमेयत्वाभिधेयत्वयोः स्वरूपशब्दवाच्यत्वाभावप्रसङ्गः; तत्र सर्वथा धर्मान्तराऽनङ्गीकारात् । अथ—अस्ति प्रमेयत्वमभिधेयत्वेऽभिधेयत्वं च प्रमेयत्वे इति—चेन्न; तस्यात्यन्ताभावस्याप्रसिद्धत्वात्, तेन लक्षणगमनस्यासंभवात् । ननु—अस्ति तयोरपि नित्यत्वं धर्मः तस्य चात्यन्ताभावो घटादौ तेनासमानाधिकरणं तदेव तत्र स्वरूपत्वमिति—चेन्न; नित्यत्वे तथाविधधर्माभावेनासंग्रहापत्तेः । अथ—अस्ति नित्यत्वेपि घटान्यत्वादिकं, एवं मेयत्वादावपि यथाकथंचिद्धर्मान्तरे तदादाय लक्षणनिरूपणं भविष्यतीति—चेन्न; स्वरूपत्वस्य नानात्वेन प्रवृत्तिनिमित्तत्वानुपपत्तेः । तथात्वे व्यक्तीनामेव तथाभावोपपत्तौ वृथानस्वरूपत्वनिर्वचनम्; चानुमितिरिव निस्ताराय, गोत्वादेरपि तथासत्युच्छेदापत्तेः जितं व्यक्तिवादिना । नच—तादृशधर्मवत्त्वं सर्वत्रानुगतं तदननुगमेऽपीति—वाच्यम्; तस्यापि क्वचित्समवायत्वेन क्वचित्संयोगत्वेन क्वचिच्च स्वरूपत्वेनाननुगमतादवस्थ्यात्, त्रिषु च संबन्धत्वस्यैकस्य वक्तुमशक्यत्वात्, विशिष्टप्रत्ययासाधारणकारणत्वादेरनुगतरूपापरिचयेऽपरिच्छेद्यत्वात् । तथात्वेचानुगतरूपनिर्वचनमयुक्तमेव । किंच तद्घटनिष्ठसंयोगात्यन्ताभावसमानाधिकरणत्वात्तद्घटत्वस्य तद्घटोपि तद्घटस्वरूपं न स्यात् । नच—अत्यन्ताभावे प्रतियोगिविरोधित्वं विशेषणं देयं सच प्रतियोग्यविरोधीति—वाच्यम्; तस्याविरोधित्वेऽभावत्वाभावापत्तेः । प्रतीतिरैकाधिकरण्येन वर्तेत इति चेत्, तर्हि भावाभावरूपत्वं त्यज्यताम् । किंच भावाभावयोर्विरोधित्वं मुख्यं, तद्वाचकत्वं च गोत्वाश्वत्वादीनां, तयोश्चेदैकाधिकरण्यं त्वया स्वीकृतं, नूनं गोत्वाश्वत्वायोरपि स्वीकरिष्यसि । तत्र सामानाधिकरण्यप्रतीतिर्नास्तीति चेत्, प्रकृतेऽपि यदवच्छेदेन संयोगस्तदवयवावच्छेदेन तदत्यन्ताभावो नास्तीति कुतः सामानाधिकरण्यप्रतीतिः ? अथावयविन्येव संयोगो वर्तते तदभावश्च, अवयवस्तु तद्व्यावर्तक इत्येतावन्मात्रमुच्यते, न; अविरोधेन तयोरैकाधिकरण्ये एकावयवावच्छेदेनापि वृत्तिः स्यात् । अथ—विरोधान्न तयोरेकावच्छेदेन वृत्तिः, तर्हि विरोधाद्भावाभावयोरेकस्मिन् वृत्तिर्गीर्वाणैरपि दुर्भणेति सामानाधिकरण्यबुद्धिर्भ्रम एवावतिष्ठते । किंच अभावस्य निर्धर्मकत्वादुक्तलक्षणाभावात्स्वरूपशब्दवाच्यत्वानुपपत्तिः । नच—तत्राप्यभावत्वं प्रतियोग्यादिकं वा यत्किंचिद्धर्मोऽभ्युपेयः, तथाच तस्यापि यया कयाचिद्वृत्त्या स्वनिष्ठधर्मात्यन्ताभावासमानाधिकरणधर्मवत्त्वस्य विद्यमानतया स्वरूपशब्दवाच्यत्वं स्यादिति—साम्प्रतम्; अभावत्वप्रतियोगित्वयोर्वक्तुमशक्यत्वात् । नचैवमर्थान्तरम्; अप्रकृतानुपयोगित्वाभावात्, सिद्धेऽभावत्वादिधर्मे प्रकृतलक्षणस्य तत्र वक्तुं शक्यत्वात्, अन्यथाऽसिद्धेनासिद्धं साधयतो महानैयायिकत्वापत्तेः । अथ—अस्त्वभावत्वं जातिस्वरूपमनुगतप्रत्ययस्य तत्साधकस्य विद्यमानत्वादिति—चेन्न; अभावत्वजातिवृत्त्यन्याऽभावे तद्वृत्तेर्वक्तुमशक्यत्वात् । अभावे च जात्यङ्गीकारे तन्न्यायेन सत्तास्वीकारापत्तौ राद्धान्तविपरीताभ्युपगमो भावत्वापत्तिश्च; सत्तायोगित्वस्यैव भावत्वात् । अथ—अस्तु भावविरोधित्वं तल्लक्षणं विरोधित्वं च सहानवस्थाननियम इति—चेन्न; अवस्थानस्यानवस्थानाभावरूपत्वेनात्माश्रयापत्तेः । नापि भावभिन्नत्वम्; भेदस्यान्योन्याभावरूपत्वे उक्तदोषत्वापत्तेः, अभावाधिकरणकाभावानङ्गीकाराच्च । स्वरूपरूपत्वेतु तस्य तत्तदभावव्यक्तिरूपत्वेन स्ववृत्त्यनुपपत्तौ स्वरूपलक्षणत्वानुपपत्तिः, अभावपदसमयग्रहासंभवश्च । नच—प्रतियोगिनिरूणापधीननिरूणत्वं तदिति—वाच्यम्; प्रतियोगित्वं यदि विरोधित्वं तदाऽभावघटितं तत् । अथाभावविरहात्मत्वं, तथापि तथैव । अथ स्वभावविशेषत्वं, तदातिप्रसक्तम् । नह्यन्यस्य स्वभावः स्वभावो न भवति नवा विशेषो न भवति । संबन्धान्तरमन्तरेण विशिष्टप्रत्ययजननयोग्यत्वं तदितिचेत्तदप्यनुगतरूपापरिचये कथं स्यात् ? अतीतेऽनागते प्रतियोगिनि तदसंभवाच्च । तज्ज्ञानस्य च तथात्वेन तस्यैव प्रतियोगित्वापत्तेः ॥

अन्यच्च अभावत्वं प्रतियोगित्वं च दुर्भणमेव । अथ द्रव्यादिषडुपाध्यन्ताभावत्वमभावत्वमिति—चेन्न; प्रत्येकमतिव्याप्तेः । अभावकूटो यत्रेति चेन्न; अभावकूट एवाव्याप्तेः, तत्रच तद्वृत्तावात्माश्रयापत्तेः, अन्यस्य स्वीकारेऽनवस्थानात् । किंचात्यन्ताभावत्वमप्यभावज्ञानाधीनज्ञानं, नहि घटत्वेऽज्ञाते नीलघटत्वं शक्यज्ञानम् । तथाचात्माश्रयः । अथ—अखंड उपाधिरेवाभावत्वमस्तु तत्तेदंतावदिति—चेन्न; तस्य पदार्थान्तरत्वापत्तेः । नच सामान्येऽन्तर्भावः; जात्यपलापापत्तेः, गोत्वमप्यखण्डोपाधिरित्यस्यापि सुवचत्वात् । किंच यद्यभावे प्रतियोगिरूपो विशेषः स्वीकार्यः,

सच विशेषणं स्यादुपलक्षणं वा । नाद्यः; अतीतानागतादेर्विशेषणत्वाभावापत्तेः; असतोऽपि च विशेषणत्वस्वीकारे लोकविरोधः । तदानीं तत्र विद्यमानधर्मस्य च तद्विशेषणत्वे पाकरक्ते घटे श्यामस्य विशेषणत्वापत्तिः, तथा 'इदानीं श्याम' इत्यस्यापि प्रत्ययस्य प्रमात्वापत्तिः । तथाचासन् प्रतियोगी अभावे विशेष इति वदन् बालैरप्युपहास्यः, एवमुपलक्षणपक्षेऽपि दोषो देयः । ननु प्रतीयते तावद्घटाभाव इति, तथाचान्यस्य विशेषस्य वक्तुमशक्यत्वात् घटएवासन्नपि विशेषः स्वीक्रियते; प्रतीतेर्दुर्लङ्घ्यत्वात्, अन्यथा तवाप्यप्रतीकारादिति, न; प्रतीतिमात्रस्य वस्त्वसाधकत्वात्, युक्तिबाधस्य चोक्तत्वात् । ममत्वनिर्वचनीयतैव शरणम् । तदुक्तम्—"समस्तलोकशास्त्रैकभृत्यमाश्रित्य नृत्यतोः । का तदस्तु गतिस्तत्तद्वस्तुधीव्यवहारयोः ॥" इति प्रश्नादुत्तरं—"उपपादयितुं तैस्तैर्मतैराशङ्कनीययोः । अनिर्वक्तव्यतावादपादसेवा गतिस्तयोः ॥" तस्मान्न स्वरूपभेदपक्षे भेदशब्दसंकेतग्रहासंभव इति सिद्धम् ॥

अतएवेदमप्यपास्तं स्वरूपमित्युक्ते सकलस्वरूपोपस्थितौ विशेषप्रतिपादनाय घटस्वरूपं पटस्वरूपमिति तत्तत्समभिव्याहारप्रयत्नः । अयमेव च धर्मो घटस्वरूपस्य भेदत्वं एतत्प्रकारावच्छेदेन ज्ञायमाने घटे इतरनिरूपणाधीननिरूपणो नतु संहतोपाधिरुपहितप्रत्ययायोगात्—इति; स्वरूपत्वस्यैकस्य वक्तुमशक्यत्वात्, सकलोपस्थित्यसंभवात्, उक्तरूपापरिज्ञानेऽपि भेदप्रतीतितच्छब्दप्रयोगदर्शनात् । किंचायमपि प्रकारो घटत्वादिरेव, तस्य च ज्ञाने प्रतियोगिज्ञानानपेक्षणात् । उक्तश्चात्र पक्षे विस्तरेण दोषः । किंच यदि स्वरूपं तद्भेदस्तदा, शुक्तिस्वरूपे दृष्टे रजताद्भेदो गृहीत इत्यभेदारोपो न स्यात्, न स्याच्च दूरादनभिव्यक्तकरचरणादिपुरुषस्वरूपे दृष्टे स्थाणुर्वा पुरुषो वेति संशयः । ननु—न भेदमात्रं संशयविपर्ययोर्विरोधि, किंत्वारोप्यारोपविषयगतधर्मयोरन्योन्यस्मिन्नभावदर्शनम्, आरोप्यधर्मस्यारोप्यविषये व्यतिरेकदर्शनं वा, भेदत्वेन भेददर्शनं वा, आरोप्यधर्माधिकरणारोपविषययोरन्योन्याभावदर्शनं वा; तथैवावधारणादिति—चेत्, तर्हि तस्यैव भेदत्वं स्यात् नतु धर्मिणः, लाघवसत्वात्, तज्ज्ञानस्य भ्रमसंशयविरोधित्वेन विशेषदर्शनत्वात् । भेदशब्दवाच्यं च तदेव रूपं न धर्मिस्वरूपम् । तथाच वृत्तिविकल्पभिया पलायमानस्य तत्रैव निपातः । तथाच स्वरूपं भेद इति रिक्तं वचः । किंच घटस्वरूपं यदि भेदः स्यात्, तदा कथमन्यदपेक्षितम् ? नहि नीलमन्यापेक्षया नीलं भवति, किं तर्हि स्वतएव तत्तथा, घटस्वरूपमपि चेद्भेदः स्यात्, नान्यदपेक्षेत । यदि घटः प्रतियोगिना निरूप्यमाणो भेदः स्यात्, नीलमपि केनचिन्निरूप्यमाणं पीतं स्यात् । नचैतदस्ति । नचापादकाभावः; अन्यस्यान्येन निरूपणेऽन्यात्मताभ्युपगमे त्वयैव व्याप्तेरभ्युपगन्तव्यत्वात् । अन्यथा कथं पटेन निरूप्यमाणो घटो भेदः ? अथ—अविरुद्धयोर्घटत्वभेदत्वयोरस्तु समावेशोऽविरुद्धत्वादेव, विरुद्धयोस्तु नीलपीतत्वयोः कथं तथा स्यादिति—चेन्न; घटत्वभेदत्वयोरविरोधासिद्धेः । यथाहि नीलपीतयोर्विलक्षणप्रतीतिवेद्यत्वं तथा तयोरपि, सप्रतियोगिको हि भेदः प्रतीयते—'अयमस्माद्भेद' इति, निष्प्रतियोगिकस्तु घटः । तथाच प्रतीतिवैलक्षण्येऽपि यद्येकत्र समावेशोऽन्यत्रापि स्यादेवेति व्यवस्थायां तु रुचिरेव तव प्रमाणं वेदद्वेषो वा ॥

किंच स्वरूपं वा भवतु भेदोऽन्योन्याभावो वा, सर्वथा तत्प्रतीतावभेदज्ञानमुपजीव्यम् । घटपटयोर्हि तादात्म्यं निषेध्यम् । तथाच उपजीव्यं त्वभेदज्ञानमेव प्रमा नतु विपरीतमेतत् । भेदाभावो ह्यभेदस्तादात्म्यं वा, तथाच भेदप्रतीतिं विनाऽभेदबुद्धिरेव न भवतीति चेत्, तर्ह्यन्योन्याश्रयग्रस्तत्वादेकमपि न स्यादित्यागतं । ननु—भेदशब्दाद्भेदप्रतीतावभेदज्ञानं नापेक्ष्यत इति—चेत्, भ्रान्तोऽसि, प्रत्यक्षेण भेदासिद्धौ शब्दसंकेतग्रहो दूरत एव, कुतस्ततः प्रतीतिसंभावनापि, ममत्वनिर्वचनतैव शरणम् । सर्वधियां च भेदाविषयत्वमतद्व्यावृत्तिवैशिष्ट्यनिराकरणेन प्रागेव दर्शितम् । तस्मात्सर्वधियां भेदोल्लेखित्वमिति मनोरथमात्रम् ॥ इति भेदस्वरूपतादिनिरासः ॥

अथ भेदपारमार्थिकतानिरासः ॥

ननु—'घटपटौ न भिन्नावि'ति किं पारमार्थिको भेदो निषिध्यते, उतापारमार्थिकः । नाद्यः; तस्य निषेद्धुमशक्यत्वात्, अन्यथाऽऽत्मनोपि निषेधापत्तेः । न द्वितीयः; तन्निषेधेऽपि मदभ्युपगतपारमार्थिकभेदानिषेधात् सिद्धं नः समीहितमिति—चेन्न; लोकसिद्धस्य भेदस्य निषिध्यमानत्वात् । अन्यथा किं पारमार्थिकाभेदो निषिध्यते, उतापारमार्थिकः । आद्ये तस्य निषेधानुपपत्तिः । द्वितीये मदभ्युपगताभेदस्यानिषेधात्सिद्धं नः समीहितमित्यस्यापि सुवचत्वात् । किंचापारमार्थिको भेदो निराक्रियत इत्येवोत्तरम् । नचैतावता पारमार्थिकस्यावस्थानम् । भेदस्य युक्त्यसहत्वेन पारमार्थिकत्वानुपपत्तेः । तवाऽऽग्रहमात्रेण पारमार्थिकत्वं त्वनादरणीयमेव । किंचाभावज्ञाने प्रतियोगिज्ञानमात्रमपेक्ष्यते, नतु तत्प्रमात्वमपि, व्यतिरेकाभावेन तस्याप्रयोजकत्वात् । नच—तथासति अप्रमितभेदनिराकरणेनाप्युपपत्तौ प्रमितो भेदः स्थास्यतीति—वाच्यम्; युक्त्यसहत्वेन भेदस्य प्रमितत्वाभावस्योक्तत्वात् । अन्यथा क्वापि परपक्षनिराकरणं न स्यात् ॥ इति भेदपारमार्थिकतानिरासः ॥

अथाद्वैतस्य ब्रह्मनिष्ठत्वोपपादनम् ।

ननु—श्रुत्या यदद्वैतं प्रतिपाद्यते तत्किं घटादिनिष्ठं, किंवा ब्रह्मनिष्ठम्, उतोभयनिष्ठम्, उत ब्रह्मस्वरूपम् । आद्ये भेदविरोधे भेदाविरोधे वा उभयथापि भेदसिद्धिः, एकत्र विरोधनिरूपकतयाऽन्यत्र श्रुतिप्रतिपन्नाद्वैताविरोधादेव। अथ ब्रह्मप्रपञ्चोभयनिष्ठमद्वैतं नाम धर्मः श्रुतिप्रतिपाद्यः, तदाऽत्रापि पूर्ववदेव भेदसिद्धिः । अथ ब्रह्मस्वरूपमेवाद्वैतं, तदा न नो विवादः श्रुत्या भेदस्याप्रतिक्षेपादिति—चेन्न; ब्रह्मणि सर्वद्वैताभावस्य श्रुत्या प्रतिपाद्यत्वात् । नच—एवं द्वैतमध्ये ब्रह्मणोऽपि प्रवेशात्तन्निषेधोऽपि स्यादिति—वाच्यम्; निरधिष्ठानस्य निषेधस्यानुपपत्तेः । "स एष नेति नेत्यात्माऽशीर्यो नहि शीर्यतेऽगृह्यो नहि गृह्यत" इति मूर्तामूर्तनिषेधेन ब्रह्ममात्रस्य परिशेषात् । तथा "तदेव ब्रह्मापूर्वमनपरमनन्तरमबाह्यं एतद्वै तदक्षरं गार्गि अस्थूलम्" इत्यादिना स्थूलादिनिषेधेन ब्रह्ममात्रपरिशेषाच्च। तथाचाह—भगवान्वेदव्यासः—"प्रकृतैतावत्त्वं हि प्रतिषेधति ततो ब्रवीति च भूय" इति। तथा "नेह नानास्ति किंचन" इति श्रुतिरपि ब्रह्मणि सर्वनिषेधप्रतिपादनेन ब्रह्म परिशिनष्टि पराचष्टे चान्यत्सर्वमिति॥ इत्यद्वैतस्य ब्रह्मनिष्ठत्वोपपादनम्॥

अथाद्वैतस्य ब्रह्मतद्भिन्नस्वरूपत्वाद्युपपादनम् ।

ननु—अत्र द्वैतनिषेधोऽपि ब्रह्मभिन्नो नवा। न प्रथमः; तस्यैव द्वितीयत्वात्। द्वैतमात्रनिषेधानुपपत्तेः, तस्य च पारमार्थिकत्वे तत्प्रतियोगिनो जगतोऽपि पारमार्थिकत्वापत्तेः । तथाच नेष्टसिद्धिः । न चरमः; तथापि द्वैतमात्रनिषेधासिद्धेः, ब्रह्मण एव द्वितीयस्य सिद्धेरिति—चेन्न; उभयथापि दोषाभावात्, भावाद्वैतस्वीकारात्, प्रथमो न दुष्टः। नच प्रतियोगिनोऽपि पारमार्थिकत्वापत्तिः; निषेधानुपपत्त्यैव तदसिद्धेः । नहि शुक्तिरजतयोस्तादात्म्यं संसर्गं वा निषेधप्रतियोगिनमपि प्रामाणिकं स्वीकुरुषे, नच तयोरप्यन्यत्र विद्यमानयोरेव भानम्; सदुपरागेणासतोरपि तादात्म्यसंसर्गयोर्भानादिति साम्प्रदायिकाभ्युपगमात् । तत्त्यागेन च मणिकारमतग्रहे क्व साम्प्रदायिकत्वाभिमानः ? तच्च मणिकारमते च दूषणं वक्ष्यामः ॥ इत्यद्वैतस्य ब्रह्मतद्भिन्नस्वरूपताद्युपपादनम्॥

अथ भेदनिषेधानुपपत्त्यादिकम् ।

किंच प्रामाणिकं निषिध्यत इति क्वावयोः सिद्धमस्ति सर्वं जगन्मिथ्येति मतेऽप्रामाणिकस्यैव निषेधात्। तव मतेऽपि प्रामाणिकस्यैव दुर्निरूपत्वात् । नच—एवं निषेधोऽप्यप्रामाणिकः स्यादिति—वाच्यम्; तत्र बाधकप्रमाणाभावात्। प्रपञ्चनिषेधश्च श्रुत्यैव प्रतिपादित इति विशेषः । नच—एवं दृश्यत्वहेतोस्तत्रैवानैकान्तिकतेति—वाच्यम्; तद्भिन्नत्वेन हेतोर्विशेषणात्, प्रपञ्चाभावस्य पूर्वं ज्ञातुमशक्यत्वेन व्यभिचारज्ञानाच्च। ब्रह्मातिरिक्तस्य निषेधस्याङ्गीकारेण द्वितीयोऽप्यनवद्यः, ब्रह्मणो द्वैतरूपत्वाभावात्, श्रुत्यैव तन्मात्रस्य परिशेषप्रतिपादनात्॥

किंचान्योन्याभावस्वरूपभेदयोः पूर्वं निरस्तत्वात् प्रपञ्चाभाव एव युक्तः, नत्वस्त्यन्योन्याभावस्वरूपम्। तल्लक्षणासद्भावात्। तथाहि—ननु तादात्म्यावच्छिन्नप्रतियोगिकोऽभावोऽन्योन्याभावः । नच—तादात्म्यस्य प्रमितत्वे निषेधानुपपत्तिः, अप्रमितत्वे च निषेधस्याप्रामाणिकतेति—वाच्यम्; घटत्वपटत्वादेरेव तादात्म्यशब्दवाच्यत्वात्, तस्य च प्रमितत्वमेव । नच—घटत्वादेरभावप्रतियोगित्वेऽत्यन्ताभाव एव स्यान्नत्वन्योन्याभाव इति—साम्प्रतम्; घटत्वावच्छिन्नस्य घटस्यैवाभाव इत्यङ्गीकारात्, मैवम्; 'घटो भूतले नास्ती'त्यत्यन्ताभावेऽतिव्याप्तेः । अथ तत्र घटत्वं न प्रतियोगितावच्छेदकं, किं तर्हि ? संसर्गित्वमिति चेत्, तर्हि संसर्गी भूतले नास्तीति प्रतीत्यापत्तिः। संसर्गावच्छिन्नो घट इति चेत्, "अधिकं तु प्रविष्टं नतु तद्धानि"रिति न स्यादेवान्योन्याभावत्वम्। किंच भूतले संसर्गावच्छिन्नो घटो निषिध्यते इति वक्तव्यम्। तथाचाप्रसिद्धिरेव। नहि तद्भूतलघटयोः संसर्गः प्रमितः। विस्तरस्तु पूर्वमेवोक्त इत्युपरम्यते ॥ इति भेदनिषेधानुपपत्त्यादिकम्॥

अग्निहोत्रं जुहुयात्स्वर्गकाम इत्यादिवाक्यानामप्यद्वैतएव पर्यवसानमिति निरूपणम् ।

ननु—भेदास्वीकारे "अग्निहोत्रं जुहुयात् स्वर्गकाम" इत्यादौ श्रुतिपक्षपातिना त्वया हेतुफलभावोऽपि कथमुपपादनीयः ? तस्य भेदगर्भत्वात्। तथा समासादितदण्डो घटाय न प्रवर्तेत, दण्डात्मना घटस्यापि तेनाऽऽसादितत्वात्। दण्डस्य सत्त्वे घटासत्त्वं चेत्तदा तदानींतनविरुद्धधर्माध्यासादेव भेदसिद्धिः सिद्धस्य च कारणत्वादसिद्धस्य च कार्यत्वात्। किंच वाजपेयसाध्यस्वर्गार्थं कलञ्जमपि भक्षयेत्; वाजपेयकलञ्जभक्षणयोरभेदात्, वाजपेयजन्यस्वर्गकलञ्जभक्षणजन्यनरकयोरभेदात्, "गां दद्या"दिति विधे रासभमपि दद्यात्; गोरासभयोरभेदात्। "सुरां न पिबे"दिति निषेधात् क्षीरमपि न पिबेदित्यादिश्रौतस्मार्तलौकिकबहुविधायाससाध्यसकलव्यवहारविप्लवः स्यात्। आगमे चेत्तव श्रद्धा, कर्म-

परतत्तदागमप्रतिपाद्यस्वर्गापूर्वादिपारमार्थिकत्वे कः प्रद्वेषः ? को वा ब्रह्माद्वैतप्रतिपादकोपनिषदेकदेशप्रामाण्येऽनुराग इति, मैवम् ; दण्डादिभिर्ब्रह्मण एवाभेदस्वीकारात् । अधिष्ठानाध्यस्तयोरेवाभेदो न त्वध्यस्तानां परस्परमभेदः । तथाच परसिद्धान्ताज्ञानविजृम्भितमेतत् । कर्मपराभिस्तु श्रुतिभिर्न भेदः प्रतिपाद्यते; भेदशब्दश्रवणात्, आर्थिकस्तु भेदोऽद्वैतपराभिः श्रुतिभिर्बाध्यते । नच स्वर्गादीनां तत्प्रतिपाद्यत्वेन पारमार्थिकत्वे द्वैतसत्त्वापत्तिः; तेषां जन्यत्वेन शुक्तिरजतादिवन्मिथ्यात्वे पर्यवसानात् । नच—एवं वेदार्थत्वाविशेषे ब्रह्माद्वैतसत्यत्वे कस्ते प्रतिभूरिति—वाच्यम्, "तत्सत्यं स आत्मा" "सत्यस्य सत्यम्" "अतोऽन्यदार्तम्" इति श्रुत्या तस्य सत्यत्वप्रतिपादनात् । अन्यस्य च सर्वस्य विनश्वरत्वेन मिथ्यात्वप्रतिपादनात् ॥ किंच "यन्न दुःखेन संभिन्नं नच ग्रस्तमनन्तरम्। अभिलाषोपनीतं च तत्सुखं स्वःपदास्पदम्" इति श्रुत्या दुःखासंभिन्नं सुखं प्रतिपाद्यते । ब्रह्मता च तादृशमिति स्वर्गपराणां श्रुतीनां ब्रह्मण्येव तात्पर्यमिति । नच—तस्य साध्यत्वानुपपत्तिः; अभिव्यञ्जकान्तःकरणवृत्त्युत्पत्त्या तस्योत्पादोपपत्तेः मूर्तद्रव्योत्सारणेनाऽऽकाशस्येव; तथाच त्वदुपन्यस्तं प्रमाणं रुदन्तमपि त्वां द्वैतरागिणमद्वैतमेव बोधयतीति परिभावय । यथाच न भेदस्य पारमार्थिकत्वं तथोपपादितमधस्तात् ॥ **इत्यग्निहोत्रं जुहुयात् स्वर्गकाम इत्यादिवाक्यानामद्वैतपर्यवसानम् ॥**

अथ सर्वैक्येऽपि त्रिविधसत्त्वेन सर्वव्यवहारोपपत्तिः ॥

व्यावहारिकत्वनिर्वचनासंभवशङ्का तत्परिहारौ च ।

किंच त्रिविधसत्त्वोपगमात् सर्वव्यवहारोपपत्तिः । तथाहि—पारमार्थिकं सत्त्वं ब्रह्मणः प्रातीतिकं शुक्तिरूप्यादेः, व्यावहारिकं तदितरस्य जगत इति । तथाच भेदोऽपि व्यावहारिक इति ॥ **ननु**—किमिदं व्यावहारिकत्वम् ? न तावज्ज्ञानरूपव्यवहारविषयत्वम्; इष्टत्वात्, ब्रह्मणि विद्यमानत्वेनाऽतिव्यापकत्वाच्च । नच—ब्रह्मणि ज्ञानविषयत्वमेव नास्ति तस्य स्वप्रकाशत्वादिति—साम्प्रतम्; एतद्वाक्यजन्यज्ञानविषयत्वभावाभावाभ्यां व्याघातात्, श्रुतेस्तत्र प्रामाण्याङ्गीकाराच्च । नाप्यभिलापविषयत्वं तत्, पूर्वोक्तदोषादेव । नापि नयनानयनादिविषयत्वम्; अन्योन्याभावरूपभेदे तदभावात्, गुणादावसंभवाच्च । नापीच्छाप्रयत्नादिविषयत्वम्; पूर्वोक्तदोषात् । नापि बाधितत्वम्; पारिभाषिकत्वापत्तेः, बाधस्य विपरीतप्रमात्वेन तद्विषयत्वस्वीकारे प्रमाविषयत्वेन प्रामाणिकत्वाभ्युपगमापत्तेः । नापि भ्रमविषयत्वम्; भेदः पारमार्थिक इति ज्ञाने त्वया भ्रमत्वेनाङ्गीक्रियमाणे पारमार्थिकत्वांशबाधेऽपि धर्म्यंशेऽबाधनात् भेदस्य पारमार्थिकत्वापत्तेः, "धर्मिणि सर्वमभ्रान्तं प्रकारे तु विपर्ययः" इत्यभ्युपगमात् । अन्यथा ब्रह्मापारमार्थिकमित्यपारमार्थिकत्वबाधे ब्रह्मणोऽपि बाध्यत्वं स्यात् । नच—घटो भिन्न इति ज्ञानं भ्रान्तम्, तत्र च प्रकारो भेद एवातस्तस्यापि तत्त्वमिति—वाच्यम्; घटपटौ भिन्नाविति ज्ञाने बाधस्य वक्तुमशक्यत्वात्, क्वचित्काले क्वचिद्देशे क्वचिद्विषये भेदस्य बाध्यत्वेऽपि सर्वत्राऽबाधात् । नहि सार्वत्रिको बाधस्त्वयापि शक्योपदर्शनः । नाप्यबाध्यत्वेनाशक्यव्यवस्थापनत्वं व्यावहारिकत्वम्; बाधस्य निरसनादेवाबाध्यत्वसिद्धेः, तस्य ब्रह्मण्यपि विद्यमानत्वाच्च । नच—तत्र श्रुतिप्रतिपाद्यत्वादेवाबाध्यत्वव्यवस्थितिरिति—वाच्यम्; भेदे स्वर्गापूर्वादेरपि तुल्यत्वात् । नच—भेदग्रहे केषामपि कदापि कुत्रापि बाधो नास्तीति कथं त्वया ज्ञायते येन भेदस्याबाध्यत्वं मन्यस इति—वाच्यम् । त्वद्यवस्थाप्यमानबाध्यत्वव्यवस्थाविरहादेवाबाध्यत्वसिद्धेः । नापि ब्रह्मभिन्नत्वमेव तत्; एतादृशव्यावहारिकस्यास्मदपेक्षितत्वात्, भेदभिन्नत्वेन ब्रह्मणोऽपि व्यावहारिकस्य सुवचत्वात्, ब्रह्मभिन्नत्वस्य त्वयाभ्युपगम्यमानस्य पारमार्थिकत्वे भेदपारमार्थिकत्वस्य सिद्धत्वाच्च । नाप्यसत्यत्वं तत्; असत्यत्वं यदि बाध्यत्वं तदोक्तमुत्तरम् । अप्रामाणिकत्वं च प्रमाणगोचरत्वोपादनेनैव निरस्तम् । नाप्यलीकत्वम्; विधिनिषेधव्यवहारगोचरत्वोपादानेनैव निरस्तत्वात् । नाप्यसत्त्वम्; तद्यदि सत्ताऽयोगित्वं तदेष्टापत्तिः । अन्योन्याभावस्य सत्तायोगित्वानभ्युपगमात् । अभावत्वमेवासत्वमिति चेन्न; इष्टत्वात् । अभावप्रतियोगित्वमिति चेन्न; इष्टत्वादेव । नाप्यमोक्षकत्वम्; इष्टत्वात्; आत्यन्तिकस्य दुःखाभावस्य मोक्षतयाऽन्योन्याभावभिन्नत्वात् । नापि मोक्षोपायज्ञानाविषयत्वं व्यावहारिकत्वम्; श्रवणमनननिदिध्यासनादीनां मोक्षोपायज्ञानानां शरीरात्मभेदविषयकत्वात्, भेदज्ञानार्थमेव श्रवणादीनामुपयोगः । नापि सप्रतियोगित्वम्; इष्टत्वात् । नाप्यद्वैतविरोधित्वम्; इष्टत्वात्, वैपरीत्यस्यापि सुवचत्वाच्च । नापि प्रपञ्चान्तर्गतत्वम्; प्रपञ्चबहिर्भूतत्वेन ब्रह्मणोऽपि व्यावहारिकत्वस्य वक्तुं शक्यत्वात्, प्रपञ्चस्याप्येवं विकल्पकदर्थनीयत्वाच्च । नाप्यविद्यादशावेद्यत्वम्; इष्टापत्तेः । वैपरीत्यं च सुवचम् । नाप्यविद्याविषयत्वम्; क्वचित्तथापि पारमार्थिकत्वाक्षतेः । नापि जडत्वम्; तद्यदि ज्ञानविषयत्वं तदेष्टापत्तिः । अथात्मभिन्नत्वं, तथापि तथा । अथानन्दभिन्नत्वं, तथापि तथैव । नापि प्राक्तनावेद्यत्वम्; इष्टत्वात् । भेदस्य पारमार्थिकत्वे मुक्तिदशायां कथं न वेद्यत्वमिति चेत्, वेदनविरहादिति गृहाण । ब्रह्मणस्तदा कथं वेदनमिति चेत्, इयमपि तव भ्रान्तिः। तस्माद्व्यावहारिको भेद इति तवाङ्गीकारो न किंचिदनिष्टमापादयति, केवलं पारमार्थिकत्वं व्यावहारिकत्वमिति च ब्रह्मप्रपञ्चयोर्धर्मद्वयं वृद्धैर्वेदान्तिभिः शवमु-

ष्टिन्यायेन बोधितम्, तदादायाऽर्वाचीना अपि वेदान्तिनो व्यामुग्धा वर्तन्ते, वस्तुतः प्रमाणसिद्धतया ब्रह्मप्रपञ्चयोर्विशेषो नास्त्येवेति—पूर्वः पक्षः ॥

राद्धान्तस्तु—अनादिभावरूपाज्ञानतदधीनान्यतरत्वमेव व्यावहारिकत्वम् । नचाननुगमः । अननुगतस्यैव लक्ष्यत्वात्, मोक्षहेतुज्ञाननिवर्त्यत्वेनानुगमाच्च । नाप्यव्याप्त्यतिव्याप्ती; प्रपञ्चे सर्वत्र विद्यमानत्वात्, ब्रह्मण्यविद्यमानत्वाच्च । नचेष्टापत्तिः; उक्तरूपस्य भवन्मतेऽसिद्धेः ॥ **इति त्रिविधसत्त्वेन सर्वव्यवहारोपपत्तिः व्यावहारिकत्वनिर्वचनं च ॥**

अथ श्रुतिस्मृतीतिहासादिभिरविद्यास्वरूपसमर्थनम् ।

नच—ज्ञानप्रागभावभ्रमतत्संस्कारव्यतिरिक्तभावरूपाऽविद्या दण्डायमाना नास्त्येव, तत्र प्रमाणाभावादिति—वाच्यम्; अर्थान्तरत्वात्। नच तस्य पुरुषदोषत्वम्; तावतैव तव भङ्गोपपत्तेः। तत्त्वनिर्णयस्तु वैदिकैः सह करणीयः। तैरेवच पृष्टे किमुत्तरमिति चेत्, श्रुतिस्मृतीतिहासपुराणान्येव। तथाहि—"मायान्तु प्रकृतिं विद्यान्मायिनं तु महेश्वरम्।" "ते ध्यानयोगानुगता अपश्यन् देवतात्मशक्तिं स्वगुणैर्निगूढाम्" "नासदासीन्नो सदासीत्" "तम आसीत्" "तद्धेदं तर्ह्यव्याकृतमासीत्" "इन्द्रो मायाभिः पुरुरूप ईयते" "न तं विदाथ य इमा जजानान्यद्युष्माकमन्तरं बभूव। नीहारेण प्रावृता जल्प्याचासुतृप उक्थशासश्चरन्ति" इत्याद्याः श्रुतयः सहस्रशः। तथा "आसीदिदं तमोभूतमप्रज्ञातमलक्षणम्।" "मयाऽध्यक्षेण प्रकृतिः सूयते सचराचरम्" "दैवी ह्येषा गुणमयी मम माया दुरत्यया" "प्रकृतिं पुरुषं चैव विद्ध्यनादी उभावपि" "विभेदजनकेऽज्ञाने नाशमात्यन्तिकं गते। प्रकृतिः पुरुषश्चैव लीयते परमात्मनि।" इत्यादिस्मृतयः ॥

नच—एते शब्दा अदृष्टे समवेतार्थाः। तथाचोक्तम्—"इत्येषा सहकारिशक्तिरसमा मायादुरुन्नीतितो मूलत्वात्प्रकृतिः प्रबोधभयतोऽविद्येति यस्योदिता । देवासौ विरतप्रपञ्चरचनाकल्लोलकोलाहलः साक्षात् साक्षितया मनस्यभिरतिं बध्नातु शान्तो मम" इति—वाच्यम्; उपादानकारणे प्रकृतिशब्दप्रयोगात्, ज्ञानबाध्ये च मायाशब्दप्रयोगात्। अदृष्टस्य तदुभयरूपत्वाभावात्। नच तत्त्वज्ञानेनाऽदृष्टबाधः, किंतु ध्वंसः। नवा सोऽपि; भोगेनैव क्षयाभ्युपगमात्। लोकानुसारेणैव च वैदिकशब्दनिर्णयः, तत्परित्यागेन च स्वयं परिभाषाकरणेनास्मत्प्रतिपक्षी भवान्, लोके चैन्द्रजालिके मायीति शब्दप्रयोगः। तथाच मिथ्यावस्तूपादानभूत एव मायाशब्दप्रयोगः। मृदादावुपादानकारण एव प्रकृतिशब्दप्रयोगः। नच—प्रकृतिशब्दः स्वभावेऽपि प्रयुज्यमानो दृश्यते "प्रकृतिस्त्वां नियोक्ष्यति" इत्यादाविति—वाच्यम्, प्रकरणवशेनार्थविशेषनिर्णयोपपत्तेः। तस्माददृष्टस्य मायादिशब्दवाच्यत्वं श्रुतिस्मृत्यादिलोकविरुद्धम् ॥

युक्तिश्चात्र भवति—असङ्गोदासीनकूटस्थाद्वितीयस्वप्रकाशचैतन्यमात्रं ब्रह्म जगतः कारणं श्रूयते। नहि तस्माज्जगदुत्पत्तिः संभवति केवलात्; मुक्त्यवस्थायामपि उत्पत्तिप्रसङ्गात्। ततोऽनादिसिद्धभावभूताविद्याशक्तिसिद्धिः। श्रुतार्थापत्त्या क्षणभङ्गियागस्य कालान्तरभाविस्वर्गसाधनत्वानुपपत्त्याऽस्याप्यपूर्वसिद्धिवत्। नच—अदृष्टमेव सहकारि भविष्यतीति—वाच्यम्; अविद्यामन्तरेणादृष्टस्यैवानुपपत्तेः। अतएव तज्ज्ञानिनोऽदृष्टोत्पत्तिं नाभ्युपैषि। भ्रम एवाविद्याशब्दवाच्य इति चेत्, न; तस्यापि जन्यधर्मत्वेनाऽऽत्माधारत्वानुपपत्तेः। असदायतनत्वाच्च तत्संस्कारस्तथेति चेत्, न; तस्यापि भ्रमवदुपादानसापेक्षत्वात्। स्मृतिमात्रहेतोस्तस्य परोक्षत्वेन तत्त्वज्ञानानिरस्यत्वेन च 'त्वदुक्तमर्थं न जानामी'ति साक्षिप्रत्यक्षविषयावरणत्वस्य 'एतावन्तं कालं ममेहाज्ञानमासीत्त्वदुपदेशजन्येन ज्ञानेनाद्य नष्टमि'ति साक्षिप्रत्यक्षत्वस्य ज्ञाननिरस्यत्वस्य चानुपपत्तेः। तथाच सर्वभ्रमतत्संस्कारोपादानत्वेन तत्त्वज्ञाननिवर्त्यत्वेन चाविद्यासिद्धिः। नच विद्याप्रागभावरूपाऽविद्या; तस्याः विद्यानिवर्त्यत्वात्, तन्निवृत्तिरूपत्वात्, विद्यायाः प्रागभावे मानाभावाच्च। नच—तथासति उत्पन्नोऽपि घट उत्पद्येत सामग्रीक्षणस्य कार्योत्तरत्वनियमादिति—वाच्यम्; 'एका सामग्र्येकमेव कार्यमर्जयती'ति नियमोपपत्तेः, तत्तत्क्षणादिरूपसहकारिविरहेण सामग्रीध्वंसाच्च, अदृष्टविशेषाभावाच्च, अभावरूपाज्ञानस्याऽऽवरकत्वानुपपत्तेश्च, तस्य सत्त्वं चाह सर्वेश्वरः—"अज्ञानेनावृऽऽतं ज्ञानं तेन मुह्यन्ति जन्तव" इति ॥

'अहमज्ञः' 'मामहं न जानामी'ति च साक्षिप्रत्यक्षमज्ञानं ज्ञानसामान्यविरोधि भावरूपं गृह्णाति; तस्य ज्ञानसामान्याभावविषयत्वे धर्मिप्रतियोगिज्ञानाज्ञानाभ्यामनुपपत्तेः। प्रथमे ज्ञानस्य सत्त्वादेव ज्ञानस्य विषयविषयित्वनियमात्। द्वितीये च सामग्र्यभावात्, ज्ञानाप्रतिसंधानेप्यहमज्ञ इत्यनुभावाच्च। नच—तदसिद्धम्; सर्वलोकानुभवसिद्धत्वात्। तदुपेक्षणे वादित्वान्निवर्तसे। 'किमपि न जानामी'ति चानुभवो निबिडं भावरूपमज्ञानमावेदयति। प्रतियोगिज्ञाने च किमपीत्यस्यानुपपत्तेः। ज्ञानविशेषाभावविषयत्वे ज्ञातेऽपि न जानामीति प्रतीतिप्रसङ्गः। ज्ञानविशेषाभावानामासंसारमनुवृत्तेः ॥

अनुमानं च देवदत्तनिष्ठा प्रमा, देवदत्तनिष्ठज्ञानाभावविपर्ययसंशयतत्संस्कारातिरिक्तविरोधिनिवर्तिका, प्रमात्वात्, यज्ञदत्तप्रमावत् । अर्थान्तरवारणार्थं साध्यविशेषणानि, देवदत्तनिष्ठपदं साध्याप्रसिद्धिवारणार्थम्, विरोधिपदमुदासीननिवृत्त्याऽर्थान्तरवारणार्थम् । नचाप्रयोजकत्वम्; निरुपाधिसहचारभङ्गस्यैव बाधकत्वात्, स्वप्रकाशचिद्रूपे ब्रह्मणि असङ्गोदासीने भावरूपाज्ञानावरणमन्तरेण जगद्विभ्रमाधिष्ठानत्वानुपपत्तेः । नचैवंरूपत्वमात्मनोऽसिद्धम्; 'असङ्गो ह्ययं पुरुष'इत्यादिश्रुतिशतेभ्यस्तस्य सिद्धेः, तस्याश्च प्रामाण्यानभ्युपगमे बौद्धनिराकरणयुक्तिभिरेव निराकरणीयोऽसि । नच—एतत्स्वप्रक्रियानुसारेणोक्तवतो नाङ्गीकार्यमिति—वाच्यम्; सर्वैरेव वादिभिस्तथाभिधानात्। नच—त्वमप्यस्तत्प्रक्रियामाश्रित्य कथयसि। वस्तुतस्त्वस्याः प्रक्रियायाः श्रुतिस्मृतीतिहासपुराणसिद्धत्वेन वैदिकैरङ्गीकर्तुमुचितत्वात्त्वमपि चेत्तथा भवसि, तदेमां स्वीकुरु ? न चेत्तदेवोक्तमेवोत्तरम् । तस्मात्प्रत्यक्षानुमानार्थापत्तिश्रुतिसिद्धत्वादज्ञानस्य भावरूपस्यानादितस्तादृशाज्ञानतदधीनान्यतरत्वं व्यावहारिकत्वमिति लक्षणं सिद्धम् । नच—पारिभाषिकत्वापत्तिः । एतस्य रूपस्य सकललोकसिद्धत्वात् । नह्यज्ञानतत्कार्ययोः कश्चिद्विप्रतिपद्यते; तथासति तस्यापि व्यवहारस्यानिर्वाहापत्तेः । पारिभाषिकत्वेऽपि वादिना दूषणं वक्तव्यं, न त्वया तद्वक्तुं शक्यते; निराकरणात् । नच—अनादिभावस्य निवृत्त्यनुपपत्तिरन्यथा ब्रह्मणोऽपि तथात्वापत्तिः केन वारणीयेति—वाच्यम्; निवर्तकसत्त्वासत्त्वाभ्यां विशेषोपपत्तेः; अज्ञानस्य ज्ञानमेव निवर्तकमिति लोकस्मृत्यादिप्रसिद्धम् । अन्यथाऽनाद्यभावस्यात्यन्ताभावादेर्निवृत्त्यदर्शनात् प्रागभावस्याप्यनादेर्निवृत्तिर्न स्यात् । विरोधिसद्भावस्तूभयत्र तुल्यः । ननु—एवं सति पारमार्थिकत्वव्यावहारिकत्वलक्षणद्विविधसत्त्वस्वीकारे त्रिविधसत्त्वाभ्युपगमभङ्गप्रसङ्ग इति—चेत्, सोऽयं स्वगोत्रकलहो ननु व्यावहारिकत्वविवादः । नवा सोऽपि झटिति, बाधाबाधापेक्षया व्यावहारिकप्रतीतिकसत्त्वयोर्भेदोपगमात् । वस्तुतस्तु—प्रपञ्चस्यैकविधमेव सत्त्वम् ॥ इति श्रुतिस्मृतीतिहासादिभिरविद्यास्वरूपसमर्थनम् ।

अथ भ्रममात्रविषयत्वबाधितत्वादिव्यावहारिकत्वस्वरूपविवेकः ।

यद्वा—भ्रममात्रविषयत्वं व्यावहारिकत्वम् । यद्यप्यधिष्ठानाध्यस्यमानयोरेकज्ञानविषयत्वमस्तीति सद्रूपेण सर्वाधिष्ठानब्रह्मणो भ्रमविषयत्वमप्यस्ति; तथापि न तन्मात्रविषयत्वं, यतः तत्त्वमस्यादिवाक्यजन्यान्तःकरणवृत्तिरूपसाक्षात्कारात्मकप्रमाविषयत्वमप्यस्तीति मात्रशब्देन तद्व्यावृत्तिः । ननु—भेदः पारमार्थिक इति ज्ञाने त्वया भ्रमत्वेनाङ्गीक्रियमाणेऽस्य पारमार्थिकत्वांशबाधेऽपि धर्मी भेदोऽबाधित एव। तथाच तस्य प्रमाविषयत्वमस्तीति न भ्रममात्रविषयत्वमिति—चेन्न; सर्वत्र भ्रमे ब्रह्मण एवाधिष्ठानत्वात् । तथाच धर्मिणि सर्वं भानमभ्रान्तमित्यङ्गीकारेऽपि त नः काचित्क्षतिः। नच—चक्षुर्जन्यज्ञाने कथमात्मनो विषयत्वम्? रूपवत एव द्रव्यस्य तथात्वात् । तथाच चक्षुर्जन्यज्ञानादावन्यदेवाधिष्ठानम्, अन्यथा 'अहंरजतमि'ति बुद्ध्यापत्तेरिति—वाच्यम्; सच्चिद्रूपानन्दस्वीकारादात्मनः। तथाच यथा सत्तायाश्चाक्षुषादिज्ञानविषयत्वं न विरुद्धं तथा ब्रह्मणोऽपि द्रव्यत्वं त्वत्प्रक्रियासिद्धं तवैव दोषमावहति; शुक्त्यवच्छिन्नस्य रजताधिष्ठानत्वात्, अहंकारावच्छिन्नस्य चानधिष्ठानत्वात् अहमित्युल्लेखः पराकरणीयः । अन्यथा तवापि घटावच्छिन्न आत्मन्यहमिति बुद्ध्यापत्तिः । शरीरावच्छिन्नस्यैव तथाभावे ममापि तुल्यम् । नच—सर्वप्रत्ययवेद्यत्वे ब्रह्मणः स्वीक्रियमाणे सिद्धान्तविरोधः, "पराञ्चि खानि व्यतृणत्स्वयंभूस्तस्मात्पराङ् पश्यति नान्तरात्मन्" इति श्रुतिविरोधश्चेति—शङ्कनीयम्; निरुपाधिकस्यात्मनस्तथात्वाङ्गीकारात् सिद्धान्तश्रुतिविरोधानुपपत्तेः । तथाचोक्तं ब्रह्मसिद्धौ मण्डनमिश्रैः—"सर्वप्रत्ययवेद्ये वा ब्रह्मरूपे व्यवस्थिते । प्रपञ्चस्य प्रविलयः शब्देन प्रतिपाद्यते" इति । अन्येप्याहुः—"अस्ति भाति प्रियं रूपं नाम चेत्यंशपञ्चकम् । आद्यं त्रयं ब्रह्मरूपं जगद्रूपं द्वितीयकम्"—इति । त्रयमिति सत्ता ज्ञानं सुखमित्युच्यते । द्वितीयं नाम रूपं चेत्यर्थः । ननु—"नेति ने"त्यादिवेदवाक्यैर्जगन्निषेधः प्रतिपाद्यते, तथाच जगदपि निषेधप्रतियोगित्वेन तस्मिन् ज्ञाने भासते, तच्च ज्ञानं प्रमेति तवाभ्युपगतम् । तथाच प्रमाविषयत्वं जगतोऽप्यस्तीति भ्रममात्रविषयत्वमसिद्धमिति—चेत्, न; यददर्शनजन्मा यो भ्रमस्तद्दर्शनमेव तददर्शननिवृत्त्या तं भ्रमं निवर्तयतीति नियमाच्छुक्त्यदर्शनजनिते रजतभ्रमे 'शुक्तिरियं' इति ज्ञानेन निवर्तिते । यथा 'नेदं रजतमि'ति वाक्यमर्थप्राप्तं रजतनिषेधमनुवदति, तथा तत्त्वमस्यादिविधिवाक्यजनिताखण्डाद्वितीयसच्चिदानन्दात्मविषयान्तःकरणवृत्तिरूपसाक्षात्कारेण विरोधिना सविलासायामविद्यायां निवर्तितायामर्थप्राप्तं जगन्निषेधमनुवदन्ती निषेधश्रुतिरनुवादकत्वलक्षणप्रामाण्यमश्नुवाना न जगदंशे प्रमाणत्वेनोपन्यासमर्हति, 'अप्राप्ते शास्त्रमर्थव'दितिन्यायादिति वैदिकं प्रति वक्तुं शक्यत्वात् । तार्किकं प्रत्यपि "न सुरां पिबेदि"त्यत्र सुरापानमिष्टसाधनमिति यत्तन्नेति निषेधबोधने सुरापानेष्टसाधनतांशे प्रतियोगिनि श्रुतेर्न प्रामाण्यम्; रागप्राप्तत्वात् निषेधानुपपत्तेर्विकल्पापत्तेश्चेति यथा, तथा प्रपञ्चांशेऽपि श्रुतेर्न प्रामाण्यम्; पूर्वोक्तदोषभयादेवेति वक्तुं शक्यत्वात् । नच—प्रतियोगिनो मानप्राप्तत्वे तद्घटितस्य निषेधस्यापि तथात्वम्, निषेधस्याप्रामाणिकत्वे प्रतियोगिन एव प्रामाणिकत्वापत्तिरिति—साम्प्रतम्; निषेधांशस्य बाधाभावेन प्रमा-

विषयत्वोपपत्तेः । ननु—प्रपञ्चनिषेधस्य प्रामाणिकत्वे तेनैव द्वैतापत्तिः, अप्रामाणिकत्वे च सिद्धं नः समीहितमिति—चेत्, न; भावाद्वैतस्वीकारात् अभावमात्रे, प्रकारवदभावाभावे तार्किकवच्चाधिकरणातिरिक्ताभावानङ्गीकाराद्वा। **वस्तुतस्तु**—प्रपञ्चस्य न भावो नाप्यभावः, किंत्वधिष्ठानब्रह्मात्मकत्वमेवेति तृतीयः पन्थाः, अधिष्ठानमेव अध्यस्तस्य स्वरूपं तदभावस्यापीति सिद्धान्तरहस्यम्। कथमन्यदन्यस्य स्वरूपं स्यादिति—चेन्न; अन्यत्वस्यानङ्गीकारात्तदेव हि तत्। कथं तर्हि तथाप्रतीतिरिति—चेत्, भ्रान्तोऽसि; यस्यां दशायामीदृशं तत्त्वं साक्षात्कृतं तस्यां तथाप्रतीतेरसिद्धिरेव यतः, तस्माद्भावनिषेधोऽभाव इति ये स्वीकुर्वन्ति, तेषामयं दोषो न त्वस्माकम्, तृतीयस्य स्वीकारात्। तस्माद्भ्रममात्रविषयत्वं व्यावहारिकत्वमिति लक्षणं सुस्थम्॥

यद्वा—बाधितत्वमेव व्यावहारिकत्वं तच्चाधिष्ठाने ब्रह्मणि अविद्या तत्कार्यं च नासीदस्ति भविष्यतीति प्रमाविषयाभावप्रतियोगित्वम्, तच्च ब्रह्मणि नास्ति; तस्य तादृग्बोधविषयत्वेऽपि निषेधप्रतियोगित्वाभावात्। इदमेव च मिथ्यात्वमनिर्वचनीयत्वं च कथ्यते। नच—पारिभाषिकत्वापत्तिः; प्रमाणसिद्धत्वात्। नच—प्रपञ्चस्यापि प्रमाविषयत्वेन सत्यत्वापत्तिः; प्रपञ्चांशे तस्य ज्ञानस्य प्रमात्वाभावात्॥

यद्वा—अबाध्यत्वेनाशक्यावस्थानत्वमेव व्यावहारिकत्वम्। नच—बाधस्य निरसनादसिद्धमिदमिति—साम्प्रतम्; भेदबाधकयुक्तेरुक्तत्वात्, प्रपञ्चस्यापि ज्ञानेन सह संबन्धानिरूपणात् सिद्ध्यनुपपत्तेः। स्वरूपमेव संबन्ध इति चेन्न; तस्य घटज्ञानपटयोरपि सत्त्वात्। स्वरूपविशेष इति चेन्न; तदनिर्वचनात्। संबन्धान्तरमन्तरेण विशिष्टप्रत्ययजननयोग्यत्वमिति चेन्न; योग्यतावच्छेदकरूपापरिचये योग्यत्वस्यैव दुर्ज्ञेयत्वात्। तद्यदि घटत्वादिकं ज्ञानत्वं तदाऽतिप्रसक्तम्; यतः पटज्ञानस्यापि ज्ञानत्वं वर्तते घटस्य च घटत्वम्, तयोरपि स्वरूपसंबन्धत्वापत्तिः। नापि घटज्ञानत्वादिकम्; ज्ञानस्य घटीयत्वस्यैव विचार्यमाणत्वात्। तथाचान्योन्याश्रयः। तत्तत्स्वरूपमेव तथेति चेन्न; विशिष्टप्रत्ययस्यानियतहेतुकत्वापत्तेः। किंच प्रत्ययशब्देन ज्ञानमात्रं वा प्रमा वा विवक्षितम्। नाद्यः; भ्रमजनकत्वस्य सर्वत्र संभवेनातिप्रसङ्गापत्तेः। न द्वितीयः; अन्योन्याश्रयापत्तेः। **तथाहि**—यत्र यदस्ति तत्र तस्यानुभवः प्रमा, तथाच अस्तीति यदि विद्यमानता, तदा पाकरक्ते श्यामोऽयमिति धीः प्रमा न स्यात्; तदानीं तत्र तस्याविद्यमानत्वात्, 'स एवायमि'ति तत्तांशेऽप्रामाण्यापत्तेश्च, तस्मादस्तीति वृत्तिमात्रं वक्तव्यम्। वृत्तिश्च संबन्धः, सच संयोगः समवायः स्वरूपलक्षणो वा, तथाचान्योन्याश्रयः। अथ संबन्धमात्रं तत्र ज्ञायते नतु विशेष इति चेत्, तदपि अविशिष्टप्रत्ययव्यावृत्तविशिष्टधीनियामकत्वमेव, तथाच धीपदेन ज्ञानमात्रविवक्षायामतिप्रसक्तिः, प्रमाविवक्षायां चात्माश्रयादिः। विशिष्टशब्दस्य संबन्धघटितत्वेनात्माश्रयादिः। नियामकत्वं यदि जनकत्वम्, तदा संबन्धेष्वननुगतेषु तदशक्यग्रहणम्, अनुगतस्य तु विचार्यमाणत्वमेव। किंचातीतानागतविषयस्थले विशिष्टप्रत्ययं प्रत्यजनकत्वात्तद्योग्यत्वस्य तत्र वक्तुमशक्यत्वादव्याप्तिः। असदेव तज्जनकमिति चेत्, योग्यस्यापि तथैव जनकत्वोपपत्तावदृष्टकल्पनानुपपत्तिप्रसङ्गात्। दण्डादेरप्यसतएव जनकत्वापत्तौ जितमसद्वादिना। अथ तत्र ज्ञानमेव विशिष्टप्रत्ययजनकमिति चेन्न; तस्य केवलस्यासंबन्धत्वात्। द्वयं हि संबन्धः। अगत्या तत्रैकमपि संबन्ध इति चेत्, तर्ह्यगत्या संबन्धाभावेऽपि संबन्धबुद्धिरस्तु। तथासति बुद्धिर्भ्रान्ता स्यादिति चेन्न; इष्टापत्तेः। किंच यद्येकमपि संबन्धः, घटस्यापि कथं घटः संबन्धो न भवति? तथा प्रतीत्यभावादिति चेत्, यदि वस्त्वस्ति प्रतीतिरपि स्यादेव। अथ ज्ञानमतीतविषयेण सह स्वस्य संबन्धः नतु स्वस्य स्वयं संबन्ध इति चेत्, तर्ह्यतीतस्यासत्त्वादेव तेन सहेत्यनुपपत्तेः। किंच 'घटीयं ज्ञानमि'ति या विशिष्टबुद्धिर्जायते तां प्रति घटो न जनकः, किं तर्हि ज्ञानमात्रम्; अनुव्यवसायस्य ज्ञानातिरिक्तविषयाजन्यत्वात्। **तदुक्तं मणिकृता**—'अनुव्यवसायस्यानुमितेर्वा विषयाजन्यत्वात्' इति। किंच स्वरूपद्वयस्य संबन्धत्वे, घटीयं ज्ञानमिति न स्यात्; घटीयत्वं हि घटसंबन्धाधारत्वं ज्ञानमपि घटसंबन्धमध्ये प्रविष्टम्। तथाच स्वस्मिन् स्ववृत्तिर्न संभवतीति। किंच परकीयं ज्ञानं ज्ञानत्वेन गृहीतं घटोऽपि घटत्वेन तथापि संशयो विद्यते—परो घटं जानाति न वेति परज्ञानस्य घटो विषयो न वेति वा। सोयं न स्यात्; ज्ञानघटस्वरूपद्वयस्य संबन्धत्वात्तस्य च निश्चितत्वात्। स्वरूपविशेषो न गृहीत इति चेत्, नूनं शिष्यधन्धकोऽसि; यतोऽतिरिक्तं न स्वीकरोषि, तद्द्वयं च गृहीत्वाऽगृहीतं वदसि। विशेषणताविशेषो न गृहीत इति चेत्, सोऽप्यतिरिक्तानतिरिक्तविकल्पेन खण्डनीयः। अथ विषयविषयिभावो ज्ञानार्थयोः संबन्ध इति चेन्न; तस्यातिरिक्तत्वे कृतान्तविरोधः, अनतिरिक्तत्वे तूक्त एव दोषः; संयोगसमवायावसंभावितावेव, ज्ञानस्य गुणत्वाभ्युपगमात्, आत्मनि समवायाभ्युपगमाच्च। नापि ज्ञानघटयोर्ज्ञातलक्षण एव संबन्धः; तत्सत्त्वे प्रमाणाभावात्, अतीतानागतयोस्तदसंभवाच्च। ज्ञाततायाः संबन्धान्तराभ्युपगमेऽनवस्थानात्, तदभावे च तयोरेव ज्ञातता न स्यात्, स्वरूपसंबन्धस्य च निराकृतत्वात्। नापि ज्ञानार्थयोस्तादात्म्यसंबन्धः; विरुद्धयोस्तादात्म्यानुपपत्तेः प्रकाशतमसोरिव नापि ज्ञाननिष्ठाकारार्पकत्वं विषयत्वं तद्वत्त्वं च विषयित्वमिति; अर्थस्याकारार्पकत्वे प्रमाणाभावात्, संबन्धं विना तदसंभवाच्च। तस्मात्

ज्ञानार्थयोः संबन्धाभावेन ज्ञानस्य तत्सिद्धिरूपत्वानुपपत्तेः सेयं जगत्कबलनयुक्तिः। तस्मात्सुष्ठूक्तम् अबाध्यत्वेनाशक्यव्यवस्थापनत्वमेव व्यावहारिकत्वमिति ॥

यद्वा—अलीकत्वमेव व्यावहारिकत्वम्। नच—तथासति विधिनिषेधगोचरत्वानुपपत्तिः; तयोरप्यलीकत्वात्। नचापसिद्धान्तः; "तत्वमस्यादिवाक्योत्थसम्यग्धीजन्ममात्रतः। अविद्या सह कार्येण नासीदस्ति भविष्यति" इति वार्तिककृताऽभिधानात्। येन संबन्धेन यदवच्छेदेन यस्य यदधिकरणत्वं तेन संबन्धेन तदवच्छेदेन तस्य तन्निष्ठकालत्रयवर्त्यत्यन्ताभावप्रतियोगित्वमेव चासत्वमलीकमित्यादिभिः कथ्यते। "तुच्छाऽनिर्वचनीया च वास्तवी चेति सा त्रिधा। ज्ञेया माया त्रिभिर्बोधैः श्रौतयौक्तिकलौकिकैः" इति श्रुतिदृष्ट्या तुच्छत्वमेव; "प्रपञ्चो यदि विद्येत निवर्तेत कथं च न;" इति संप्रदायविद्भिरभिधानाच्च ॥

यद्वा—अमोक्षात्मकत्वमेव व्यावहारिकत्वम्। नचेष्टापत्तिः; अस्मदभिमतज्ञानानन्दस्वरूपमोक्षात्मरूपभिन्नत्वस्य भवताऽनभ्युपगमात्। नच—मोक्षस्य दुःखध्वंसरूपत्वात्तस्य चान्योन्याभावभिन्नत्वादिष्टापत्तिरस्मन्मते स्यादिति—वाच्यम्; मोक्षस्य दुःखाभावरूपत्वे प्रमाणाभावात्। नच "अशरीरं वाव सन्तं प्रियाप्रिये न स्पृशत" इति श्रुतिर्मानम्; यदा शरीरं नास्ति तदा प्रियाप्रियस्पर्शौ नास्तीत्येतावन्मात्रं श्रुतेरर्थः नतु दुःखाभावस्य मोक्षत्वे सा श्रुतिः प्रमाणम्। तत्र तस्या असामर्थ्यात्, प्रलयकालेऽपि तत्संभवात्। नच "बाधनालक्षणं दुःखं तदत्यन्तविमोक्षोऽपवर्ग" इति सूत्रं प्रमाणम्;तस्यास्तविधया प्रामाण्याभावात्, ततोऽत्यन्ताभावप्रतीतेश्च। युक्त्युत्थापकत्वेन प्रामाण्ये तथाविधयुक्तेरभावात्। पुरुषार्थत्वाद्दुःखाभावो मोक्ष इति चेन्न; सुखस्यापि तथात्वापत्तेः। तस्य तत्कालेऽसंभव इति चेन्न; अनित्यस्यासंभवेऽपि नित्यस्य संभवात्। विरक्तस्य मोक्षेऽधिकारस्तस्य च सुखे कामना नास्ति चेत्, दुःखाभावेऽपि न स्यात्। नहि दुःखाभावेच्छा न रागः,अपितु सुखेच्छैवेति नियामकमस्ति। तथापि च विषयसुख एवोपेक्षा स्यात् नतु नित्येऽपि, तत्र क्षयिष्णुत्वादिदोषाभावेन वैराग्यानुपपत्तेः। किंच दुःखाभावस्य काम्यत्वे दुःखविशिष्टस्याभावस्य कामनाविषयत्वे दुःखस्यापि तदापत्तौ पुरुषार्थत्वापत्तिः। अथ—दुःखेनोपलक्षितं व्यक्तिस्वरूपमेव काम्यं, कथमन्यथा लौकिकदुःखाभावोऽपि काम्यः स्यादिति—चेन्न; व्यक्तिमात्रस्य काम्यत्वेऽतिप्रसङ्गात्। व्यक्तिविशेषस्य च तथात्वे प्रतियोग्यतिरिक्तस्य तस्य वक्तुमशक्यत्वात्। व्यक्तिरेव विशेष इति चेन्न; अननुगमे तत्कामस्याधिकारित्वं न स्यात्, श्रुत्या वक्तुमशक्यत्वात्, व्यक्त्यन्तरस्यापि व्यक्तिविशेषत्वाच्च। लौकिकदुःखाभावोऽप्यस्मन्मते स्वतो न काम्यः; उक्तदोषात्। किं तर्हि? तदभिव्यक्तो ब्रह्मानन्द एव; तदर्थत्वेनैव यथाकथंचित्तत्र कामनोपपत्तेः। अन्यथा भारापनये सुखिनः संवृत्ताः स्म इति प्रत्ययो न स्यात्। तत्रात्मनि सुखत्वारोप इति चेन्न; बाधकाभावात्। नहि नाहं सुखी संवृत्त इति विपरीतप्रत्ययस्तस्यास्ति। अथ विषयजन्यत्वात् सुखस्य तत्र च विषयाभावात् युक्त्या बाध इति चेन्न; मानोरथिकस्वाप्निकदुःखादौ विषयजन्यत्वाभावेऽपि सुखस्याबाधात्। तत्र तद्विषयज्ञानमेव जनकमिति यदि, तर्हि भारापगमेऽपि दुःखाभावस्य भारापनयज्ञानस्य वा सुखजनकत्वं स्वीकुरु, अनियतहेतुकस्यावश्यमेष्टव्यत्वात्। **एतावांस्तु विशेषः**—तव जन्यं सुखं मम तु सदेव ब्रह्म सुखमभिव्यक्तमिति। अतएव सुषुप्ते सुखानुभव उपपद्यते, अन्यथा 'सुखमहमस्वाप्समि'ति परामर्शो न स्यात्। ननु—नित्यस्य सुखस्य स्वप्रकाशस्य काऽभिव्यक्तिर्नाम? आवरणध्वंस इति वदामः। किं तदावरणम्? यस्य ध्वंसः, भावरूपमज्ञानमिति गृहाण। किंचातिरिक्ताभावे मानाभावाच्च न दुःखाभावो मोक्षः; अनतिप्रसक्ताधिकरणस्वरूपेणैव अत्यन्ताभावान्योन्याभावप्रतीत्युपपत्तेः, अभावप्रतियोगिताभावाधिकरणयोस्तयोस्तथैव भवता स्वीकाराच्च। प्रागभावस्तु कपालादिस्वरूप एव; अतिरिक्तस्य तस्य सत्त्वे मानाभावस्य पूर्वमुक्तत्वात्, ध्वंसोऽपि मुद्गरादिपातादिरेव; तदतिरिक्तस्यानुभवात्। नच—मुद्गरपाताज्जातो ध्वंस इत्यनुभवः कथं स्यादिति—वाच्यम्; तस्यासिद्धेः। मुद्गराज्जातो ध्वंस इत्येवानुभवः। मुद्गरपातस्तु तज्जन्यो भवति। एकध्वंसाधिकरणयोः संबन्धानुपपत्तेश्च, स्वरूपसंबन्धस्य पूर्वमेव निराकृतत्वात्। यद्वा—कपालावस्थैव घटस्य ध्वंसः; गुणगुण्यादिभेदाभावात्, न पृथक् ध्वंसः। तस्मात्सुष्ठूक्तम् अमोक्षात्मकत्वमेव व्यावहारिकत्वम् ॥

यद्वा—मोक्षोपायज्ञानाविषयत्वमेव व्यावहारिकत्वम्। नच—श्रवणादीनां भेदविषयत्वात्कथमेतदिति—साम्प्रतम्; तेषां भेदविषयत्वे प्रमाणाभावात्। अभिन्नत्वेनच श्रूयत आत्मा। **तथाहि**—"ब्रह्म तं परादाद्योऽन्यत्रात्मनो ब्रह्म वेद क्षत्रं तं परादाद्योऽन्यत्रात्मनः क्षत्रं वेद" इत्याद्युक्त्वा "सर्वं तं परादाद्योऽन्यत्रात्मनः सर्वं वेद—यदयमात्मा" इत्यादिवाक्यानामस्थूलादिवाक्यानां चात्यन्ताभावपरत्वं व्याख्यातमेव। तथाच भेदस्य मोक्षविषयात्मज्ञानविषयत्वं भ्रम एव तार्किकंमन्यस्य। नच—शरीरात्मभेदज्ञानं विना कथं मोक्षस्तदभेदज्ञानस्य संसारहेतुत्वादिति—वाच्यम्; ब्रह्मात्माज्ञानस्यैव संसारहेतुत्वात्। प्रतिपादितं चैतदधस्तात् ॥

यद्वा—मुक्तेनावेद्यत्वमेव व्यावहारिकत्वम्। न चेष्टापत्तिः; तदानीं भेदस्य सत्त्वे वेदनापत्तेर्वज्रलेपायितत्वात्।

वेदनाभावान्न जानातीति चेन्न; "नहि द्रष्टुर्दृष्टेर्विपरिलोपो विद्यतेऽविनाशित्वात्" इत्यादिश्रुत्या वेदनसद्भावस्य सर्वदा प्रतिपादितत्वात् । तत्प्रामाण्यानभ्युपगमे तु बौद्धवदुपेक्षणीयोऽसि । तस्मात्तदानीं प्रपञ्चस्यासत्त्वादेवावेदनीयता। तदयं परोक्तलक्षणदोषोद्धारः ॥

स्वमते तु ब्रूमः । सति प्रमातरि बाध्यत्वं सविकल्पकज्ञानबाध्यत्वं मोक्षसाधनेतरज्ञानबाध्यत्वं वा प्रातीतिकत्वमविद्योपाधिकम् । प्रमात्रा सह बाध्यत्वं मोक्षहेतुज्ञानमात्रबाध्यत्वं मायोपाधिकं व्यावहारिकत्वम् । एकस्यैवाज्ञानस्य किंचिदवच्छिन्नचैतन्यविषयत्वेनानवच्छिन्नचैतन्यविषयत्वेन चाविद्या मायेति व्यपदेशः । तदेतद्भेदप्रपञ्चसाधारणं त्रयम्, पूर्वोक्तं तु त्रयं शुक्तिरजतसाधारणम् ॥

एतद्द्वयविलक्षणत्वं ब्रह्मणः पारमार्थिकत्वं नाम । नच—विलक्षणत्वं वैधर्म्यम् । तथाच भेदस्य नामान्तररूपमिति —वाच्यम्; स्वप्रकाशचित्स्वभावस्यैव तथाऽभिधानादिति । तस्माद्व्यावहारिकत्वपारमार्थिकत्वविशेषाङ्गीकारे महदिष्टं वेदान्तिनामनिष्टं च तार्किकाणामिति । नच—धर्मद्वयवद्धर्मिद्वयस्वीकारे इष्टापत्तिरिति—युक्तिमत्; प्रपञ्चस्य बाधेनात्यन्ताभावस्वीकारात्, ब्रह्मस्वरूपस्यैव च पारमार्थिकशब्देन कथनात्। तस्मात् सत्यो भेदः प्रपञ्चो वेति वृद्धैस्तार्किकैर्बोधितमाकर्ण्यार्वाचीना अपि तार्किका व्यामुग्धा वर्तन्ते । वस्तुतस्तु प्रमाणसिद्धमद्वैतं प्रपञ्चो वा कालत्रयेऽपि नास्तीति सिद्धम् ॥ **इति भ्रममात्रविषयत्वबाधितत्वादिव्यावहारिकत्वनिर्वचनेन सत्तात्रैविध्योपपत्तिः ॥**

अथ प्रपञ्चसत्यत्वानुमानभङ्गः ॥

ननु—अस्त्वनुमानात्प्रपञ्चस्य सत्यत्वम्। **तथाहि**—भेदः, पारमार्थिको, व्यावहारिकत्वात्, यन्न पारमार्थिकं तन्न व्यावहारिकं यथा ब्रह्माद्वैतम्, नायं व्यावहारिकस्तस्मात्पारमार्थिक इति व्यतिरेकीति—चेत्, पारमार्थिकत्वं यदि स्वप्रकाशचिद्रूपत्वं, तदा बाधः, तवानङ्गीकारश्च । अथ सत्तायोगित्वम्, तथापि तथा। अथ बाधविधुरत्वम्, तदपि न; पूर्वं बाधस्योक्तत्वात्, ब्रह्माद्वैतसाधनभावेनास्मन्मते व्यतिरेकव्याप्तिभूम्यभावाच्च। शुक्तिरजतादौ च हेतुर्व्यभिचारी पक्षहेत्वोर्भेदासिद्धौ तदनुपपत्तेश्च । साध्याप्रसिद्धौ व्यतिरेकव्याप्त्यग्रहः । प्रसिद्धौ चानुचिता । तदीदृशमनुमानं प्रयुञ्जानो नूनमजैषीस्त्रपां परं नतु प्रतिपक्षिणमिति ॥

अथास्त्वन्वयी हेतुः, **तथाहि**—पारमार्थिकत्वापारमार्थिकत्वाभ्यां विवादपदं भेदः, पारमार्थिकः, व्यावहारिकत्वात् यद्यद्व्यावहारिकं तत्तत्पारमार्थिकं यथा ब्रह्म, पारमार्थिकत्वव्याप्यव्यावहारिकत्ववांश्चायम्, तस्मात्पारमार्थिक इति चेन्न; साध्यसाधनविकलत्वाद्दृष्टान्तस्य । नहि ब्रह्मण्यविद्यातत्कार्यान्यतरत्वस्य व्यावहारिकत्वस्य त्वदभिमतस्य वा सत्तायोगित्वादेः पारमार्थिकस्य सत्त्वमस्माभिः स्वीक्रियते; उभयसिद्धस्यैव दृष्टान्तत्वात् । तथापि शब्दप्रयोगरूपं व्यवहारविषयत्वमस्तीति चेन्न; "यतो वाचो निवर्तन्त" इत्यादि श्रुत्या तन्निषेधात्, स्वप्रकाशे तस्मिन् तत्प्रतिपाद्यत्वस्याप्यसिद्धेः। कथं तर्हि वेदान्ता ब्रह्मणि प्रमाणमिति चेत्, तदाकारान्तःकरणवृत्त्युत्पादनद्वारा तन्निष्ठाज्ञाननिवर्तकत्वादेव । तदाकारत्वं च वृत्तिनिष्ठ एव कश्चिदनिर्वचनीयो धर्म इत्यद्वैतसिद्धौ विस्तरः। तदुक्तं—"सिद्धं तु निवर्तकत्वात्" इति । किंच उपहितस्य ब्रह्मणो व्यवहारविषयत्वेऽपि न तस्य पारमार्थिकत्वम्, तथाच साध्यविकलता । निरुपाधिकस्य तु सर्वव्यवहारातीततैव । नच—ज्ञानरूपो व्यवहारस्तत्रास्तीति— सांप्रतम्; तस्यैव ज्ञानरूपत्वेन तत्र ज्ञानान्तरास्वीकारात् । नच—ब्रह्मणः सर्वाभिन्नत्वेन घटाद्यानयनादिव्यवहारोऽपि त्वन्मते तस्यैवेति—सांप्रतम्; सर्वाधिष्ठानत्वस्यैव सर्वाभिन्नशब्दार्थत्वात् यथा सर्पाद्यभेदेपि रज्ज्वाः स्वीक्रियमाणे न सर्पाद्यानयनं तस्या भवति । यदि सर्वस्य ब्रह्माभिन्नत्वमेव निरणायि तदा व्यवहारस्यातिरिक्तस्याभावात् कस्य ब्रह्म विषयः स्यादिति परिभावय । नच—ब्रह्म न व्यावहारिकमित्यन्ततो निषेधरूपव्यवहारस्यापि त्वयाभ्युपगमादन्यथा व्यावहारिकत्वानिषेधे व्यावहारिकत्वमयत्नसिद्धमिति—वाच्यम्; निषेधकशब्दाविषयत्वेऽपि तदाकारान्तःकरणवृत्त्युत्पादनेन परभ्रमनिरासफलत्वाच्छब्दस्य व्यावहारिकत्वानिषेधेऽपि तत्साधकप्रमाणाभावादेव ब्रह्मणि तदसिद्धेश्च । शक्तिनिषेधकाभावेऽपि तत्साधकप्रमाणाभावादिव तदसिद्धिः। किंच "एकमेवाद्वितीयं नेह नानास्ति किंचन" इति श्रुतिः सर्वनिषेधं ब्रह्मणि बोधयन्ती व्यवहाराभावमपि बोधयत्येव । नच—द्वितीयत्वादिरूपेण ब्रह्म व्यवहरणीयमित्येतत्परैवेयं श्रुतिरिति—वाच्यम्; व्यवहारस्याशब्दार्थत्वात्, तथापि तथात्वेऽतिप्रसङ्गात्। बाधकसत्त्वात्प्रकृते तथा कल्प्यत इति चेन्न; श्रुतेरन्यस्य बलवतः प्रमाणस्याभावात्। सर्वतो बलवती हि श्रुतिः। किंच मायामयव्यवहारविषयत्वेन मायामयत्वमेवाऽऽयाति, नतु पारमार्थिकत्वम् । तथाच ब्रह्मणि परमार्थतो व्यवहारविषयत्वं नास्त्येवेति सिद्धम् । तथाच यथा यथा तव व्यवहारविषयत्वसाधने यत्नः तथातथा तदविषयत्वमेवायातीति महत्कौतुकमित्यात्मानमुपालभस्व ॥

अथास्त्विदमनुमानम्—भेदः, पारमार्थिको, वेद्यत्वात्, यदेवं तदेवं, यथा ब्रह्म, तथाचायं, तस्मात्तथा, वेद्यत्वं च

वेदनविषयत्वं, तच्च तव मते ब्रह्मण्यप्यस्त्येव । तथा—भेदः, प्रमाविषयः, ज्ञानविषयत्वात्, यदेवं तदेवं, यथा ब्रह्म, तथाचायं, तस्मात्तथेति—चेन्न; वेद्यत्वस्य ब्रह्मण्यसिद्धेः, "अन्यदेव तद्विदितादथोऽविदितात्" इति श्रुतेः । "श्रोतव्य" इत्यादिरपि श्रुतिरस्तीति चेन्न; तदाकारान्तःकरणवृत्त्युत्पत्तिमात्रफलकत्वात्तस्याः, नतु तावता ज्ञानविषयता समायाति । ज्ञानं हि वृत्तिस्तदभिव्यक्तं चैतन्यं वा । तत्रान्त्ये भेदघटिता विषयता कथमभेदे स्यात् ?। आद्येऽपि वृत्तेरेवानिर्वचनीयाया अनिर्वचनीयतदाकारत्वं नाम धर्मो नत्वतिरिक्ता विषयतास्तीत्युक्तम् । समानसत्ताकयोरेव हि संबन्धो नतु सत्यानृतयोः । किंच त्वन्मते विषयत्वं हि स्वरूपसंबन्धविशेषः । तस्य च ज्ञानस्य मायामयत्वेन ब्रह्मणा समं स्वरूपसंबन्धानङ्गीकारात् । किंच वेद्यत्वमस्तु, पारमार्थिकत्वं मास्तु इति विक्षेपको दोषः । तथासति वेद्यत्वमपि न स्यादिति चेन्न; कार्यकारणभावादेर्बाधकस्याभावात् । पारमार्थिकत्वव्यतिरेके वेद्यत्वव्यतिरेकस्य त्वयाऽनङ्गीकारात् दृष्टान्तभूमेरभावात् हेतुः केवलान्वयी भविष्यतीति—चेन्न; अप्रयोजकत्वात् । किंच शुक्तिरजततादात्म्ये शशीये च विषाणादौ हेतुर्व्यभिचारी, नतु तयोः पारमार्थिकत्वप्रमाविषयत्वयोः संभवः । ननु—तादात्म्यं नाम तद्वृत्तिर्धर्म एव, तथाच रजतत्वं शुक्तौ प्रतीयते, तच्च पारमार्थिकमेव प्रमाविषयश्च तत्संसर्गस्तत्र नास्तीति—चेत्, न; तस्याप्यन्यत्र विद्यमानत्वात् । नहि तदतिरिक्तवैशिष्ट्यं शुक्तौ भासते । कथं तर्हि शुक्तौ रजतज्ञानं भ्रम इति चेत्, व्यधिकरणप्रकारावच्छिन्नविषयताप्रतियोगित्वेन, विशेष्यावृत्तिधर्मप्रकारत्वेन, विशेष्यनिष्ठात्यन्ताभावप्रतियोगिधर्मप्रकारत्वेन वा । व्यधिकरणप्रकारत्वेन नत्वसद्विषयतया वणिग्वीथ्याद्यनुभूतरजतत्वस्य स्मरणे सति शुक्ताविन्द्रियसन्निकृष्टायां शुक्तिरजतयोर्भेदग्रहाभावे सामग्रीवशात्तादृशारोपसंभवात् । तथाच नैयायिकानां ज्ञेयत्वप्रमेयत्वयोरविनाभाव एवेति व्यभिचारः । ननु—रजततादात्म्यं शुक्तौ नास्ति, तथाच कथं सदेव वैशिष्ट्यं शुक्तौ भासत इत्यङ्गीकरिष्यसीति—चेत्, तत्किं रजततादात्म्यस्य क्वचिदभावोऽस्तीति तस्यापारमार्थिकत्वं, तदा तादृशमपारमार्थिकत्वं घटपटादीनां सर्वेषामप्यङ्गीकुर्मः । कोहि घटादीनामभावप्रतियोगित्वं नाङ्गीकरोति । एतेन—स्वप्नदृष्टकामिन्यादीनामपि तरङ्गप्रसङ्गानुभूतचन्द्रभेदादीनामपि पारमार्थिकत्वमभ्युपगच्छतामस्माकं तद्दृष्टान्तावष्टम्भेन जागराद्यवस्थानुभूयमानघटपटतद्भेदानामपारमार्थिकत्वानुमानं न किंचिदनिष्टमापादयतीति बोध्यम् ॥

अत्रोच्यते—एवं हि तादात्म्यारोपसंसर्गारोपयोर्भेदो न स्यात् । उभयत्रैव धर्मस्यैवाऽऽरोपात् । नहि केवलस्य संसर्गस्यारोपः, अपितु कस्यचित् । तथाच सर्वत्र धर्मारोप एव । नचेष्टापत्तिः; तादात्म्यारोपसंसर्गारोपयोस्तत्र तत्र शास्त्रे भेदेनोपादानात् । किंच शुक्तित्वविशेषदर्शनानन्तरम् 'इदं रजतं ने'त्यन्योन्याभावबुद्धिरस्ति तव मते, वैधर्म्यज्ञानस्य तदेकफलकत्वाभ्युपगमात् । तथाच शुक्तिरजतयोरभेदरूपतादात्म्यारोपाभावे अभेदनिषेधरूपाऽन्योन्याभावबुद्धिर्न स्यात् । रजतत्वसंसर्गारोपे 'रजतत्वमिह नास्ती'ति बुद्ध्यापत्तिः; नतु रजतमिदं न भवतीति—भूतले घटसंसर्गारोपे भूतले घटो नास्तीतिवत् । नच—रजतत्वारोप एव रजतनिषेध इति—सांप्रतम्; अन्यारोपेऽन्यनिषेधेऽतिप्रसङ्गात् । तस्माच्छुक्तिरजतयोरभेदाख्यं तादात्म्यं भ्रमे भासते, तन्निषेधे तादात्म्याभावरूपोऽन्योन्याभावो विहितो भवति । ननु—तथापि नानिष्टमस्माकम्; रजताभेदस्य रजत एव प्रसिद्धत्वात् । स एव पुरोवर्तिनि आरोप्य निषिध्यत इति—चेत्, न पुरोवर्तिना समं रजताभेदो भासते—पुरोवर्तिनाऽभिन्नं रजतमिति । तथाच पुरोवर्तिना सह रजताभेदोऽसिद्ध एव । अन्यथा पुरोवर्तिनि रजताभेद इति बुद्ध्यापत्तिः, नतु इदं रजतमिति । किंच रजते प्रसिद्धस्याभेदस्येहारोप्यमाणत्वे 'रजताभेदः पुरोवर्तिनि नास्ती'ति बाधस्याकारः स्यात्, नतु इदं रजतं न भवतीति; संसर्गारोपे तथैव दर्शनात् । किंच रजतान्योन्याभावाभावो रजताभेदो रजतमेव । तथाच रजतमारोप्यत इत्युक्तं स्यात् । तथाच नोक्तरूपं बाधशरीरं स्यात्, तस्मादकामेनापि पुरोवर्तिरजतयोरभेद एवान्योन्यात्मा भासत इत्यङ्गीकर्तव्यम् । किंच नात्र रजतत्वसंसर्गारोपः संभवति; रजतत्वसंसर्गस्य समवायरूपस्य शुक्तौ विद्यमानत्वात् । समवायस्यैकत्वात् रजतत्वनिरूपितः समवायस्तत्र नास्तीति चेन्न; य एव रजतत्वनिरूपितः समवायो रजते तस्यैव शुक्तावपि भावात् । अन्यथा तन्निरूप्यत्वतदनिरूप्यत्वयोर्विरुद्धयोर्धर्मयोरध्यासाद्धर्मिभेदापत्तेः । तर्हि रजतत्वमपि तत्र स्यादिति चेत्, आत्मानमुपालभस्व यस्त्वमेकमेव समवायं स्वीकरोषि । ननु—रजतत्वात्यन्ताभाव एव शुक्तौ, धर्मिस्वाभाव्यात्, वायाविव रूपात्यन्ताभावः । कथमिदमिति च न पर्यनुयोज्यम्; स्वभावस्यापर्यनुयोज्यत्वात्, अन्यथा ब्रह्म स्वप्रकाशं कथं नान्यदित्यस्यापि पर्यनुयोगस्य संभवादिति—चेत्, न; यत्र यस्य संबन्धस्तत्र तस्यात्यन्ताभावस्य नियमेनादर्शनात्, अत्यन्ताभावसंबन्धयोर्विरोधावधारणात्, तादृशस्वभावस्यापि त्यागे तवैव व्याघातापत्तेः । अथ—रजतत्वतदत्यन्ताभावयोर्विरोधो नतु संबन्धेन सह तथेति—चेत्, तर्हि रजतत्वस्यारोपः शुक्तौ, नतु रजतत्वसंसर्गस्येत्यागतम् । तथाच संसर्गारोप इति रिक्तं वचः । अथास्तु रजतत्वस्यैवारोपस्तथापि सिद्धाऽन्यथाख्यातिरिति चेन्न; तथासति इदमिति रजतत्वमिति च बुद्ध्यापत्तेः नतु इदं रजतमिति । वैशिष्ट्याभाने च इदंरजतत्वे इति समूहालम्बनान्न विशेषः

स्यात्। किंच रजतत्वासंसर्गाभावोऽपि तत्र प्रतीयत एव बाधकज्ञानेन, तथाच भ्रमेऽपि रजतत्वसंसर्गो भासत इति वक्तव्यम्; अन्यथा निषेधानुपपत्तेः, प्राप्त्यभावात्, तथाच स यदि तत्रास्ति तदा बाधो न स्यात्, तथाचासन्नेव रजतत्वसंसर्गो भासत इति वाच्यम्। अतएव सदुपरागेणाऽसतोरेव तादात्म्यसंसर्गयोर्भानं सांप्रदायिका मन्वते। नच—तदङ्गीकार एवास्माकमिति—सांप्रतम्; अपसिद्धान्तापत्तेः। एकदेशिवद्धविष्यतीति चेन्न; अपसिद्धान्तस्यानिग्रहत्वापत्तेः, सर्वत्रैव 'मयेदं नाभ्युपगम्यत' इत्यस्य वक्तुं शक्यत्वात्। तथाप्यन्यत्र विद्यमानरजतत्वतत्संसर्गभानवादिमते किं दूषणमिति चेत्, मानाभाव इति गृहाण। **तथाहि**—येयं रजतव्यक्तिः पुरोवर्तिभिन्नत्वेन भासते यो वा रजतत्वसंसर्गः पुरोवर्तिनिष्ठत्वेन भासते सा चान्यत्रास्तीत्यत्र किं प्रमाणम्? न तावद्भ्रमस्तत्र तावत्प्रमाणम्; तस्य तत्तद्देशतत्तत्कालवृत्तित्वेन तत्तत्पदार्थविषयीकरणात्, अन्यत्र सत्तायास्तेनानुल्लेखात्। उल्लेखे वा पुरोवर्तिप्रवृत्त्यभावापत्तेः। भ्रमः प्रमाणमिति च वदन् श्लाघनीयप्रज्ञोऽसि देवानांप्रियः? नापि नेदं रजतमिति ज्ञानम् तथा; तस्याभावमात्रविषयत्वात्, प्रतियोगिनो देशान्तरसत्त्वाविषयत्वात्। यद्यन्यत्र सत्त्वं न स्यात्तर्हि निषेधो न स्यादिति चेत्, बाढम्; तर्ह्यस्यानुग्राह्यं मानं—विमतमिह निषिध्यमानं, देशान्तरे सत्, इह निषिध्यमानत्वात्। यद्यदत्र निषिध्यते तत्तदन्यत्र सत्। यथा भूतले निषिध्यमानं घटादिकम्, तथाचेदं, तस्मात्तथेति चेन्न; अप्रयोजकत्वात्, विपक्षे बाधकतर्काभावात्। हेतुभङ्ग एव बाधकस्तर्क इति चेन्न; तस्य प्राप्तिमात्रापेक्षत्वेनाऽन्यत्र सत्त्वानपेक्षणात्, इह चोत्पन्नस्य घटस्येहैव नष्टस्यात्रैवच निषिध्यमानस्यान्यत्र सत्त्वं नास्तीति तेन व्यभिचाराच्च। नच—देशान्तर इत्यनुक्त्वा क्वचिदिति पदेन साध्यनिर्देशः कार्यः, तथाच तस्यापि तद्देशे सत्त्वात् क्वचित् सदिति साध्यमस्तीति—वाच्यम्; तर्हि तत्र सत्त्वेऽपि तत्र निषेधो न विरुद्धश्च कालभेदेनेत्यागतम्, तथाच भ्रमविषयीभूतमपि रजतादि भ्रमदशायां तत्रैव सत् कालान्तरे निषिध्यतां को दोष इति न देशान्तरसत्त्वसिद्धिः। तत्रासत्त्वे कथं तस्य निषेधो भविष्यतीति चेत्, तत्रैवोत्पन्नस्य तत्रैव नष्टस्य च कथं निषेध इत्यत्रापि दीयतां दृष्टिः। पूर्वं तस्य सत्त्वमेवोत्तरकाले ध्वंसे जाते मुद्गरादिना पश्चान्निषेधप्रत्यय इति चेत्, इहापि पूर्वमुत्पन्नस्य रजतस्याऽधिष्ठानसाक्षात्कारेण निवर्तितस्य निषेधो 'नेदं रजतमि'ति ज्ञानेन विषयीक्रियत इति तुल्यम्। ज्ञानस्य कथमर्थनिवर्तकत्वमिति चेत्, मुद्गरादेर्वा कथम्? अन्वयव्यतिरेकाभ्यां तथाऽवधियत इति चेत्, तुल्यमितरत्राप्यन्यत्राभिनिवेशात्। **ननु**—रजतोत्पत्तिसामग्री तत्र नास्ति, तथाच कथं तदुत्पत्तिरिति—**चेत्**, सामग्र्यभावस्यायोग्यत्वेन प्रत्यक्षेण तस्याऽवधारयितुमशक्यत्वात्, प्रत्युत रजतलक्षणकार्यसत्त्वात्तदुन्नयनस्यैव युक्तत्वात्। अन्यथा खण्डघटपाकजघटयोरन्यत्र क्लृप्तदण्डचक्रकुलालादिसामग्र्यभावादुत्पत्तिर्न स्यात्। कार्यदर्शनेन सामग्र्यन्तरकल्पनमिहापि तुल्यम्। तथाच का सामग्रीति चेन्न; विशिष्याऽनभिधानेऽपि क्षत्ययोगात्। **ननु**—अपूर्वरजतव्यक्त्युत्पादे तत्स्वरूपं तत्सामग्री चेति द्वयमपि कल्पनीयम्, तथाच कल्पनागौरवम्, प्रसिद्धरजतव्यक्तेर्भाने च न कल्पनागौरवम्। तथाच तदेवात्र भासत इति कल्प्यत इति—**चेन्न**; सिद्धासिद्धाभ्यां कल्पनागौरवस्यादूषकत्वात्। **किंच** देशान्तरस्थितव्यक्तिभाने न भ्रमः प्रमाणम्, नापि बाधो नापि मानान्तरम्। तथाचागत्या पूर्वव्यक्त्युत्पाद एव स्वीकार्यः लाघवात्तदेव भासत इति चेन्न; द्वितीयस्य प्रतियोगिनोऽनुपस्थितौ लाघवानिरूपणात्, तद्रजतचाक्षुषज्ञाने तद्रजतचक्षुःसंयोगस्यैव कारणत्वेनाऽन्यथाख्यातेर्हेत्वभावेनासंभवाच्च। रङ्गरजतयोः 'इमे रङ्गरजते' इति भ्रमे संभवन्नपि तादृशः संयोगो दोषप्रतिबन्धान्न जनकः। अन्यथा गुणजन्यत्वेन प्रमात्वापातादित्यद्वैतसिद्धौ विस्तरः॥

विप्रतिपत्तिरपि—तत्र रजतत्वं पारमार्थिकत्वेनाभिमतरजतव्यक्तिभिन्नव्यक्तिवृत्ति न वा। प्रयोगश्च—रजतत्वं, पारमार्थिकत्वाभिमतरजतव्यक्तिभिन्नव्यक्तिवृत्ति, सकलरजतवृत्तिजातित्वात्, यदेवं तदेवं यथा सत्तादि, तथाचेदम्, तस्मात्तथा। नच रजतमात्रवृत्तित्वमुपाधिः; पक्षमात्रव्यावर्तकत्वेन पक्षेतरत्वादनुपाधिवत्वात्। नापि रजतभिन्नवृत्तित्वम्; उक्तदोषात्। नचाप्रयोजकत्वम्; प्रसिद्धव्यक्तिभाने प्रमाणाभावात्, व्यक्त्यन्तरानुत्पादे च निर्विषयज्ञानानुत्पत्तेरेव बाधकतर्कस्य विद्यमानत्वात्। यतः पठन्ति—"अर्थेनैव विशेषो हि निराकारतया धियाम्" इति। इत्थंभूतलक्षणे चेयं तृतीया। तथाचार्थरूप एव विशेषः। नच शुक्तिरेव विषयः; रजतस्याऽनुभवसाक्षिकत्वात्, अथ दोषवशाद्देशान्तरस्थितैव व्यक्तिर्भासते, दोषस्य च भ्रमनियामकत्वमुभयवादिसिद्धमिति चेत्, तर्हि दोषस्य भ्रमोत्पादकत्ववत्तद्विषयोत्पादकत्वमप्यस्त्वविशेषात्। नचैवं सति गौरवम्; प्रतीतेरेव वस्तुसाधिकाया विद्यमानत्वात्, गौरवप्रतियोगिनोऽनुपस्थितेः, सिद्ध्यसिद्धिपराहतत्वाच्च। अथान्यत्र ज्ञानकारणस्य विषयोत्पादकत्वमदृष्टं चक्षुरादौ, तथाच कथं तत्कल्पनीयमिति चेत्, तर्ह्यन्यत्र भ्रमजनकत्वमपि न दृष्टमिति तदपि न कल्पनीयमिति जितमख्यातिवादिनेति। **अथ**—दोषस्य स्वविषयज्ञानजनकत्वं क्लृप्तं भ्रमस्यापि च ज्ञानत्वमस्त्येवेति—**चेत्**, तर्हि तस्य स्वनिष्ठगुणजनकत्वमन्ततः स्वध्वंसजनकत्वमपि क्लृप्तमिति तुल्यम्। दृष्टत्वमात्रस्याप्रयोजकत्वाच्च। **तस्मात्**—

वाच्याऽन्यथोपपत्तिर्वा त्याज्यो वा दृष्टताग्रहः । नह्येकत्र समावेशश्छायातपवदेतयोः ॥ इति ।

किंच मिथ्याभूतव्यक्त्यनङ्गीकारे व्यधिकरणप्रकारज्ञानमात्रस्वीकारे 'मिथ्या रजतं मया दृष्टमि'त्याद्यर्थगतं न व्यवह्रियेत । रजतत्वेन शुक्तिर्ज्ञाता इत्येव तस्यार्थ इति चेन्न; रजतधर्मिकमेव मिथ्यात्वमनुभूयते न त्वन्यत् । तथाचानुभवापलापेन किमपि भवतः सिध्येदिति जितमसद्वादिना । किंच ज्ञानस्य मिथ्यात्वेनैव तदस्वीकारे च तस्याप्यस्वीकार एवोचितः । नच—व्यधिकरणप्रकारत्वमेव मिथ्यात्वं न त्वन्यदिति—सांप्रतम्; लौकिकमिथ्यापदार्थत्यागे पारिभाषिकत्वापत्तेः, अनुभवस्य च व्याख्याय प्रदर्शयितुमशक्यत्वात् । किंच व्यधिकरणप्रकारत्वमसिद्धम्; रजतत्वस्य रजताधिकरणस्यैव इह भासमानत्वात् । अथ—विशेष्यावृत्तिप्रकारकत्वं च तत्र विशेषणमिति—चेन्न; रजतस्यापि क्वचिद्विशेष्यत्वात् । अथ—यत्र ज्ञाने यद्विशेष्यं तत्र तदवृत्तिधर्मप्रकारत्वमिति—चेन्न; अननुगमापत्तेः । नच—इष्टापत्तिः; लक्ष्यस्याप्यननुगतत्वादिति—वाच्यम्; तथा सति लक्ष्यतावच्छेदकस्यैकस्य धर्मस्यानिरुक्तौ तास्वननुगतासु व्यक्तिषु लक्षणस्य ज्ञातुमशक्यत्वेनेतरभेदानुमानासंभवात् । अप्रमा इतरेभ्यो भिद्यतेऽप्रमात्वात् । इतरत्र यद्यप्यप्रमात्वं नैकं तर्हि हेतोर्भागासिद्धत्वापत्तिः । पक्षतावच्छेदकं च यदि तदेव, तदा तन्नानात्वेनाऽवच्छेदकत्वानुपपत्तिः । व्याप्तिग्रहसमय एव पक्षतावच्छेदकधर्मसामानाधिकरण्यं साध्यसिद्धमिति किमनुमेयं च स्यात् । नच विसंवादिप्रवृत्तिजननयोग्यत्वं पक्षतावच्छेदकम्; अनुगतधर्माज्ञाने योग्यताया दुर्ज्ञानत्वात्, उक्तरूपस्य धर्म्यंशेऽपि भावात्, तत्र साध्येबाधात् । नापि प्रमाभिन्नज्ञानत्वम्; असंभवात्, धर्म्यंशे प्रमात्वात् । अथ हेतुतावच्छेदकमप्रामाण्यम्, तदैक्याच्च धूमवद्धेतुत्वोपपत्तिरिति चेत्, तदेव किमिति विचारमर्हति । नतावज्जातिः, अनभ्युपगमात् । नाप्युपाधिः, अनिर्वचनात् । अप्रमामात्रवृत्तित्वमिति चेन्न; अप्रामाण्यस्य नानात्वेनैकस्य सकलाप्रमावृत्तित्वाभावात् । नाप्यप्रामाण्यशब्दाभिधेयत्वम्; अनुगतरूपाभावे तस्याप्यसंभवात् । अथ—तदभाववति तत्प्रकारकज्ञानत्वं अप्रामाण्यम्, तथाच ज्ञानत्वस्यानुगमात्तदनुगमः, अतएव परंपरासंबन्धा जातिरेवोपाधिरुच्यत इति—चेत्, न; ज्ञानत्वस्य प्रमावृत्तित्वेनाप्रामाण्यवृत्तित्वेन च अतिप्रसक्तत्वात् । तन्मात्रवृत्तिर्हि धर्मोऽनुगमको भवति । किंच यदि ज्ञानत्वं परंपरासंबद्धमप्रमात्वं तद्वृत्ति वा अनुगमकम्, तदा तथैव बोधापत्तिः स्यात् । नचैवं संभवत्यपि, अन्यस्यानुगमेऽन्यस्यानुगम इति । तस्मान्मिथ्यार्थविषयत्वमेवाऽप्रमात्वम् । तथाच मिथ्याभूतार्थमेव स्वीकारः । अन्यथाऽप्रामाण्यस्य वक्तुमशक्यत्वात् । ननु—मिथ्यार्थविषयत्वमसिद्धम्; सत्यस्याऽधिष्ठानांशस्यापि तत्र स्फुरणात्, अन्यथा 'रजतमि'त्येव प्रतीत्यापत्तेः । नच—सत्यांशस्फुरणमविरुद्धमिति—वाच्यम्; एकस्य प्रमात्वाप्रमात्वरूपविरुद्धधर्माध्यासेन भेदापत्तेरुक्तत्वात्, अन्यथा अन्यथाख्यातिवादेऽप्यविरोधात् । किंच मिथ्यारजते सत्यरजतवृत्तिरजतत्वमस्ति न वा, न प्रथमः; तस्य योग्यव्यक्तिवृत्तित्वनियमात्, शृङ्गत्ववत्, अन्यथाख्यात्यापत्तेश्च । न द्वितीयः; अनुगतबुद्ध्यभावापत्तेः, रजतशब्दप्रयोगापत्तेश्च । रजतत्वं हि तत्र निमित्तम्, तत्र रजतत्वान्तरस्य प्रवृत्तिनिमित्तत्वेऽनेकार्थत्वापत्तिरिति—चेत्, उच्यते; इदमिति इदंत्वेन शुक्तिमवगाहमानमन्तःकरणवृत्तिरूपं ज्ञानं जायते, दोषप्रतिबन्धात् न शुक्तित्वमवगाहते, तदनुदोषवशाद्रजततद्गोचरज्ञानाकारेणाऽज्ञानं शुक्त्यवच्छिन्नचैतन्यावरणरूपं विवर्तते, रजतमिति । उभयोश्च ज्ञानयोर्विवेकाग्रहादेकत्वाभिमान एकफलाद्वा । नचैवं प्राभाकरमतप्रवेशः; तेन मिथ्यारजतस्याऽनङ्गीकारात्, किंचित्साम्येन साम्यापादने सर्वस्य सर्वत्वापत्तिः । नच रजतशब्दप्रयोगानुपपत्तिः; सविकल्परजतानुभवसंस्कारजन्यतया रजतभ्रमस्य तद्वाचकशब्दोल्लेखोपपत्तेः । यद्वा अस्त्येव तत्र रजतत्वं, नच तस्य योग्यव्यक्तिवृत्तित्वनियमः; असिद्धेः संत्तादिवदुपपत्तेः, घटादिकमपि तथा स्यादितिचेत्, इष्टापत्तिः, नहि घटो भ्रमविषयः । व्यावहारिकरजतत्वाश्रयत्वे तदपि व्यावहारिकमेव स्यान्नतु प्रातीतिकमिति चेन्न; तत्र तत्संसर्गस्य प्रातीतिकत्वात्, व्यावहारिके च तस्य व्यावहारिकत्वादेव । नच—तस्यापि समवायरूपत्वेनैकत्वात्कथमेवं व्यवस्था स्यादिति—वाच्यम्; असिद्धेः । नहि य एव गोत्वसंसर्गः स एव रजतत्वसंसर्गः; तथासत्यतिप्रसंगापत्तेः । तथाच संसर्गभेदाद्व्यवस्थोपपत्तिः । नचापसिद्धान्तः; "इदंतासंसर्गवत् । रजतस्य शुक्तिकासत्त्वसंसर्गोऽयमवभासते, न रजतस्यापरं सत्त्वम्" इति विवरणकृताऽभिधानात् । तथाच यथा सत्त्वमन्यदीयं तत्र भासते, तथा रजतत्वमपीति को विरोधः ? सत्त्वमधिष्ठानेऽस्ति, नतु रजतत्वमिति चेत्, न; तस्यापि 'सर्वासर्वगता जातिरि'ति न्यायेन सर्वत्र संभवेनाऽनिर्वचनीयव्यक्त्याभिव्यक्तिसंभवात् । तथाच अनुगतव्यवहारशब्दप्रयोगाद्युपपत्तिः । ननु—त्रिविधसत्त्ववादिमते कथमयं दृष्टान्तः ? तथाहि परमार्थसत्त्वं ब्रह्मणः; निरुपाधिकत्वात्, सर्वथा सर्वदा बाधाभावाच्च । अर्थक्रियासामर्थ्यं सत्त्वं मायोपाधिकम्; आकाशादेर्व्यवहारदशायां विसंवादाभावात्, प्रमात्रा सह बाध्यत्वाच्च । अविद्योपाधिकं सत्त्वं रजतादेः; व्यवहारे विसंवादात्सति प्रमातरि बाध्यत्वाच्चेति—चेन्न; एतस्याभ्युपगमवादत्वात्, अधिष्ठानसत्त्वमेवाऽध्यस्ते भासते, नान्यत्सत्त्वान्तरमित्येव मुख्यः सिद्धान्तः । अतएवोक्तं महद्भिः—'अस्ति भाति प्रियं रूपं नाम चेत्यंशपञ्चकम् । आद्यं त्रयं ब्रह्मरूपं जगद्रूपं ततो द्वयम् ॥' तथाच सत्ताभानानन्देभ्यो निष्कृष्यमाणं जगद्बाधितं तुच्छमनिर्वचनीयमित्यादिशब्दैः कथ्यते । अतएव "इदं सर्वं यदयमात्मे"त्यपि संगच्छते; सदादिरूपेण

जगद्ब्रह्मणोरभेदात्, रूपान्तरं तु नास्त्येवेति तेन सह न भेदो नाप्यभेदो नापि भेदाभेद इति । तदेतद्बाधोत्तरं शक्यज्ञानम्, ततः पूर्वं तु सदादिरूपेणैव जगत्प्रतीयते । तथाच शुक्तिरजतस्याऽऽकाशादेश्च जगतो न कश्चिद्विशेषः । यत्तु—शुक्तिरजतादेर्मायामयत्वप्रतिपादनं शास्त्रे, तत्परं प्रति दृष्टान्तार्थम् । व्यावहारिकप्रातीतिकभाषाऽपिच तात्कालिकबाधाऽबाधाभ्याम् । **ननु**—एवं मिथ्यारजतोत्पत्तिस्वीकारेऽधिष्ठानसाक्षात्कारानन्तरं 'पूर्वमिदं रजतमत्रासीदिदानीं ने'ति पूर्वापरस्थलावधित्वेन प्रतीतिः स्यान्नतु 'नेदं रजतं कालत्रयेऽप्यत्र नास्ती'त्यत्यन्ताभावोल्लेखिनी, भूतले ध्वस्तघटपटस्य तथैव प्रतीतेरिति—**चेन्न**; मायामयस्य कालत्रयेऽप्यत्यन्ताभावस्यैव विद्यमानत्वात्, अन्यथा ज्ञानेन तन्निवृत्त्यनुपपत्तेः । अतएव प्रतिपन्नोपाधौ निषेधप्रतियोगित्वमित्यनिर्वचनीयलक्षणं संगच्छते । घटस्य तु तथा प्रतीतिर्युक्तैव । नच—असदेव तर्हि रजतं स्वीकृतं स्यादिति—वाच्यम् ; अपरोक्षप्रतीतिगोचरत्वात् । अत्र तन्न सत् ; बाध्यत्वात्, नाप्यसत् ; अपरोक्षप्रतीतिविषयत्वादित्यनिर्वचनीयमित्याख्यायते । **यत्तु**—'नेदं रजतमि'ति निषेधो नानिर्वचनीयस्य, तस्य तत्र कालत्रयेऽत्यन्ताभावाभावात्, किंतु लौकिकप्रसिद्धरजतस्यैव; तस्य तत्र तथात्वात्—**इति तन्न**; तस्य प्राप्त्यभावात् । नच—रजताभासप्राप्त्यैव तत्प्राप्तिः; अन्यस्य प्राप्त्याऽन्यप्राप्त्यनुपपत्तेः, उपपत्तौ वाऽनिर्वचनीयरजतकल्पनानुपपत्तेः । नह्यत्र रजतद्वयमनुभवसिद्धम् । किंच "नेतिनेति" वाक्येन यदा सर्वप्रपञ्चनिषेधोऽविशेषेण बोध्यते, तदा कः प्रतीकारः ? नहि तत्रापि प्रपञ्चद्वयमस्ति । अस्तु वा त्रिविधमेव सत्त्वम्, तथापि नानुपपत्तिः; अत्रापि व्यावहारिकरजतत्वभाने दोषाभावात् । अतएव 'तदेवेदं रजतमि'ति संगच्छते । अन्यथा व्यक्तिभेदे प्रत्यभिज्ञा किंनिबन्धना स्यात् ? तस्माद्रजतत्वं मिथ्यारजतवृत्ति इति साधने न कोऽपि दोषः । नच—अस्यैवानुमानस्य मानत्वे कथमनिर्वचनीयत्वं रजतस्य ? मानगम्यत्वात्, अमानत्वे सिद्धं नः समीहितमिति—वाच्यम् ; व्यावहारिकमानविषयत्वाभ्युपगमात्, तत्त्वावेदकमानविषयत्वं तु नाऽभ्युपगम्यते; हेत्वाभासोद्धाराच्च पदार्थान्तरव्यवहारवदुपपन्नोऽस्य व्यवहार इति परमुखमुद्रणम् । **वस्तुतस्तु**—तद्रजतं साक्षिसिद्धम्, तदभावोऽपि साक्षिसिद्ध एव, तस्य च प्रमाणाप्रमाणोदासीनत्वान्न कोऽपि दोषः । अतएव व्यावहारिकरजताभाव एव 'नेदं रजत'मित्युल्लिख्यते; तस्येन्द्रिययोग्यत्वात्, नत्वनिर्वचनीयरजताभावः; तस्यायोग्यत्वात् । नच पारमार्थिकस्यात्राप्रसक्तिर्दोषः; तस्य भ्रमाविषयत्वेऽपि अधिष्ठानसाक्षात्कारानन्तरं स्मृत्युपस्थितस्य निषेधोपपत्तेः । प्रतियोगिज्ञानापेक्षत्वादभावबुद्धेः । तत्स्मारकं चाधिष्ठानज्ञानमेव; प्रतियोगिज्ञानमेवाभावबुद्धौ हेतुर्न तु यत्राभावबुद्धिस्तत्राधिकरणप्रतियोग्यारोपोऽपि; प्रमाणाभावात्, दोषाभावेन प्रतियोग्यारोपासंभवाच्च । नच—एवं सर्वत्रैव निषेधप्रतीतिः स्यादिति—वाच्यम् ; अधिकरणासन्निकर्षादिना योग्यानुपलब्धेरभावात्, यत्त्वारोप्य निषिध्यत इति मतं, तन्निष्प्रमाणकत्वात्तुच्छमेव; प्रतियोगितद्व्याप्येतरयावदुपलम्भसमवधाने प्रतियोगिज्ञानस्यैवाऽभावोपलम्भकत्वात्, प्रतियोग्यारोपव्यतिरेकेण कार्यव्यतिरेकाभावाच्च । भ्रमस्थले तु विवाद एव । विवरणकारमते प्रतिपन्नोपाधौ निषेधमप्रतियोगित्वमनिर्वचनीयत्वमिति लक्षणं, तदुक्तनैव कथं संगच्छतामिति न वाच्यम्; प्रतिपन्नस्य रजतादेरुपाधेरधिष्ठानं तत्र यो निषेधः सविलासाविद्यानिवृत्तिः तत्प्रतियोगित्वमिति तदर्थत्वात्, नचैवंविधकल्पनायां प्रमाणाभावः; 'कालत्रयेऽपि रजतमिह नास्ति' 'मिथ्यारजतं मायाप्रतिपन्नमि'त्यनुभवस्यैवाऽन्यथानुपपन्नस्य कल्पकस्य विद्यमानत्वात् । नच—"नेतिनेत्या"दिश्रुत्या जगन्निषेधे नायं प्रकारः संभवति, जगद्द्वयाभावादिति—वाच्यम् ; सति प्रमातरि बाधे पूर्वगतेरुक्तत्वात् । अयंतु प्रमात्रा सह बाधः; अद्वैतात्ममात्रपरिशेषात् । आकाशादेः प्रपञ्चस्य ब्रह्मात्माज्ञानेनोत्पन्नत्वात्तस्य ब्रह्मप्रदर्शकवाक्येन निरासे तत्कार्यस्यापि सर्वात्मना निरास एव । रजतादेस्तु शुक्त्याद्यवच्छिन्नब्रह्माज्ञानोत्पन्नत्वम्, तेन तद्बाधेऽप्यन्येषामवस्थानं संभवतीति विशेषः । **ननु**—एवं रजतस्य साक्षिमात्रवेद्यत्वे कथं तत्र रजतत्वं व्यावहारिकत्वं भासेते, तज्ज्ञाने तस्यान्तःकरणवृत्त्यपेक्षणादिति—**चेन्न**; सुखत्वादिभानवदुपपत्तेः । **अथ**—अन्तःकरणवृत्तितद्धर्मादौ नापेक्षाऽन्यत्रतु भविष्यतीति—**चेन्न**; 'रजतमहं जानामी'त्यनुभवबलेनाऽविद्यावृत्त्युपग्रहेणापि रजतत्वे साक्षिप्रवृत्तौ दोषाभावात्, फलबलेन तथा कल्पनात् । तस्मात् सर्वथा मिथ्यारजतभाने न कोऽपि दोष इति सिद्धम् । मिथ्यात्वंच सत्वेनासत्वेन सदसत्वेन विचारासहत्वम्, प्रतिपन्नोपाधौ निषेधप्रतियोगित्वम्, अविद्यातत्कार्यान्यतरत्वमित्यादिकमूह्यम् । भ्रमबाधव्यवस्थोपपत्तिरद्वैतसिद्धौ सविस्तरमनुसन्धेयेतीहोपरम्यते । तत्सिद्धमेतद्भेदपारमार्थिकत्वानुमानं शुक्तिरजतादौ व्यभिचारि ।

तथा भेदः, प्रमाविषयः, ज्ञानविषयत्वाद्ब्रह्मवदित्यपि दुष्टम्; अप्रयोजकत्वादुक्तप्रकारेण दृष्टान्तासिद्धेश्च, अभेदश्रुतिबाधितत्वाच्च । किंच प्रमात्वं यदि व्यवहारौपयिकार्थविषयत्वम्, तदा सिद्धसाधनम्, अथ यथार्थविषयानुभवत्वम्, तत्र यदि यथाशब्दस्य सादृश्यमर्थः, तदानीं यथाकथंचिदर्थसादृश्यं भ्रमेऽप्यस्ति, तद्विषयत्वेन सिद्धसाधनम् । असाधारण्येन रूपेण सादृश्यस्यासंभव एव । अथ तत्त्वानुभवत्वम्, तदापि भ्रमस्यापि रजतत्वादिस्वविषयत्वात्तेनैवार्थान्तरम् । **अथ**—यत्र यदस्ति तत्र तत्त्वं तदनुभवत्वमेव तत्र प्रमात्वम्, तथाच न शुक्तौ रजतत्वमस्तीति न तदनुभवः प्रमा, तथाच न सविषयत्वेनाऽर्थान्तरमिति—**चेत्**, **न**; विकल्पासहत्वात् । **तथाहि**—अस्तीति यदि वर्त-

मानता विवक्षिता, तदा पाकरक्ते घटे श्यामोऽयमिति बुद्धिः प्रमा न स्यात्; तदानीं श्यामत्वस्य वर्तमानत्वाभावात्। अथ यदा कदाचित् सत्त्वमात्रं विवक्षितम्, तदा 'इदानीं श्याम' इत्यस्यापि प्रमात्वापत्तिः । पूर्वं घटसत्त्वे इदानीं चासत्त्वे इदानीं घटवदित्यस्यापि ज्ञानस्य प्रमात्वापत्तिश्च । किंच किमिदमस्तित्वं वृत्तिमात्रं वा, सत्तायोगित्वं वा, स्वरूपसत्त्वं वा, प्रामाणिकत्वं वा, **नाद्यः**; संयोगसमवायस्वरूपसंबन्धसाधारणस्य संबन्धत्वस्य मात्रशब्दार्थस्य वक्तुमशक्यात् । अविशिष्टधीव्यावृत्तविशिष्टधीनियामकत्वं तदिति चेन्न; यस्य यत्र यः संबन्धः स एव वैशिष्ट्यं तत्रेति विशिष्टशब्दनिर्वचने आत्माश्रयापत्तेः, धीशब्देन च ज्ञानमात्रविवक्षायां 'लोहितः स्फटिक' इत्यादौ व्यभिचारः, प्रमाविवक्षायामात्माश्रयः । **अथ**—अखण्डोपाधिः संबन्धत्वमिति—**चेत्**, **न**; तत्स्वीकारे जात्यपलापापत्तेः, तेनैव व्यवहारस्य चरितार्थयितुं शक्यत्वात् । **अथ**—संबन्धशब्दो नैकार्थोऽक्षादिशब्दवत्, तथाच क्वचित्संयोगः क्वचित्समवायः क्वचित् स्वरूपसंबन्ध इति यथासंभवं वृत्तिपदेन ग्राह्यम्, तथाच न कोऽपि दोष इति—**चेत्**, **न**; तथा सति सकृदुच्चरितादेकस्यैवार्थस्य प्रतीत्यापत्तावव्यापकतापत्तेः । संभवात्रयमपि लक्षणवाक्ये ग्राह्यमिति चेन्न; तथा व्युत्पत्तिविरहादक्षादौ तथाऽदर्शनात् । तत्र तात्पर्याभावोऽन्यत्र तु न तथेति चेन्न; व्युत्पत्त्यनुसारेणैव तात्पर्यकल्पनात्, अन्यथाऽतिप्रसंगात् । कथं तर्हि 'गङ्गायां घोषमत्स्यौ वसतः' 'सैन्धवमानये'त्यत्र युगपदनेकत्र तात्पर्यं युगपदनेकार्थावबोधः ? शब्दावृत्त्येति गृहाण । अन्यथा शब्दस्वभावभङ्गप्रसङ्गात् । नच—अत्राप्यावृत्त्या लक्षणवाक्येऽनेकार्थप्रतीतिरिति—सांप्रतम्; वादिवाक्ये आकृतिलक्षणयोरभावात्, अन्यथा कथाया अपर्यवसानप्रसंगात् । किंच नित्यप्राप्तित्वं हि समवायत्वं भवन्मते, तथाच प्राप्तित्वं संबन्धत्वमेव, तच्च त्रितयसाधारणं दुर्वचमेव, तत्त्यागे नित्यत्वमात्रमतिप्रसक्तम्। नित्यत्वमपि ध्वंसाप्रतियोगित्वं प्रतियोगित्वज्ञानाधीनज्ञानम्, तच्च स्वभावविशेषः, स च संबन्धान्तरमन्तरेण विशिष्टप्रत्ययजननयोग्यत्वरूपः । योग्यता च बाधकप्रमाविरहः । तत्र संबन्धान्तरशब्देन च संयोगसमवाययोर्विवक्षणेन चात्माश्रयादिकं योज्यम् । एवं स्वरूपसंबन्धनिर्वचनेऽपि दोषो देयः; अभावाधिकरणाद्यावेकधर्माभावेन विशिष्टप्रत्ययजननयोग्यत्वस्याऽपरिच्छेद्यत्वात्। विशिष्टशब्दस्य संबन्धघटितत्वेन प्रत्ययशब्दस्य प्रमापरत्वे नात्माश्रयादि; ज्ञानमात्रपरत्वे तु भ्रमरूपतादृशप्रत्ययजनके संबन्धत्वापत्तिः । तस्माद्वृत्तिमात्रमस्तित्वमित्यलक्षणम् । नापि सत्तायोगित्वमिति द्वितीयः; घटत्वस्य घटे सत्तायोगित्वाभावात्, तज्ज्ञानाव्याप्तेः, सर्वथात्वभावे तदभावादभावविशिष्टप्रमायामव्याप्तिः । नापि तृतीयस्वरूपम्; सत्त्वस्य तत्स्वरूपत्वेन लक्षणानुपपत्तेः; नच—लक्ष्यमप्यननुगतमिति नायं दोष इति वाच्यम्; तत्तत्स्वरूपस्य स्वशब्देन वक्तुमशक्यत्वात्। नापि चतुर्थः; आत्माश्रयापत्तेः। किंच 'लोहितः स्फटिक' इत्यादौ लौहित्यं स्फटिकेऽस्तीति तदनुभवात्तत्र प्रमा स्यात् । नास्ति तत्तत्रेति यदि ब्रूयात्, स प्रतिवक्तव्यः, शौक्ल्यं स्फटिकत्वं वा तत्र कथमस्तीति ? प्रतीयमानत्वाद्दिति यदि तत्किं लौहित्यसंबन्धस्तत्र न प्रतीयते; भ्रान्तिः सेति चेन्न; प्रमात्वानिरुक्तौ सा भ्रान्तिरियं प्रमेत्यस्यैवासिद्धेः । बाधात्तत्र तस्य संबन्धाभावो निश्चीयत इति चेत्, तर्हि यत्र यस्याबाधितः संबन्धः तत्र तस्यानुभवः प्रमेति लक्षणार्थः; बाधस्य विपरीतप्रमारूपत्वात् । किंच स्वस्य बाधाभावो वा तत्र, सर्वस्य वा । **नाद्यः**; 'नीलं तम' इत्यादौ स्वस्य तत्काले बाधाभावेन तत्र नीलादिसंबन्धस्वीकारापत्तेः । **न द्वितीयः**; कालान्तरे देशान्तरे सर्वेषां स्वस्य बाधाभावस्यासर्वज्ञेन ज्ञातुमशक्यत्वात् । किंच आनुभविको बाधो यौक्तिको वा । **नाद्यः**; 'नीलं तम' इत्यादौ तदा तदभावात्। **न द्वितीयः**; प्रकृतेऽपि तत्संभवात्। रजतत्वादेस्तद्वति तदभाववति वा वृत्तावात्माश्रयातिप्रसंगौ । तदुपलक्षितवृत्तौ च व्यक्तिमात्रं वोपलक्ष्यं व्यक्तिविशेषो वा । **प्रथमे**ऽतिव्याप्तिः; **द्वितीये**ऽननुगमः। सास्नादिमत्त्वादिना तदुपलक्षितं यदि, तत्रापि विशेषणोपलक्षणपक्षोक्तदोषः संचारणीयः । एवं सर्वत्र वृत्तिमति पदार्थे दोषो देयः । **ननु**—कुत्रास्तीति प्रश्ने यत्र प्रतीयत इत्येवोत्तरम्, कुत्र प्रतीयत इति प्रश्ने यत्रास्तीत्येवोत्तरमिति—**चेन्न**; यत्रास्तीत्यत्रैव तद्वति तदभाववति प्रश्नस्य विद्यमानत्वात्, यत्रेतिह्याधारः कथ्यते । स एव च विचार्यते । प्रतीतिस्तावदस्तीति चेन्न; दत्तोत्तरत्वात्। नापि यत्र यदस्ति तत्र तस्यानुभवः प्रमा; रजते रजतत्वानुभवोऽस्तीति भ्रमेऽतिव्याप्तेः । नापि यत्र विशेष्ये यदस्ति तत्र विशेष्ये तत्प्रकारकत्वम्; रजतस्यापि क्वचित् ज्ञाने विशेष्यत्वात्, यत्र ज्ञाने यद्विशेष्यं तत्र वर्तते यो धर्मस्तत्प्रकारकानुभवस्तत्प्रमा इति **चेत्**, **न**; विकल्पासहत्वात्। **तथाहि**—किं वस्तुगत्या यस्मिन् ज्ञाने यद्विशेष्यं तत्र यो धर्म इति वा, किंवा यस्मिन् ज्ञाने विशेष्यत्वेन यो भासते तस्मिन् यो धर्म इति वा । **नाद्यः**; वस्तुगत्येत्यस्य प्रमाणसिद्धत्वमित्यर्थो यदि तदाऽऽत्माश्रयः । अन्यस्य चानिर्वचनात् । **न द्वितीयः**; विशेष्यत्वं यदि अन्यव्यावृत्तिवैशिष्ट्यवत्त्वम्, यदि वा अतद्व्यावृत्त्यधिकरणत्वम्, यदि वा विशेषणसंबन्धत्वम्, यदिवा प्रत्यक्षनियामकेन्द्रियसन्निकर्षाश्रयत्वम्, यदि वा प्रधानत्वम्, सर्वथा 'घटोऽयमि'त्यादिज्ञाने तस्य भानाभावः । तत्रहि घटघटत्वतत्संबन्धा भासन्ते। संबन्धोऽपि स्वरूपेण भासते। तथाच न तत्र विशेष्यत्वस्य भानम्; पूर्वं तज्ज्ञानाभावेन प्रकारीभूय भानासंभवात् । वस्तुगत्येत्यस्य निरस्तत्वात् । किंच यत्तदोर्नित्यसंबन्धे यत्र विशेष्ये यो धर्मः तत्र तस्यानुभवः प्रमेत्युक्ते घटत्वांश एव तस्य ज्ञानस्य प्रमात्वं स्यान्नतु विशेष्यसंबन्धांशयोः । तथाच

तयोरप्रमितत्वापत्तिः । अथ—तत्रापि घटवत्कपालमित्यादितदवयवेष्वेवं संभवात् सर्वत्र प्रमाविषयत्वं स्यादिति—चेन्न; गगनात्माद्यवृत्तिपदार्थे तदसंभवात्, तेषां क्वाप्यवृत्तेः । तेषामपि कालवृत्तित्वमस्तीति चेत्, न; काले तदभावात्, 'सर्वं ज्ञानं धर्मिण्यभ्रान्त'मिति सिद्धान्तव्याकोपश्च धर्म्यंशे प्रामाण्यास्वीकारे । किंच धर्मज्ञानप्रमात्वे आत्मज्ञानस्य मुक्तिहेतुत्वं न स्यात् । तथाच तद्बोधकश्रुतिविरोधः ननु—न ब्रूमो यत्र यदस्ति तत्र तस्यानुभव आधेयांशे प्रमेति, येन गगनादिप्रमायामव्याप्तिः स्यात्, किंनाम ? यत्र यदस्ति तत्र तस्यानुभवस्तद्विशेष्ये तत्प्रकारे च प्रमेति । तथाच क्व गगनादिप्रमायामव्याप्तिगन्धोऽपीति—चेन्न; वैशिष्ट्यांशेऽप्रमात्वापत्तेः, तत्र कस्याप्यवृत्तेः । नहि घटत्वविशिष्टे किमप्यस्ति । त्रितयमेव विशिष्टमिति चेत्, अस्तु, तथापि तद्विशिष्टे तद्वृत्त्यभाव एव । किंच यस्य यत्र यः संबन्धस्तदेव वैशिष्ट्यम् । तथाच संबन्धत्वस्वरूपसंबन्धत्वनिर्वचने आत्माश्रयादिरत्रापि देयः । किंच 'घटत्वमस्ती'-त्यादौ घटप्रकारकं ज्ञानं घटत्वे जायते, तत्राऽव्याप्तिः । नहि घटत्वेऽपि घटस्य संबन्धोऽस्तीति—वाच्यम्; तस्यासंभवात्, न तावज्जातौ व्यक्तेः समवायः; अनङ्गीकारात् । नापि संयोगः; पूर्वोक्तदोषादेव । नापि स्वरूपम्; तस्य व्यक्त्यन्तर-साधारण्यात् । नापि संबन्धान्तरमन्तरेण विशिष्टप्रत्ययजननयोग्यत्वम्; अनुगतरूपाभावेन तस्य ज्ञातुमशक्यत्वात्, आत्माश्रयाच्च । एवं सर्वत्र तादृशज्ञाने दोषो देयः । नापि तद्वति तत्प्रकारकत्वम्; भ्रमेऽतिव्याप्तेः, तद्वद्विशेष्यकत्वे सति तत्प्रकारकत्वमिति चेत्, न; भ्रमगतत्वादेव । तत्र रजतं न विशेष्यमिति चेन्न; विशेषणसंबन्धवत्त्वादेर्विशे-ष्यत्वस्य तत्र विद्यमानत्वात् । रजतत्वं हि तत्र विशेषणम्, अन्यथा रजतत्वप्रकाशकज्ञानं विना पुरोवर्तिनि प्रवृत्त्यभा-वापत्तेः । अथ—भासमानवैशिष्ट्याधारता तत्प्रतियोगिता च विशेषणता, रजतभ्रमे च रजततादात्म्यं रजतत्वसंसर्गो वा वैशिष्ट्यम्, तदुभयमपि न रजते भासते; दोषस्य प्रतिबन्धकत्वात् । तथाच न तत्र विशेष्यतेति—चेन्न; पुरोवर्ति-नोऽपि विशेष्यत्वानापत्तेः, भासमाने वैशिष्ट्याधिकरणत्वाभावात् । तत्रापीदंसंसर्गस्य भासमानस्याऽधिकरणताऽस्तीति चेत्, रजतमित्येतावन्मात्रं यत्रोल्लिख्यते नत्विदंत्वमपि तत्र तस्याभावात् । नच—तदसिद्धं, सामान्याकारज्ञानस्य भ्रम-हेतुत्वादिति—वाच्यम्; तस्य तद्धेतुत्वेऽपि नियमेन तद्भाने प्रमाणाभावात्, 'रजतं जानामी'त्यनुव्यवसायाच्च । किंच भासमानवैशिष्ट्यानुयोगित्वलक्षणं विशेष्यत्वं रजतेऽप्यस्त्येव । नहि रजतत्वसंसर्गो रजततादात्म्यं वा यत् शुक्तौ भासते तद्रजते नास्ति । यद्वृत्तित्वेन भासते भासमानवैशिष्ट्यं तद्विशेष्यमिति चेन्न; रजतवृत्तित्वेनापि तयोर्भासमान-त्वादेव, अन्यथा रजतांशे तज्ज्ञानस्य निर्विकल्पकत्वापत्तेः । नच दोषेण तत्प्रतिबन्धः; दोषो हि पुरोवर्तिरजतयोर्भेदग्रहे पुरोवर्तिनि रजतत्वासंसर्गग्रहे च प्रतिबन्धकः भ्रमोत्पादकश्च; तथैव ग्रन्थकृताऽभिधानात् । किंच स्मृतौ रजतत्ववैशिष्ट्यं भासते, नवा । नान्त्यः; स्मृतेः सविकल्पकत्वनियमात् । आद्ये तथैव भ्रमेऽपि भानं युक्तम्; विशिष्टवैशिष्ट्यबाधे तथैव कारणत्वाभ्युपगमात् । किं रजततादात्म्यम् ? यदि रजतस्वरूपमेवं, तदा तद्भासतएव । अथ रजतत्वं, तदा तादात्म्यसंसर्गारोपयोर्न भेदः, तदपि च रजते भासत इत्युक्तमेव । तस्माद्विशेष्यपदे दत्तेऽपि भ्रमाव्यावृत्तिरेव । किंच जलशरावादभ्यन्तरे कश्चित्पदार्थोऽनुभूतस्तदनन्तरं तस्यैव जलशरावस्योपरि भागे जलासंस्पर्शी स एव पदार्थः स्थापि-तोऽनन्तरं तस्य तत्र प्रतिबिम्बोदयो भवति, तदा तत्पदार्थवत्त्वेन तस्यैव जलशरावस्य ज्ञानं भवति 'तत्पदार्थज्ञानवान-यमि'ति, तदपि ज्ञानं प्रमा स्यात् । नचेष्टापत्तिः; दोषजन्यत्वात्; प्रतिबिम्बज्ञानस्य भ्रमत्वेन सर्वैरिष्टत्वाच्च । नच—तत्र काले स तत्र नास्तीति—वाच्यम् । पूर्वं सत्त्वस्य विद्यमानत्वात् । अन्यथा 'सोऽयमि'ति प्रत्यभिज्ञाऽपि प्रमा न स्यात्; तदानीं तत्तायास्तत्रासत्वात् । नच—उदाहृतप्रतिबिम्बभ्रमस्थले कालविशेषो वर्तमानतारूपो भासत इति—वाच्यम्; नियमतस्तद्भाने मानाभावात् । अन्यथा पाकरक्ते श्यामोऽयं, सोऽयमित्यादावपि कालविशेषस्य भाननैयत्ये तत्प्रमात्वाभिधानविरोधात् । ननु—उदाहृतस्थले कालविशेषाभाने दोषजन्यत्वप्रमात्वे एवेति—चेत्, न; स्वाच्छ्या-दिदोषोत्कर्षाद्भ्रमोत्कर्षदर्शनात्, तदनङ्गीकारे च अन्यप्रतिबिम्बादिभ्रमोदाहरणस्यापि त्यागप्रसंगात्, तत्रापि दोषो न हेतुरित्यस्य सुवचत्वात् । किंच 'गन्धप्रागभावावच्छिन्नो घटो गन्धवान्' इत्यत्रातिव्याप्तिः, नच—सापि प्रमैव, कदा-चिद्गन्धस्य तत्र सत्त्वादिति—वाच्यम्; लोकव्यवहारविरोधात् । मणिकारमतेच बाधस्यासंकीर्णमुदाहरणं तन्न स्यात्; बाधस्याभावात् । तथाच गन्धप्रागभावावच्छिन्नो घटो गन्धवान् पृथिवीत्वादित्यत्राप्यनुमितिः स्यादेवेति सुष्ठु मणिका-रमतसमर्थनम् । नच—यदवच्छेदेन यत्र यो वर्तेत तदवच्छेदेन तत्र तस्यानुभवः प्रमेति—वाच्यम्; एतदप्रतिसंधानेऽपि प्रमाव्यवहारस्य लोकसिद्धत्वात्, पाकरक्ते श्यामोऽयमित्यापाताच्च, घटपटावितिसमूहालम्बनेऽव्याप्तिश्च; घटत्वाभाववति पटे घटत्वप्रकारकज्ञानत्वात् । नच तत्रांऽशभेदेन व्यवस्था; ज्ञानस्य स्वतो निरंशत्वात् । विषयरूपोंऽशोस्तीति—चेत्, न; ज्ञानस्य विषयानारभ्यत्वात्, अन्यथा साकारवादापत्तेः। अथ—विषयो विशेषणं ज्ञानस्य, स च अनेकात्मकस्तथाच तद्भेदेन ज्ञानस्यापि तद्व्यवहार इति—चेन्न; ज्ञानस्यहि स्वभावविशेषः संबन्धस्त्वयोच्यते । सचैकरूप एवेति न कश्चि-द्विशेषः । किंच इदंतानुल्लेखि रजतमितिज्ञाने धर्मिणि सर्वमभ्रान्तिकमिति कथं स्यात् ? तदंशे तद्वृत्तेरप्रकारत्वात् । नच तत्राप्रमात्वं नास्तीति तदर्थः प्रमा; स्ववृत्तावप्रमात्वस्यैव वृत्त्यापत्तेः । किंच 'इदं संयोगी'त्यत्र तद्वति तत्प्रकार-

त्वात् तदभाववति तत्प्रकारत्वाच्च प्रमाऽप्रमारूपत्वं स्यात् । न चेष्टापत्तिः; तस्य प्रमात्वेनैव लोकव्यवहारात् । नच—यदवच्छेदेन संयोगो न तदवच्छेदेन तदभावः; भावाभावयोरवच्छेदभेदेनैव प्रतीतेरिति—वाच्यम्; अस्त्वेवं तथाप्युक्तलक्षणे विवक्षितालाभात् । तत्रापि सास्नावत्त्वाद्यवच्छेदेन गोत्ववृत्तिरस्त्येवेति—चेत्, न; सास्नावानिति प्रतीतौ तदभावात् । तत्र गोत्वमवच्छेदकमिति चेत्, न; परस्पराश्रयापत्तेः । किंच सुखादिप्रतीतौ सुखत्वविशिष्टं सुखं भासते । नच तत्र सुखत्ववृत्तावच्छेदको धर्मोऽन्यः कश्चिदस्ति; गुणवृत्तिजातौ व्यञ्जकनियमानङ्गीकारात् । तथाच तादृशप्रतीतौ सर्वत्राऽव्याप्तिः । किंच प्रकारघटितं लक्षणं निर्विकल्पकेऽव्यापकम्; तस्य निष्प्रकारत्वात्, नच तदलक्ष्यमेव; तथा सति तत्राऽप्रमात्वापत्तेः । तदुभयबहिर्भूतमेव तदिति चेत्, न; तस्य जन्यज्ञानत्वाभावप्रसंगात्, तस्य तयोरन्यतरेण व्याप्तत्वात् । अप्रयोजकमिदमिति चेन्न; सामान्यसामग्र्या विशेषसामग्रीमादायैव कार्योर्जकत्वनियमात् । तथाच दोषतदभावान्यतरघटितज्ञानसामग्रीजन्यत्वे प्रमात्वाप्रमात्वयोरन्यतरस्याऽवश्यम्भावः स्यात् । अन्यथा ज्ञानसामग्रीजन्यत्वमेव न स्यात् । तथाच ज्ञानमपि न स्यात्, अन्यथा सविकल्पकमपि प्रमाऽप्रमाबहिर्भूतं किमप्युत्पद्येत तदुभयरहितज्ञानसामग्र्या जनकत्वे । तस्माल्लक्षणकरणासामर्थ्याल्लक्ष्यत्याग इति स्थितम् । नच—एतदनुरोधेनानुभवत्वमात्रं लक्षणमेवेति—वाच्यम्; ज्ञानत्वस्यापि तथा वक्तुं शक्यत्वात् । तस्यालक्ष्यवृत्तित्वं यदि, प्रकृतेऽपि समम् । किंच यत्तद्भ्यां लक्षणकरणेऽननुगमो दोषः । नच—लक्ष्यस्याप्यननुगतत्वादयमेव दोषः, नहि प्रमा सर्वत्र प्रमा, किंतु क्वचित्, तथाच किं ज्ञानं कुत्र प्रमेति प्रश्नोत्तरं च यत्तद्भ्यामिति—वाच्यम्; एवं हि सति कुत्राप्यननुगमस्य दोषत्वमेव न स्यात् । सर्वत्र तथा वक्तुं शक्यत्वात् । तथाच शास्त्रे तद्दोषत्वव्युत्पादनविरोधः । अथ—यत्र लक्ष्यतावच्छेदक एको धर्मोऽस्ति, तत्राऽसौ दोषः, यथा गन्धवती पृथ्वीत्यत्र पृथ्वीत्वं लक्ष्यतावच्छेदकं गन्धवत्त्वं लक्षणम्, वैपरीत्यं वा, नचात्र तथास्तीति—चेत्, न; समर्थप्रवृत्तिजनकत्वभ्रमज्ञानत्वादेरत्रापि त्वया वक्तुं शक्यत्वात् । लक्ष्यतावच्छेदकस्याऽनुगतधर्मं विना तदपि दुर्ग्रहमिति चेत्, भ्रान्तोऽसि; यतस्तथासति तेन प्रामाण्यानुमानमपि कथं ते स्यात् ? किंच घटत्वादिकमेव पृथिव्या लक्षणमस्तु, नचाननुगमः; लक्ष्यस्याप्यननुगतत्वात् । तथा सति पृथिवीशब्दसंकेतग्रहो न स्यात् आनन्त्यव्यभिचाराभ्यामिति चेत्, प्रमाशब्देऽपि तुल्यमेतत् । पृथिवीत्यनुगतप्रतीतिवशादनुगतधर्मसिद्धिरिति चेत्, तुल्यं प्रमायामपि । प्रमाशब्दोऽनेकार्थ एवाऽक्षादिशब्दवदिति चेत्, न; अक्षशब्दे हि विभीतकत्वादिप्रवृत्तिनिमित्तत्रयमासाद्य प्रवृत्तिः शब्दस्य शक्यग्रहा, प्रमात्वानि त्वनन्तानि, घटवति घटत्वप्रकारकत्वादीनि हि तानि, तथाच तेषां सर्वेषां ग्रहीतुमशक्यत्वेन कथं तदादाय शब्दप्रवृत्तिः ? नच—अनुभवत्वानुगमात्तदनुगमः तच्च जातिरूपमिति—वाच्यम्; नहि तावन्मात्रं प्रमात्वम्, तज्ज्ञानेऽपि प्रमाशब्दाप्रयोगात्, किं तर्हि ? विशिष्टम्, तच्चाननुगतमेव । काचेयं वाचोयुक्तिरन्यस्यानुगमादन्यदनुगतमिति ? विशिष्टं च केवलादन्यदेव । किंच प्रमा इतरेभ्यो भिद्यते प्रमात्वादित्यत्र सकलपक्षव्यापकं प्रमात्वमेकं नास्तीति भागासिद्धो हेतुः । नच—प्रमात्वत्वेनैकेन धर्मेण प्रमावृत्तिनाऽवच्छिन्नस्य हेतुत्वं धूमत्वावच्छिन्नस्येव धूमस्येति—वाच्यम्; असिद्धेः । प्रमेतरावृत्तित्वे सति सकलप्रमावृत्तित्वं हि तद्गोत्वत्ववदिति चेत्, न; एकस्य प्रमात्वस्य सकलप्रमावृत्तित्वाभावात्, 'किंचिद्धि वस्तु स्वतो व्यावृत्तमि'ति न्यायेन गोत्वे धर्मान्तराभावाच्च । अन्यथा जात्या व्यावृत्ता व्यक्तिर्जातिं व्यावर्तयिष्यति, व्यक्त्या च व्यावृत्ता जातिर्व्यक्तिमिति परस्पराश्रयापत्तेः । नच—प्रत्येकप्रमां पक्षीकृत्य प्रत्येकप्रमात्वादितरभेदानुमानं स्यादिति—साम्प्रतम्; पृथिव्यादावपि तथैवोपपत्तौ पृथिवीत्वादावपि प्रमाणाभावापत्तेः । तत्र बाधकं नास्तीति चेत्, अन्यथैवोपपत्तेः । साधकमपि नास्तीति पश्य । सर्वज्ञस्य सर्वप्रमाभेदज्ञानानुपपत्तिश्च, तथाचैतत्प्रमात्वनिरूपणं नेतरभेदज्ञानाय, नापि शब्दरूपव्यवहाराय, नापि प्रवृत्त्यर्थम् । तस्या अप्रामाण्यशङ्काशून्यज्ञानादेव स्वीकारात्तथैवोपपत्तेश्चेति व्यवहारानङ्गत्वाद्व्यर्थमेव । नापि विशेष्यवृत्तिप्रकारकानुभवत्वम्; समूहालम्बनाव्याप्तेः । घटपटावित्यत्र हि घटत्वं पटे नास्ति पटत्वं च घटे नास्ति, तदेव तत्र प्रकारः । नचांशभेदमादाय व्यवस्था; ज्ञानस्य निरंशत्वात्, प्रमात्वस्य च ज्ञानवृत्तित्वात्, विषयस्य च सांशत्वे किमायातं ज्ञानस्य ? किंच घटोऽयमिति ज्ञाने घटत्वं विशेष्यावृत्ति न भवतीति कथं ज्ञेयम्? नियमतोऽन्यवृत्तितयाऽज्ञानात्, तद्वृत्तितयैव ज्ञानादिति चेत्, न; 'नीलं तम' इत्यादौ व्यभिचारात् । तत्र बाधोऽस्तीति चेत्, अत्रापि भविष्यतीति संभावनाया विद्यमानत्वात् । किंच 'इदं रजतमि'त्यत्र भ्रमेऽपि विशेष्यावृत्तिप्रकारकत्वं विद्यत एव, नहि रजतं न विशेष्यं क्वचित् । यत्र ज्ञाने यद्विशेष्यं तद्विवक्षितं इति चेन्न; हेत्वन्तरतापत्तेरननुगमापत्तेश्च, भ्रमेऽपि यथा रजतं विशेष्यं तथा प्रतिपादितमधस्तात् । नापि विशेष्यनिष्ठात्यन्ताभावाप्रतियोगिधर्मप्रकारानुभवत्वम्; पूर्वोक्तदोषात्, 'अयं संयोगी'त्यत्र संयोगप्रकारकप्रमायामव्याप्तेश्च; संयोगस्य विशेष्यनिष्ठात्यन्ताभावप्रतियोगित्वात् । नचाभावे व्याप्यवृत्तित्वं विशेषणं देयम्; 'गुणः संयोगी'त्यप्रमायामतिव्याप्तेः, तदत्यन्ताभावस्यैकत्वात् । नचाधिकरणभेदेनाभावभेदः; प्रमाणाभावादपसिद्धान्तापत्तेश्च । नापि विशेष्यवृत्त्यन्योन्याभावप्रतियोगितावच्छेदकधर्माप्रकारकानुभवत्वम् । अस्यार्थः—'घटोऽयमि'ति ज्ञाने विशेष्यं घटस्वरूपं, तत्र वर्तते योऽ-

न्योन्याभावः पटादीनां, तस्य प्रतियोगितावच्छेदको धर्मः पटत्वादिः, सः अप्रकारको यस्यानुभवस्य—इति । 'मूले वृक्षः कपिसंयोगवान्न'इत्यबाधितानुभवबलात् संयोगस्याप्यव्याप्यवृत्तित्वात्, अव्याप्तेस्तदवस्थत्वात्। नच—'स एवायं वृक्ष' इत्यबाधितानुभवबलान्नान्योन्याभावोऽव्याप्यवृत्तिरिति—वाच्यम्; पूर्वप्रत्ययस्यैव बाधकस्य विद्यमानत्वात्, बाधकस्य विपरीतप्रमात्वेनाऽऽत्माश्रयापत्तेश्च, भेदाभेदस्य प्रतीतिसिद्धत्वेनादोषत्वात्, समूहालम्बनेऽव्याप्तेश्च। नापि संवाद्यनुभवत्वम्; ज्ञानान्तरेण तत्तोल्लिख्यमानार्थत्वस्य तस्य भ्रमेऽपि सत्त्वात् । नच—अर्थप्राप्तेः संवाद इति—वाच्यम्; स्वप्नकामिनीदर्शनादावर्थप्राप्तेरपि विद्यमानत्वात्, उपेक्षाप्रमायामव्याप्तेश्च । तत्र योग्यताऽस्तीति चेन्न; तस्या बाधकप्रमाऽभावात्, विषयस्य च दोषगुणाजन्यत्वात् । तथाच तज्ज्ञानं यदि दोषजन्यम्, अप्रमैव स्यात्, अथ गुणजन्यं प्रमैव स्यादिति व्यवस्था त्वदभिमता न सिध्येत् । नापि प्रमात्वं जातिः; ज्ञानव्यक्तिग्रहे योग्यव्यक्तिवृत्तित्वेन प्रमात्वस्यापि ग्रहापत्तौ क्वचिदपि संशयो न स्यात्; प्रमात्वस्याऽनुमेयत्वाङ्गीकाराच्च । साक्षात्त्वादिना सङ्करापत्तिश्च, साक्षात्त्वं हि प्रमात्वं विहाय तिष्ठति । प्रकारांशाप्रमायां प्रमात्वमपि तद्विहायानुमित्यादाविति । नच गुणवृत्तिजातौ न संकरो दोषः; बीजसाम्येन तत्रादोषत्वाङ्गीकारे द्रव्येऽपि तदापत्तेः, भ्रमे धर्म्यंशप्रमायामव्याप्तेश्च । जातेर्व्याप्यवृत्तित्वनियमात्। नच—अवच्छेदभेदेन तद्वृत्तिः स्यात् संयोगतदभावयोरिवेति—वाच्यम्; अवच्छेदस्य वक्तुमशक्यत्वात् । नच—विशेष्यावृत्त्यप्रकारकत्वतदवृत्तिप्रकारावच्छेदेनोभयोः प्रमात्वाप्रमात्वयोर्वृत्तिरास्तामिति—वाच्यम्; अवच्छेदकधर्मस्य विशेषणत्वे तत्रापि प्रमात्ववृत्त्यापत्तेः, उपलक्षणत्वे तु ज्ञानमात्रमुपलक्ष्यं। तथाच न कश्चिद्विशेषः, अवश्यकल्प्योपाधिद्वयेनैव प्रमाऽप्रमाव्यवहारोपपत्तौ जातेर्वैयर्थ्यापत्तेश्च । नच—व्यञ्जकमादाय जातेर्निराकरणे गोत्वाद्युच्छेदापत्तिरिति—वाच्यम्; इष्टापत्तेः, विशेष्यावृत्त्यप्रकारकत्वस्य व्यञ्जकत्वासिद्धेश्च, तदग्रहेऽपि प्रमात्वव्यवहारात् । नाप्यज्ञातार्थविषयकत्वे सति यथार्थत्वम्; यथाशब्दार्थखण्डनादेव । अज्ञानस्य विशेषणत्वे अज्ञानस्याप्यर्थज्ञानविषयतापत्तिः, उपलक्षणत्वे त्वर्थमात्रमुपलक्ष्यम् । तथाच विशेषणं व्यर्थम्, व्यावर्त्याभावात्, ब्रह्मातिरिक्तस्याऽज्ञानकार्यत्वेनाज्ञानविषयत्वानुपपत्तेश्च । कथं तर्हि घटो ज्ञात इति ? घटावच्छिन्नं चैतन्यमज्ञातमिति गृहाण । तस्मात् प्रमात्वस्य निर्वक्तुमशक्यत्वान्नेदः प्रमाविषयः ज्ञानविषयत्वादिति दुःस्थमेव । ननु—अस्ति तावत् प्रमाव्यवहारः सकललोकसिद्धः, कथं त्वयापि समर्थनीयः ? तदसमर्थने च कथं तान्त्रिकता ? तथाच "यत्रोभयोः समो दोषः परिहारोऽपि वा समः । नैकः पर्यनुयोक्तव्यस्तादगर्थविचारणे" इति न्यायापात इति—चेत्, न; वितण्डावादिनं प्रत्येवं पर्यनुयोगानवकाशात् । 'त्वया स्थाप्यं मया दूष्यमि'त्येव हि समयं बध्वा कथाऽऽरम्भोऽकारि । तथाच विस्मरणशीलो भवान् । तथापि शिष्यभावेन पृच्छतः किमुत्तरमिति चेत्, शृणु—

> समस्तलोकशास्त्रैकमत्यमाश्रित्य नृत्यतोः । का तदा तु गतिस्तत्तद्वस्तुधीव्यवहारयोः ॥
> उपपादयितुं तैस्तैर्मतैराशङ्कनीययोः । अनिर्वचनतावादपादसेवा गतिस्तयोः ॥ इति ॥

तथाच प्रमात्वमनिर्वचनीयं लोकसिद्धम् । तदादाय सर्वोऽपि व्यवहारो यावदविद्यं प्रतीयते । तच्च प्रमात्वं मायोपाधिकसत्त्वार्थविषयकज्ञाननिष्ठं सद्व्यावहारिकमिति कथ्यते । तदेतत्प्रत्यक्षादीनां व्यावहारिकं प्रामाण्यमिति गीयते। तादृशप्रमाकरणत्वं च तत् । तत्त्वमस्यादिवाक्यात् शोधिततत्त्वंपदार्थस्य त्वंकारोपहितस्य प्रमातुः समुत्पन्नं विज्ञानं साक्षात्कारापरनामकमन्तःकरणवृत्तिभेदरूपं निरुपाध्यखण्डानन्तानन्दज्ञानात्मविषयकं जीवपरयोरैक्यावगाहि । पारमार्थिकप्रमारूपम्; निरुपाधिकसत्त्वार्थविषयकत्वात् । तदेतत्तात्त्विकं प्रामाण्यम् । नित्याविनाशिनिरुपाधिकविषयत्वं हि तत् । वेदन्तानां च तात्त्विकं प्रामाण्यं तादृशप्रमाकरणत्वमेव । अप्रमात्वमप्यविद्योपाधिकसत्त्वार्थविषयकत्वं बाधकज्ञानोत्तरगम्यम् । 'मिथ्याभूतोऽर्थो मया ज्ञात' इति हि लोकाः प्रतियन्ति। ननु—निष्कम्पप्रवृत्त्यौपयिकं किमपि प्रामाण्यं त्वयापि निर्वक्तव्यम्, कथमन्यथा स्वतःप्रामाण्यमिति तव सिद्धान्तः संगच्छेत ? नच मायोपाधिकसत्त्वार्थविषयकत्वं तत्; तस्य स्वतो गृहीतुमशक्यत्वात्, विशेषणाभाने विशिष्टप्रत्ययायोगात्, पारिभाषिकत्वापातात्, ब्रह्मसाक्षात्कारे तदभावाच्च । अन्यच्च तव मते दुर्वचमिति—चेत्, न; अनिर्वचनीयमेव प्रमात्वं प्रमानिष्ठमित्युक्तत्वात् ॥

किंचाज्ञातार्थनिश्चयात्मकत्वमेव प्रामाण्यमस्मत्पक्षे तच्च सर्वत्रानुगतम्, ब्रह्मज्ञानस्यापि तथारूपत्वात् । नच भ्रमेऽतिव्याप्तिः; तद्विषयस्य भ्रममात्रकालीनत्वेनाऽज्ञातत्वाभावात् । यद्यपि घटादावप्यज्ञातत्वं नास्ति, चैतन्यमात्राश्रयविषयकस्यैव तस्य स्वीकारात्, तथाचोक्तं—"आश्रयत्वविषयत्वभागिनी निर्विभागचितिरेव केवला । पूर्वसिद्धतमसो हि पश्चिमो नाश्रयो भवति नापि गोचर" इति; तथापि घटाद्यवच्छिन्नस्य ब्रह्मचैतन्यस्य अज्ञातत्वाद्घटादेरज्ञातत्वम्। अज्ञातत्वस्य च साक्षिमात्रसिद्धत्वेनाऽज्ञातत्वानधिकरणत्वेऽप्यदोषः । यद्वा—'यावन्ति ज्ञानानि तावन्त्यज्ञानानी'तीष्टसिद्धिकारवचनात् घटादेरपि पृथक्ज्ञातेन निवर्त्यमज्ञातत्वं स्वीक्रियते । स्मृतिव्यावृत्त्यर्थं निश्चयात्मकमिति । नच—धारावाहिकबुद्ध्यव्याप्तिर्ज्ञातार्थविषयकत्वादिति—वाच्यम्; अनुवादकत्वलक्षणस्याऽप्रामाण्यस्येष्टत्वात्, स्वार्थनिश्चयत्वेन

तत्र प्रामाण्योपचारः स्मृतिवत् । किंच प्रत्यक्षस्य वर्तमानार्थग्राहित्वेन स्वाश्रयक्षणविशिष्टस्तम्भादिग्राहकत्वात् अगृहीतग्राहित्वमस्त्येव । अन्यथा प्रेक्षणीयान्तराभावेनैकस्मिन् समयेऽनेकज्ञानोत्पत्तिप्रसंगः। नच क्षणानामतीन्द्रियत्वम्; स्थूलोपाधिरपि तव मतेऽतीन्द्रिय एव। तथाच सोऽपि कथं भासत इति पश्य । यदि च ज्ञानान्तरोपनीतः स्थूलोपाधिर्भासत इति स्वीकुरुषे, तदा क्षणोऽपि तथैव भासत इति त्यज वृथाऽऽग्रहम् । नच—वेदात्क्रमोत्पन्नवेदार्थगोचरधारावाहिकबुद्ध्यव्याप्तिस्तत्र क्षणस्यापि भानाभावादिति—सांप्रतम्; शब्दबुद्धिकर्मणां विरम्य व्यापाराभावेन वेदात्क्रमिकधारावाहिकबुद्ध्यसिद्धेः, सिद्धौ वा द्वितीयादिज्ञानस्याऽनुवादकत्वलक्षणमप्रामाण्यमेव। नच—अनादौ संसारे वेदार्थस्य पूर्वं ज्ञातत्वादस्मिन् जन्मन्यनुवादकत्वापत्तिरिति—वाच्यम्; तस्मिन् जन्मन्यज्ञातत्वस्य विद्यमानत्वात्, ब्रह्मप्रतिपादकवाक्ये सर्वथा तदसंभवाच्च । नच तस्मिन् जन्मनि पूर्वावस्थायां ज्ञातस्योत्तरावस्थायां ज्ञाने तदापत्तिः; इष्टत्वात्, तदानीं तत्राऽज्ञातत्वस्य विद्यमानत्वाच्च। नच—श्रुत्या ज्ञाते आत्मनि मननादीनामनुवादकत्वापत्तिरिति—वाच्यम्; तत्र अज्ञातत्वस्य विद्यमानत्वादेव । नहि श्रवणमात्रेणाज्ञानं गच्छति, तथासत्यन्येषां वैयर्थ्यापत्तेः। साक्षात्कारे जाते पुनः प्रमाणप्रवृत्त्यभाव इष्ट एव; "भूयश्चान्ते विश्वमायानिवृत्तिरि"ति श्रुतेः, अज्ञानभेदनिवृत्तिफलकत्वेन सार्थकत्वाच्च ॥

तच्चेदं प्रमात्वं स्वत एव गृह्यते । स्वतस्त्वं च ज्ञानविषयकत्वग्रहविषयकत्वनियमः । नच—अप्रमाविषयकज्ञानस्य प्रमात्वाग्राहकत्वान्न नियम इति—वाच्यम्; अप्रमाया अज्ञानविरोधित्वरूपज्ञानत्वाभावेन तज्ज्ञानस्य ज्ञानाग्राहकत्वात्, अज्ञानवृत्तिर्हि सा नाज्ञानविरोधिनी, प्रमाचान्तःकरणवृत्तिस्तथा। नच—एवं सति ततो व्यवहारो न स्यादिति—वाच्यम्; इदमाकारान्तःकरणवृत्त्यविविक्ताविद्यावृत्त्यभिव्यक्तसाक्षिचैतन्यात्तदुपपत्तेः । नच—'भ्रमज्ञानं मे वृत्तमि'ति भ्रमेऽपि ज्ञानत्वमनुव्यवसीयत एवेति तद्विरोध इति—वाच्यम्, इदमाकारान्तःकरणवृत्तिनिष्ठमेव ज्ञानत्वं तदविविक्ताविद्यावृत्तिरूपे भ्रमे प्रतीयते, नतु तन्निष्ठं तत्; तस्य ज्ञानाभासत्वात् । नहि हेत्वाभासो हेतुर्भवति, तद्वन्न ज्ञानाभासस्य ज्ञानत्वम् । यदा पुनः 'इदं रजतमि'त्येकैवाविद्यावृत्तिरिदमंशमपि कल्पितं रजतगतमेव गृह्णाति न शुक्तिगतम्; तस्य व्यावहारिकत्वेन दोषाजन्यज्ञानग्राह्यत्वात्; तदा तत्र स्वप्नवदेव स्मृतिहेतुत्वादिसाधर्म्येण कल्पित एव ज्ञानत्वप्रमात्वादिव्यवहारः। ननु—एवमविद्यावृत्त्यवच्छिन्नस्येश्वरज्ञानस्यापि न ज्ञानत्वं स्यात्। तथाच तस्य सर्वज्ञत्वव्याहतिः, नच—ईश्वरज्ञानं नाविद्यावृत्त्यवच्छिन्नमिति—वाच्यम्; तथा सति स्वरूपचैतन्यस्यासङ्गस्य निर्विषयस्य विषयभानत्वानुपपत्तेः, "चितिगतजडशक्तेराद्य इष्टो विवर्तैश्चितिनिकटनिरासाल्लब्धदीप्तिर्जडोऽपि । श्रुतिशिरसि निषण्णैरीक्षणं कथ्यते तन्नतु परमपदस्यापीक्षणं बुद्धिवृत्तिः" इत्यादिना जन्येक्षणस्यैव जगत्सर्जनहेतुत्वाभिधानाच्चेति—चेन्न; सत्त्वप्रधानमायावृत्त्यवच्छिन्नत्वादीश्वरज्ञानस्य ज्ञानत्वोपपत्तेः। रजतादिवृत्तिस्तु तमःप्रधानाविद्याया दोषजन्येत्यस्ति विशेषः। यद्वा—सत्त्वप्रधानमायाप्रतिबिम्बः बिम्बो वा ईश्वरः, स च स्वरूपज्ञानेनैव नित्येन सर्वं जगत्पश्यति । नचासङ्गत्वक्षतिः; अविद्यादशायां तथोच्यमानत्वात्, सर्वोपाधिविनिर्मुक्तचैतन्यस्यैवासङ्गत्वेनावस्थानाच्च । वस्तुतस्तु—ईश्वरज्ञानं न प्रमा; अज्ञानविरोधित्वाभावात्, नापि भ्रमः; मिथ्यावस्तुनो मिथ्यात्वेनैव ग्रहणात्, तार्किकैरपि तस्या भ्रमप्रमाबहिर्भावाभ्युपगमात्, ज्ञानत्वं तु तस्याज्ञानानिवर्तकत्वेऽपि स्मृत्यादिवदिच्छादिजनकत्वाद्गौणमेवेति । नच—तथाप्यज्ञातत्वस्य पूर्वं भानाभावे कथं तदुपहितं प्रामाण्यं शक्यग्रहम् ? विशेषणज्ञानं विना तद्भानासंभवादिति—वाच्यम्; विशिष्टभानस्य विशेषणभानजन्यत्वानङ्गीकारात्, नच—अन्यत्र तथाऽङ्गीकारेऽपि अज्ञातत्वस्य सप्रतियोगित्वात् प्रतियोगिज्ञानापेक्षास्तीति—वाच्यम्; अज्ञातत्वस्य भावरूपत्वाङ्गीकारात्। नच—उत्पन्ने ज्ञानेऽज्ञातत्वं नष्टमिति कथं ज्ञानग्राहकेण ग्राह्यमिति—वाच्यम्; अज्ञातत्वविशिष्टस्याऽर्थस्य पूर्वं साक्षिणा गृहीतस्यैवाज्ञातत्वेनापि ग्रहणात् साक्षिज्ञानमेव, तच्च विषयेण सह प्रत्यासत्त्यन्तरमन्तरेणैव ज्ञानाज्ञानयोर्ग्राहकम् । तथाचोपपादितमाचार्यैः पञ्चपादिकाविवरणे—"ज्ञातत्वेनाज्ञातत्वेन च सर्वं साक्षिचैतन्यवेद्यम्" इति। तथाच प्रामाण्यमपि साक्षिवेद्यमेव; तस्यैव ज्ञानग्राहकत्वात्। ननु तथापि 'घटज्ञानं ममास्ती'ति शब्दात्परस्य तावद्घटज्ञानविषयकं ज्ञानमुत्पद्यते । नच तस्मिन्न ज्ञाने उक्तरूपं प्रामाण्यं भासते; अज्ञातत्वस्य पदादनुपस्थितौ शाब्दबोधे भानायोगात्, तथाच कथं नियमः ? इति—चेन्न; वस्तुतो यदज्ञातं तन्निश्चयात्मकत्वं प्रामाण्यमित्यर्थात् । तच्च तस्मिन् ज्ञाने भासत एव। अथवा—ज्ञानत्वमज्ञानविरोधित्वघटितमिति ज्ञानत्वभाने भानमेवाज्ञानमिति न प्रामाण्यभानानुपपत्तिः ॥

ननु—एवमपि न स्वतःप्रामाण्यग्रहः, तथा सति अनभ्यासदशोत्पन्नज्ञानप्रामाण्यसंशयो न स्यात्, अस्ति च सः। जलज्ञानानन्तरं हि इदं जलं न वेति । नासौ ज्ञानप्रामाण्यसंशयं विनोपपद्यते, निश्चिते संशयानवकाशात् । नच—अर्थसंशय एवान्यथानुपपद्यमानो ज्ञानप्रामाण्यसंशयं कल्पयति । निश्चिते ज्ञानविषयत्वादेवार्थे संदेहो नतु ज्ञानप्रामाण्यसंदेहात् । दृश्यते हि ज्ञानविषयः क्वचिदस्ति क्वचिन्नास्तीति—वाच्यम्; विशेषदर्शने सति प्रामाण्यसंशयं

विनाऽर्थसंशयानुपपत्तेः । अन्यथा संशयोच्छेदः क्वापि न स्यात्; जलज्ञानं प्रमा नवेति संशयानुभवासिद्धत्वाच्च । नच—यथा 'श्वेतः शङ्ख' इत्यानुमानिके ज्ञाने स्थितेऽपि पीतारोपो भवति, तथाऽत्रापि विपरीतं ज्ञानं स्यादिति—वाच्यम्; तत्र हि परोक्षं विशेषदर्शनं भ्रमस्त्वपरोक्ष इति न विरोधः, अत्र तु तदुभयमपरोक्षमिति स्यादेव विरोधः। नच—तत्रापि शङ्खत्वरूपविशेषदर्शनमपरोक्षमिति—वाच्यम्; आरोप्यकोटिविरुद्धकोटेर्विशेषस्य यद्दर्शनमपरोक्षं तदेव प्रतिबन्धकं यतः । तच्च पीताभावज्ञानमेव, तच्च तत्र नास्ति दोषात्, अत्रास्ति, अत्रोच्यते—दोषप्राबल्यान्निश्चितेऽप्यर्थे निश्चितेऽपि प्रामाण्ये संशयः । द्विविधो हि निश्चयः, दोषसहितो दोषाभावसहितश्च । तत्र प्रथमो न विपरीतज्ञानविरोधी । द्वितीयस्तु विरोधी। प्रकृते च अनभ्यास एव दोषः । स च भूयोभूयः प्रवृत्त्यभावः। क्वचित् कश्चिद्दोष इत्यभ्युपगमात् । नच—तस्मिन् सति कथं प्रामाण्यभानमिति—वाच्यम्; फलबलेन तत्र तस्याऽदोषत्वात् । विपरीतज्ञानोत्पत्तावेव स दोषः । अतएव शास्त्रयुक्तिसंस्कारपाटववतां स्थूलादिपदार्थोपनयानन्तरं स्थूलादिभिन्न इति मानसे साक्षात्कारे स्थितेऽपि 'स्थूलोऽहं अन्धोऽहम्' इत्यादिसाक्षात्कारो भ्रमरूपो जायमानः सर्ववादिसंमतः संगच्छते; भ्रमसंस्काररूपस्य दोषस्य विद्यमानत्वात्। नच—उक्तसाक्षात्कारो न विरोधीति—वाच्यम्; कथं न विरोधीत्युक्ते दोषसहितत्वादित्येवोत्तरम् । तथाच सिद्धं नः समीहितम् । अथ—योगजधर्मजन्यसाक्षात्कारस्यैव तद्विरोधित्वमिति—चेत्, तर्हि स एव दोषाभावसहित इति परिभावय। अन्यथा स्थिते दोषे पुनर्विपरीतज्ञानं स्यादेव। तथाऽभावत्वेन भासमानेऽपि तमसि नीलारोपो दृष्टः। नच—तत्रेदंत्वेनोपस्थिते तमसि नीलारोप इति—सांप्रतम्; तथासति 'इदं नीलमि'ति बुद्ध्यापत्तेः; प्रतीयते तु 'तमो नीलमि'ति। नच—तमस्त्वदर्शनं न विशेषदर्शनमपितु नीलात्यन्ताभाववत्वेन साक्षात्कारः, सच तत्र नास्ति, दोषादिति—वाच्यम्; अभावे प्रतियोग्यतिरिक्तस्य विशेषस्याऽभावात्, आरोपस्य दोषप्राबल्यादेवोपपत्तेः, अन्यथा आहार्यारोपे का गतिः? नहि तत्रापि विशेषदर्शनमस्ति, तथाच आवश्यकदोषादेव विपरीतज्ञानोत्पत्तौ संभवन्त्यां कुत्रापि न विशेषादर्शनं हेतुः । तथाच न कार्यवैजात्यकल्पनमपि । तत्कल्पने वा आहार्यभ्रम इवाऽनाहार्यविशेषदर्शनकालीनभ्रमेऽपि तदस्तु, का नो हानिरिति ? किंच विशेषाणामननुगमात् तद्दर्शनाभावानामप्यननुगमेन कथं भ्रमविशेषं प्रति कारणत्वमिति विवेचनीयम्? तस्माद्दोषाद्भ्रम इत्येव मन्तव्यम् । तथाच गृहीतेऽपि प्रामाण्ये दोषात्संशयोऽस्तु, दोषोच्छेदादेव तदुच्छेद इति को दोषः ? अथवा—योग्यव्यक्तिग्राहकेण जातिरिव दोषासहकृतेनैव ज्ञानग्राहकेण प्रामाण्यं गृह्यते न दोषसहकृतेनापि; अन्यथा दोषसहकृतेन 'इदम्' इति शुक्तिव्यक्तिग्राहकेण शुक्तित्वस्यापि ग्रहणे भ्रमोच्छेदप्रसंगात्, दोषासहकृतेनतु गृह्यत एवेति न काप्यनुपपत्तिः। परतःप्रामाण्यज्ञाने च अनवस्था। नच—न सर्वस्य ज्ञानस्य प्रामाण्यं ज्ञातव्यमिति नाऽनवस्थेति—वाच्यम्; तथासति तत्सत्त्वे कदापि प्रमाणानुदयेऽसत्त्वापत्तौ तद्विषयपर्यन्तासत्त्वापत्तेः । तस्मात्सर्वं ज्ञानं ज्ञायते एव, तत्प्रामाण्यमपि गृह्यत एवेति नियमः ॥

एवमुत्पद्यतेऽपि प्रामाण्यं स्वतः ज्ञानसामग्रीमात्रान्नतु गुणात् । नच—ज्ञानसामग्रीमात्रजन्यत्वेऽप्रमापि प्रमा स्यादिति—वाच्यम्; तस्या ज्ञानसामग्रीजन्यत्वाभावात् । नच—एवं सति सा ज्ञानमपि न स्यादिति—वाच्यम्; इष्टापत्तेः, अविद्यावृत्तिर्हि सा दोषजन्या ज्ञानाभास इत्यभ्युपगमात्, ज्ञानस्य चान्तःकरणवृत्तित्वाभ्युपगमात् । न च तस्या जडत्वेन ज्ञानत्वानुपपत्तिः; तदवच्छिन्नस्य तत्प्रतिबिम्बितस्य तदाभासस्य वा चैतन्यस्य तथोच्यमानत्वात्, गुणाधीनत्वे च प्रमाया ईश्वरज्ञाने प्रामाण्यं न स्यात्; तत्र गुणाभावात् । अथ—जन्यप्रमायां तदपेक्षा, तदपि न; दोषसहितज्ञानसामग्र्यजन्यत्वेऽनाप्रमात्वशून्यस्यापि ज्ञानस्योत्पत्तिप्रसंगात् । ज्ञानमात्रे ज्ञानत्ववत् प्रमात्वस्याप्यनुगमात्सामान्यसामग्रीमात्रप्रयोज्यता । अप्रमात्वस्य तु क्वाचित्कत्वाद्दोषसहितसामग्रीविशेषप्रयोज्यतेति नाऽऽगन्तुकहेतुसापेक्षता प्रमायाः; गुणत्वस्यैकस्याभावाच्च । नचावच्छेदकरूपमेकमन्तरेण कारणताग्रहः संभवति । अथ—प्रत्यक्षप्रमायां यथाऽर्थेन्द्रियसन्निकर्षो गुणः, अनुमितौ यथाऽर्थलिङ्गज्ञानं, शाब्दे यथार्थवाक्यार्थज्ञानं उपमितौ यथार्थसादृश्यज्ञानं गुणोऽनुगत एव, प्रमामात्रे तु नास्त्येवानुगतो गुण इति—चेन्न; जन्यप्रमात्वस्याऽऽकस्मिकत्वापत्तेः । नचेष्टापत्तिः; अन्यत्रापि तथात्वापत्तेः । किंच इन्द्रियसन्निकर्षोपि नैकः; तस्य षड्विधत्वाङ्गीकारात् । अनुमितौ यथार्थलिङ्गज्ञानशाब्दे यथार्थवाक्यार्थज्ञानं, नच—इन्द्रियसन्निकर्षत्वमेकमनुगतमस्ति कारणतावच्छेदकमिति—वाच्यम्; इन्द्रियविषयरूपसंबन्धिभेदेन तस्यापि नानात्वात् । नापि भूयोऽवयवेन्द्रियसन्निकर्षो गुणः; भूयस्त्वस्य त्रिचतुरादित्वेनाऽननुगमात् । तस्मान्न गुणजन्या प्रमा, किंतु ज्ञानसामग्रीमात्रजन्येति सिद्धमित्यलं प्रसक्तानुप्रसक्त्या ॥

प्रकृतमनुसरामः—तदित्थमियता प्रबन्धेन सिद्धमेतत् न ज्ञेयत्वप्रमेयत्वयोरविनाभावः, किंतु सहचारमात्रम्; शुक्तिरजतादौ व्यभिचारात् । सहचारमात्रमित्यप्यभ्युपगमवादः, वस्तुतस्तु—ज्ञेयत्वमिथ्यात्वयोरेव व्याप्तिः । तथाच प्रपञ्चो मिथ्या दृश्यत्वात्। यदित्थं तत्तथा, यथा शुक्तिरजतादि, तथाचेदम्, तस्मान्मिथ्या। नचाऽप्रयोजकता; दृग्दृश्ययोः संबन्धानुपपत्तेरेव बाधकस्य विद्यमानत्वात्। स हि न संयोगः; अनभ्युपगमात्, नापि समवायः; अनभ्युपगमा-

देव । नापि स्वरूपम्; अतिप्रसङ्गात् । नहि घटज्ञानं घटश्चेति स्वरूपम्, अथ स्वरूपविशेषः, सच न; संबन्धान्तरमन्तरेण विशिष्टप्रत्ययस्याननुगतहेतुकत्वापत्तेः । विस्तरस्तु जगत्कबलनयुक्तिप्रस्तावेऽनुसंधेयः । एतेन स्वप्नकामिन्यादीनामपि मिथ्यात्वं सुप्रसिद्धम्, तथाच तदपि दृष्टान्तीकर्तुं शक्यत एव । नच—पूर्वानुभूतमेव कामिन्यादिकं तत्र भासत इति—वाच्यम्; तथा सति तदित्युल्लेखापत्तेः। दोषात् तत्ताप्रमोष इति चेत्, न; संस्कारस्य स्वभावपरावृत्त्यापत्तेः । **ननु**—स्मृत्युपनीतं पित्रादिकं मनोजन्येऽपरोक्षज्ञाने भासतामिति नोक्तदोष इति—**चेत्**, तर्हि विशेष्यत्वेन पित्रादीनां भानं न स्यात् । अस्ति च ‘अयं पित्रादिरि’ति प्रतीतिः, तस्मादनिर्वचनीय एव पित्रादिः स्वप्ने भासत इत्यङ्गीकर्तव्यम् । तथाच तद्दृष्टान्तेन विश्वस्यापि मिथ्यात्वं साधयितुं शक्यत एव । **ननु**—यदेतन्मिथ्यात्वज्ञानमुत्पन्नं तेन सह तस्य संबन्धोऽस्ति नवा, नचेत्, मिथ्यात्वासिद्धिः, अस्ति चेत्, पूर्वोक्तसंबन्धखण्डनं तत्रापि योजनीयमिति स्वव्याघातकत्वाज्जात्युत्तरं तदिति—**चेन्न**; अनिर्वचनीयस्य संबन्धस्य स्वीकारात्, घटतज्ज्ञानयोरपि तथाऽङ्गीकारोऽस्मन्मतप्रवेशः । तथा प्रपञ्चो मिथ्या व्यवहारविषयत्वात्, स्वप्नप्रपञ्चवत्, नच ब्रह्मण्यनैकान्तिकता; तस्य व्यवहारविषयत्वानङ्गीकारात्, **आह चेदं श्रुतिः**—“यतो वाचो निवर्तन्ते” इत्यादिः । “सकलवाङ्मनसातिगता चितिः” इति च विद्वद्वचनम् । विस्तरस्तु पूर्वोक्त एवात्रानुसंधेयः । **ननु**—भेदग्राहकेणानुमानेन बाधितमेतत् । **तथाहि**—घटः, पटप्रतियोगिकान्योन्याभावात्यन्ताभावरहितः, पटत्वप्रतियोगिकात्यन्ताभाववत्त्वात्, यथा पटः, नचायं पटत्वप्रतियोगिकात्यन्ताभाववान्, तस्मात् पटत्वप्रतियोगिकान्योन्याभावात्यन्ताभावरहित इति व्यतिरेकी, घटः पटप्रतियोगिकान्योन्याभाववान् पटत्वप्रतियोगिकात्यन्ताभाववत्त्वात् यदेवं तदेवं, यथा लोष्टं, तथाचायं, तस्मात्तथेत्यन्वयीचेति—**चेत्**, न; प्रथमानुमाने साध्ये व्यर्थविशेषणत्वात्, पटप्रतियोगिकान्योन्याभाववानित्येतावति कृत एव साध्यसिद्धेः । अस्तु तथेति **चेत्**, न; अविद्यादशायां विद्यमानेन भेदेनाऽर्थान्तरत्वात्, सिद्धसाधनाद्वा । पारमार्थिके च तत्र दृष्टान्तासिद्धिः, “सलिल एको द्रष्टाऽद्वैतो भवती”ति श्रुत्याऽपहृतविषयत्वाच्च । पक्षहेतुदृष्टान्तानां च भेदादिसिद्धौ तत्त्वानुपपत्तिः । सर्वत्र चानुमानेन भेदसाधनेऽनवस्थाऽन्योन्याभावश्च न शक्यनिर्वचन इत्युक्तमधस्तात् । **एतेन**—घटपटौ, अन्योन्यभेदवन्तौ, अन्योन्यधर्मात्यन्ताभाववत्त्वात्, यदित्थं तत्तथा, यथा विद्याऽविद्ये, तथा घटत्वं पटतादात्म्यावच्छिन्नप्रतियोगिकाभावसमानाधिकरणम्, पटत्वासमानाधिकरणधर्मत्वात्, यदेवं नभवति तदेवं न भवति, यथा पटत्वं, न चैतन्न तथा, तस्मादुक्तसाध्यसमानाधिकरणमिति व्यतिरेकी, तथा घटवद्भूतलं, घटप्रतियोगिकाभावाधिकरणम्, घटत्वप्रतियोगिकाभावाधिकरणत्वात्, पटवत्, पक्षविशेषणमहिम्ना च संसर्गाभावबाधेऽन्योन्याभावसिद्धिरिति—अपास्तम्; उक्तदोषेणैवेति । **अथ**—अस्तु प्रपञ्चः सत्यो दृश्यत्वात्, यन्नैवं तन्नैवं, यथा ब्रह्माद्वैतमिति—**चेन्न**; ब्रह्माद्वैतस्य दृश्यत्वे व्यतिरेकव्याप्तिभूमित्वानुपपत्तेः; तव मते दृश्यत्वमस्तीति चेत्तर्हि मम मते सत्यत्वमप्यस्तीति न व्यतिरेकदृष्टान्तः । अन्वयित्वमस्त्विति चेन्न; दृष्टान्तस्य साधनविकलत्वात्, शुक्तिरजतादौ व्यभिचाराच्च । **एतेनेदमपास्तम्** प्रपञ्चः, पारमार्थिकः, अभिधेयत्वात्, यदेवं तदेवम्, यथा ब्रह्म, तथा भेदज्ञानं, सद्विषयकं, ज्ञानत्वात्, यदेवं तदेवं, यथा ब्रह्मज्ञानम्—**इति**; स्वप्नादिप्रपञ्चेन तज्ज्ञानेन च व्यभिचारात् । साधितं च स्वप्नादिप्रपञ्चस्यासत्त्वम् । **किंच** स्वशिरश्छेदक्षित्यादिगिलनाकाशपातस्वर्वेश्यासंभोगसमुद्रतरणमहेन्द्रादिविजयसुमेरुशिखरसमारोहणैरावतादियानगमनादिकमपि निद्राविद्रावितेन्द्रियगणः पुरुषः पश्यति, नच तदपि पारमार्थिकं तज्ज्ञानं वा सद्विषयकमुररीकर्तुं शक्यं ब्रह्मणापि; सर्वजनीनानुभवविरोधात् । तथाच सर्वजनीनानुभवविरोधिनस्तव किमपि वस्तु न सिध्येत् । नच—तेऽपि पदार्थाः पूर्वमनुभूता एव भासन्त इति—युक्तिमत्; तेषां तज्जन्मन्यनुभवाभावेऽपि भ्रमस्यानुभवसिद्धत्वात् । नच जन्मान्तरीयस्तदनुभवः कल्पनीयः; कल्पनागौरवादेव । नच पुराणादितः तेषामाकलनम्; तदश्राविणोऽपि तादृशस्वप्नानुभवस्य विद्यमानत्वात् । यत्तु बालस्य स्तनपाने प्रवृत्त्युपपत्तेः जन्मान्तरीयज्ञानकल्पनम्, तदपि न; जीवनयोनिप्रवृत्तौ व्यभिचारात्, तत्रैव जीवनान्यथानुपपत्तेः स्तनपानप्रवृत्तावपि सत्त्वात् । चिकीर्षाधीनप्रवृत्तौ ज्ञानं हेतुरिति चेत्, जीवनादृष्टासाधारणकारकप्रवृत्तिभिन्नप्रवृत्तेरेव चिकीर्षाधीनत्वेनेष्टापत्तेः । मीमांसकैश्च जन्मान्तरानुभूतस्मरणानभ्युपगमात् संस्कारादृष्टाभ्यामेवाऽऽद्यप्रवृत्तिरित्यङ्गीकृतम् । आद्यप्रवृत्तौ ज्ञानापेक्षायामपि अविद्यादोषादेव व्याप्यज्ञानस्यानिर्वचनीयस्योत्पत्तेर्न पूर्वानुभूतव्याप्तिस्मृतिकल्पनमिति । तस्माद्ब्रह्म आत्मैकत्वाविद्यानिद्रादिदोषवशाद्गजतुरगकामिन्याद्याकारेण विवर्तते । स एव च विवर्तः स्वप्नानुभवस्य गोचरः । तथाच विलक्षणकामिन्याद्यनुभवः संगच्छत इति । **तथाचाह भगवान्वेदव्यासः**—“मायामात्रं तु कार्त्स्न्येनानभिव्यक्तस्वरूपत्वादि”ति । **किंच** यदि प्रमेयत्वसंयोगित्वादिना प्रपञ्चसाम्यं, रासभसाम्यं च ब्रह्मणस्त्वयोच्यते, तथा सति नास्ति कोऽपि तव विशेषः; शास्त्रोक्तब्रह्मानङ्गीकाराविशेषात् । **ननु**—त्वयापि रासभादिना ब्रह्माभेदः स्वीक्रियते, तथाच सादृश्यस्वीकारापेक्षयाऽभेदस्वीकारस्याधिकदोषावहत्वमिति—**चेत्**, न; अध्यस्तस्याधिष्ठानात्मकत्वस्वीकारात् । तथाचाध्यस्तबाधेनाधिष्ठानमात्रब्रह्मपरिशेषे क्व दोषावकाशः? यथाचाध्यस्तसर्पादिदोषगुणै रज्जुर्न लिप्यते, तथाऽध्यस्तप्रपञ्चदोषगुणाभ्यामपि न ब्रह्म लिप्यते; तस्यासङ्गैक-

स्वभावत्वात् । आह च—"न लिप्यते लोकदुःखेन बाह्यः" इति । तथाच श्रुत्यर्थानभिज्ञो भवान् ब्रह्मद्वैतमेव केवलम् । किंच ब्रह्मप्रपञ्चयोर्यदि सत्त्वं तुल्यमभिमतं स्यात्, तदा प्रपञ्चतिरस्कारेण ब्रह्मणो भूयोभूयः प्रतिपादनमुपनिषत्सु न स्यात्, अस्ति तु तत् "सदेव सोम्येदमग्र आसीदेकमेवाद्वितीयम्" "मनसैवानुद्रष्टव्यं नेह नानास्ति किंचन" "सत्यस्य सत्यम्" "अतोऽन्यदार्तम्" "द्वितीयाद्वै भयं भवती"त्यादौ श्रुतौ । स्मृतिरपि "सर्वधर्मान् परित्यज्य मामेकं शरणं व्रजे"त्यादिका । अथ—ब्रह्मसाक्षात्कारः साक्षादेव दुःखोच्छित्तिरूपपरमपुरुषार्थोपयोगी, नतु प्रपञ्चसाक्षात्कार इति बोधयितुं तथा प्रतिपादनमिति—चेत्, हन्त तर्हि तवैव रीत्या ब्रह्मसाक्षात्कारस्यैव पुरुषार्थहेतुत्वेन ब्रह्मैवोपादेयमित्यागतम् । तथाचेतरस्य प्रपञ्चस्य स्वीकारो वृथैव; सत्यत्वात् स्वीकार इति—चेत्, भ्रान्तोऽसि नितराम्; यतो निष्प्रयोजनमपि सत्यं स्वीकरोषि । यथार्थदर्शी तु वैदिको निष्प्रयोजनं दुःखैकहेतुं प्रपञ्चं मिथ्या मन्यते । तस्माद्ब्रह्मैव सत्, प्रपञ्चस्तु नासीदस्ति भविष्यतीति युक्तमुत्पश्यामः । किंच सकलमुनिवरमूर्धन्यभगवद्वेदव्यासप्रणीतसूत्रकलापपौर्वापर्यालोचनया ब्रह्माद्वैतमेव प्रतीयते, नान्यत्, तथाच यदि श्रुतेर्नाभेदे तात्पर्यं स्यात्, कथं तथा वर्णयेत् ? अथ—यदि भेदे श्रुतेस्तात्पर्यं न स्यात् कथमक्षपादकणभुक्प्रभृतिभिस्तथाऽभिवर्णितम् ? कथं वा सुरगुरुणा चार्वाकशास्त्रमभाणि ? नहि वेदव्यासात् ते निकृष्टप्रज्ञा इति शक्यं संभावयितुम् । यदिच ते पाषण्डान् व्यामोहयितुं तथा कृतवन्त इति मन्यसे तथा प्रकृतेऽपि तद्वक्तुं शक्यत एवेति—चेत्, न; शिष्टपरिग्रहापरिग्रहाभ्यां विशेषात्, वेदस्यापि प्रामाण्ये शिष्टपरिग्रह एव हेतुः । तथाच बृहस्पतिप्रणीतस्याप्रामाण्यमेव; शिष्टापरिग्रहात्, गौतमादिप्रणीतस्य यद्यप्यधुनातनशिष्टाभासपरिग्रहोऽस्ति; तथापि न पूर्वेषामस्ति; विगीतत्वश्रवणात् । तथाच श्रूयते मोक्षधर्मे—"आन्वीक्षिकीं तर्कविद्यामनुरक्तो निरर्थकम् । तस्यैवं फलनिर्वृत्तिः श्रृगालत्वं वने मम ।" मनुरप्याह—"हैतुकान् बकवृत्तींश्च वाङ्मात्रेणापि नार्चयेदि"ति । व्यासोऽप्याह—"एतेन शिष्टापरिग्रहा अपि व्याख्याताः" इति । शिष्टाश्च मनुप्रोक्ताः—"धर्मेणाधिगतो यैस्तु वेदः सपरिबृंहणः । ते शिष्टा ब्राह्मणा ज्ञेयाः श्रुतिप्रत्यक्षहेतवः" इति । यत्तु—"यस्तर्केणानुसंधत्ते स धर्मं वेद नेतर" इति, तत् मीमांसाख्यजैमिनितर्कपरम्; तस्यैव "अथातो धर्मजिज्ञासे"ति धर्ममधिकृत्य प्रवृत्तेः। यत्तु—"पुराणन्यायमीमांसाधर्मशास्त्राङ्गमिश्रिताः । वेदाः स्थानानि विद्यानां धर्मस्य च चतुर्दशे"ति याज्ञवल्क्यवचनं, तदपि पदार्थव्युत्पादनद्वारा विद्यान्तरोपकारकत्वेनोपयुज्यते । न्यायशास्त्रमप्येतत्परमेव, नतु तज्ज्ञानस्य मुक्तिहेतुत्वपरम्; "नैषा तर्केण मतिरापनेया" इति श्रुतिविरोधात्, भेदप्रतिपादकानां च तर्काणां श्रुतिविरोधेनाऽऽभासत्वात् । तस्मान्न्यायशास्त्राध्ययनं न निषिध्यते, किं तर्हि ? तत्परत्वम् "अनुरक्तो निरर्थिकामि"ति वचनात् । बादरायणीयं तु तन्त्रं सर्वैर्मुनिभिस्तात्पर्यतः संगृहीतमेव, तदेव मोक्षार्थिभिरध्येतव्यमिति । नच ते भ्रान्ताः; श्रुतिसंवादात्परमशिष्टत्वेन सर्वैः परिगृहीतत्वाच्च । किंच "कृष्णद्वैपायनं व्यासं विद्धि नारायणं प्रभुम् । को ह्यन्यः पुण्डरीकाक्षान्महाभारतकृद्भवेत् । द्वापरे द्वापरे विष्णुर्व्यासरूपी जनार्दन" इत्यादिवचनशतैरीश्वर एव व्यास इत्यवगम्यते । तथाच न तस्य भ्रमप्रमादविप्रलिप्सादयः संभाव्यन्ते । तद्वचनादाम्नायप्रामाण्यं तन्मे प्रमाणं शिव इति च तवैवाङ्गीकारात्तदुक्तौ विश्वासोऽन्येषां च भ्रमादयः संभाविता इति न तदुक्तौ समाश्वासः । तदुक्तं—"भ्रान्तेः पुरुषधर्मत्वात्" इति । ननु—द्वैतरागिणो मम हृदि शतशस्त्वयोच्यमानमपि ब्रह्माद्वैतं नादरमादधाति; पूर्वोक्तैरनुमानैर्भेदस्य सिद्धत्वादिति—चेत्, न; श्रुत्यादिभिर्भेदस्य बाधितत्वात् । अथ—आगमबाधो ह्यागमजन्या साध्यविपरीतप्रतीतिः, सा च सत्या न वा, आद्ये कथं बाधः ? तयैव सत्यया द्वैतसिद्धेरद्वैतप्रमाऽभावात्; अन्त्ये सुतरां न बाधः; असत्येन ज्ञानेन बाधायोगादिति—चेन्न; अद्वैतबुद्धेरसत्त्वेपि तद्विषयसत्यत्वेन बाधकत्वोपपत्तेः । नहि ज्ञानस्य स्वरूपसत्त्वं बाधकत्वे प्रयोजकम्; भ्रमस्यापि बाधकत्वप्रसङ्गात्, किं तर्हि ? विषयसत्यत्वम्, तच्च प्रकृते विद्यत इति । तथापि पूर्वानुमानेऽन्यो दोषः क इति चेत्, साध्याविशिष्टतैव, भेदस्य क्वाप्यसिद्धेश्च । नच—व्यावहारिको भेदः सिद्ध इति—वाच्यम्; तथा सति तेनैव सिद्धसाधनतापत्तेः । नच—आभासव्युदासेन स एव पारमार्थिकः सेत्स्यतीति—वाच्यम्, अनुमितेर्व्यावहारिकभेदविषयत्वेनाप्युपपत्तौ कालत्रयाबाध्यत्वलक्षणस्य पारमार्थिकत्वस्याविषयीकरणात् । नच—भेदं पक्षीकृत्य पारमार्थिकत्वं साध्यम्, तथाच न सिद्धसाधनतेति—वाच्यम्; "नेह नानास्ति किंचन" इतिश्रुत्या बाधितत्वात् । पारमार्थिकत्वं च यदि प्रमाविषयकत्वम्, तन्न; अप्रयोजकत्वात्, प्रातीतिकभेदेनैव व्यवहारापत्तेः । अन्यच्च पूर्वं दूषितमेव । किंच वेद्यत्वादीनां हेतूनां पारमार्थिकत्वाभावव्याप्यत्वेन विरुद्धश्च । नच—ब्रह्मण्यपि वेद्यत्वमस्तीति—वाच्यम्; तस्य वेद्यत्वानङ्गीकारात् । ननु—'ब्रह्मणि वेद्यत्वं नास्ती'त्यत्र ब्रह्मपदेन ब्रह्मोपस्थाप्यते नवा । आद्ये त्वद्वाक्येनैव वेद्यत्वं, अन्त्ये न ब्रह्मणि वेद्यत्वनिषेधस्त्वया कर्तुं शक्यः; वेद्यत्वनिषेधकेन वाक्येन ब्रह्मानुपस्थापनादिति । ब्रह्मशब्देन यद्यस्मदभिमतं त्रिविधपरिच्छेदशून्यं वस्तु स्वीकृत्य वेद्यत्वमापाद्यते, तदा तवैव व्याघातः, अथ ज्ञानाद्यधिकरणं जडमात्मानमङ्गीकृत्य, तथा सति तत्र मिथ्यात्वमप्यस्तीति न दोषः । किंच ब्रह्मणि वेद्यत्वस्वीकारे श्रुतिविरोधश्च । तथाहि श्रूयते—"अन्यदेव तद्विदितादथो अविदितादधि" इत्यादि । सदाका-

रान्तःकरणवृत्त्युत्पादमात्रेण च वेदान्तानां तद्बोधकत्वोपचारः । ब्रह्मणि वेद्यत्वं नास्तीत्यस्य अब्रह्मण्येव वेद्यत्वमित्यर्थः । मुख्याया असंभवे जघन्याया एव वृत्तेर्न्याय्यत्वात् । उपपादितं चैतदद्वैतसिद्धौ दृश्यत्वहेतूपपादने । यतो ब्रह्मणि वेद्यत्वं गीर्वाणैरपि दुर्भणम् । श्रुतिबाधभयात्तस्मान्मिथ्या दृश्यं नियोगतः ॥ **तथाच प्रयोगः**—प्रपञ्चो मिथ्या वेद्यत्वात्, शुक्तिरजततादात्म्यवत्, भेदो, न पारमार्थिकः, व्यावहारिकत्वात्, तरङ्गप्रसङ्गानुभूतचन्द्रभेदवत् । नच ब्रह्मणि व्यभिचारः; तत्र हेतोरप्यभावात्, सिद्धान्तस्य च प्रसाधितत्वान्न तदसिद्धिः । साध्यं च मिथ्यात्वं निरुक्तमद्वैतसिद्धौ भ्रममात्रविषयत्वं प्रमित्यविषयत्वं वा । नचासिद्धिः; भ्रमविषयस्यैव तादृशस्य च सिद्धत्वात्, सदसद्भ्यामनिर्वचनीयत्वं वा । नचायं पुरुषदोषः; वस्तुदोषत्वात् । **तथाहि**—यदि सत्स्यात् न व्यभिचरेत्, यथा चिदात्मा, यदिचासत् स्यान्नापरोक्षप्रतीतिपथमवतरेत्, तस्मादेतद्द्वयविलक्षणत्वसिद्धिः प्रपञ्चस्य । किंच सत्त्वासत्त्वसदसत्त्वपक्षेषु दूषणदर्शनादनिर्वचनीयत्वमेवावधारयामः । **ननु**—अनिर्वचनीयत्वेऽपि दोषं पश्यसि नवा । **आद्ये** तदपि कथमवधारितवानसि ? **द्वितीये** त्वनिर्वचनीयत्वेनैव वास्तवेन धर्मेण व्यवस्थितः प्रपञ्चो ब्रह्मभिन्नतया व्यवस्थास्यत इत्यद्वैतपक्षाय वितीर्णो जलाञ्जलिः । नच—अनिर्वचनीयत्वमप्यपारमार्थिकत्वमेवेति—वाच्यम्; तथासति तदभिमतं निर्वचनीयत्वमेवाङ्गीकृतं स्यात्, तथाच न विवादः । नच—न निर्वचनीयत्वं नाप्यनिर्वचनीयत्वं किं तर्हि? उभयाभाववत्त्वमिति—वाच्यम्; तथासति तेनैव रूपेण प्रपञ्चो व्यवस्थित इत्युक्तं स्यात् । तथाच दोषस्तदवस्थः । नच—विरोधात्तदपि नाङ्गीकुर्म इति—वाच्यम्; तथासति प्रकारान्तरेणैव व्यवस्थित इति सर्वथा ब्रह्मप्रपञ्चयोः सिद्धो भेद इति, **अत्रोच्यते**—न सत्त्वं नाप्यसत्त्वं नाप्यनिर्वचनीयत्वं नोभयाभाववत्त्वं नान्यतरत्वम्; सर्वेषां पक्षाणां दुष्टत्वात् । दुष्टत्वमेव तर्हि पारमार्थिकमिति चेन्न; "नेह नानास्ति किंचन" इति दुष्टत्वस्यापि निषेधात्, अदुष्टत्वमेव तर्हि पारमार्थिकमिति चेत्, न; तस्यापि निषेधादेव । निषेधस्तर्हि पारमार्थिक इति चेत्, ततः किं? तेनैवाद्वैतापत्तिरिति चेन्न; भावाद्वैतस्वीकारात् । **एतेन**—मिथ्यात्वं धर्मो यदि प्रपञ्चनिष्ठोऽभिमतस्तदा प्रपञ्चस्वीकारापत्तिरिति—**अपास्तम्**; धर्मधर्मिभावानभ्युपगमादेव । **किंच** प्रपञ्चसत्यत्वसाधकानुमाने विपक्षबाधकतर्काभावश्च । नच—लौकिकवैदिकव्यवहारविप्लवरूपो बाधकस्तर्कोऽस्तीति—वाच्यम्; तस्य मिथ्यारूपस्य मिथ्यावस्तुभिरेवोपपत्तेः । नहि जगन्मिथ्येतिवादिमते सत्यं साध्यं किमप्यस्ति । आत्मसाध्यं जगदिति तव सिद्धान्त इति चेन्न; विद्यामूलत्वाभ्युपगमात् । ब्रह्मकारणत्ववादस्तु तदधिष्ठानत्वमूलः । **ननु**—ब्रह्माद्वैते किमपि प्रमाणमस्ति नवा, न चेत्, शशविषाणकल्पता, अस्ति चेत्, श्रुतिरन्यद्वा, **नान्त्योऽनभ्युपगमात्**, **न प्रथमः**; तस्य पारमार्थिकत्वापत्तौ अद्वैतहानेः, अपारमार्थिकत्वे च कथं ततः पारमार्थिकं ज्ञानं स्यादिति चेन्न; अपारमार्थिकादपि स्वप्नानुभूतकामिनीसंसर्गाच्चरमधातुविसर्गदर्शनात् । नहि स्वप्नानुभूतकामिनीसंसर्गस्य पारमार्थिकत्वमनुभवानुसारिणा वक्तुं शक्यम् । **ननु**—तदानीं कामिनीतत्संसर्गयोरभावेऽपि तज्ज्ञानाददृष्टसंस्कारादिसहकृतादुत्पाद्यमानश्चरमधातुविसर्गः पारमार्थिकहेतुत एवेति—**चेत्**; न; वैषयिकसुखे तज्ज्ञानवत् तस्यापि हेतुत्वात्, अन्यथा जागरावस्थायामपि विषयज्ञानमेव हेतुरिति विषयाङ्गीकारो व्यर्थ एवेति जितं विज्ञानवादिभिः । **किंच** अदृष्टस्य दृष्टोपहारकत्वेनैव जनकता, तथाच जागरे विषयमुपहृत्यैव सुखोत्पादकता, तथा स्वप्नेऽपीति सिद्धो मायामयो विषयः । किंच न ज्ञानमात्रं सुखजनकम्, किं तर्हि? कामिनीज्ञानम् । तथाच विशिष्टस्य जनकत्वे विशेषणमपि जनकमेव । तदसत्कथं जनकमिति चेत्, भ्रान्तोऽसि; मायामयं स्वीकृत्य यतः कृती न भवसि । किंच कामिनीज्ञानमपि मिथ्या; मिथ्यार्थविषयत्वात्, नह्यन्यन्मिथ्यात्वं ज्ञानस्य वक्तुं शक्यत इत्युक्तमधस्तात् । तस्मात् स्वयमसत्याऽपि श्रुतिरद्वैतज्ञानं सत्यविषयकं सत्यमुत्पादयतीति सिद्धम् । **ननु**—एवं सत्यं चेत् ज्ञानं तेनैव द्वैतापत्तिरिति चेत्, न; तस्य स्वयमसत्यत्वात् । तथासति कथं प्रमेति चेत्, भ्रान्तोऽसि नितराम् । **ननु**—विद्याविद्ययोः पारमार्थिकत्वापारमार्थिकत्वयोर्भेदे सिद्धेऽसिद्धोऽभेदः, अभेदे च बाध्यबाधकत्वानुपपत्तिः, प्रपञ्चब्रह्मविभागानुपपत्तिश्चेति—**चेन्न**; अविद्यादशायां विद्यमानभेदाङ्गीकारात् । परमार्थतस्तु ब्रह्माद्वैतमेव । **ननु**—प्रपञ्चांशे यथातथाऽस्तु जीवेश्वरयोस्तु यदि न भेदस्तर्हि चिदानन्दघनस्य परमात्मनोऽदुःखमयत्वाशरीरत्वसर्वज्ञत्वादिविरोध इति—**चेन्न**; उपाधिभेदाङ्गीकारात् । उपाधिभेदश्चापारमार्थिक इति न द्वैतापत्तिः । **ननु**—एवं क्षेत्रज्ञेश्वरयोरत्यन्ताभेद उपाधिभेदस्य च मिथ्यात्वे तत्कृतदुःखादिसंबन्धस्यापि मिथ्यात्वात्किंनिरासार्थं श्रवणमननादिकं स्यात्? नहि शशविषाणनिरासार्थं किमपि मृग्यते । तथाच तदनुष्ठानलक्षणक्रियाव्याघात इति—**चेन्न**; अविद्यानिवृत्तेः प्रयोजनत्वात् । तदुक्तं कात्यायनेन व्याकरणवाक्यकारेण—"सिद्धं तु निवर्तकत्वात्" इति । **ननु**—अविद्या यदि सती तदा तस्या निवृत्त्यनुपपत्तिः, अथासती तदा नित्यनिवृत्तैवेति यत्नानर्थक्यमिति—**चेत्**, न; सदसद्विलक्षणत्वाभ्युपगमात् । तथाप्यनादिभावस्य निवृत्त्यनुपपत्तिरिति चेन्न; भ्रमसंस्कारेण व्यभिचारात् । व्यक्त्यनादित्वं तत्र नास्तीति चेन्न; प्रागभावेन व्यभिचारात् । तत्र भावत्वं नास्तीति चेत्, न; स्वरूपसद्भावत्वस्य तत्रापि विद्यमानत्वात् । सत्ता योगित्वं भावत्वं तत्र नास्तीति **चेत्**, अविद्यायामपि तन्नास्त्येव, तस्माद्यत्किंचिदेतत् । **किंच** अनादेर्भावस्यैवानादेरभावस्या-

ष्यत्यन्ताभावादेर्विनाशादर्शनेऽपि विरोधिसामग्रीसन्निपातादनादेः प्रागभावस्य यथा विनाशोऽङ्गीकृतः; अन्यथा कारणव्यापारवैयर्थ्यापत्तेः, एवमज्ञानेऽपि दीयतां दृष्टिः, अन्यथा प्रमाणव्यापारवैकल्यापत्तेः । तस्मादनाद्यभावत्ववदनादिभावत्वमपि न प्रयोजकम् । किंतु विरोधिसामग्रीसमवहितत्वमेवातथाप्यविद्यानिवृत्त्यैव द्वैतापत्तिरिति चेन्न; अधिष्ठानब्रह्माभ्युपगमात् ज्ञात एवात्माऽविद्यानिवृत्तिरित्युच्यते, अतोऽज्ञानदशायां न तथा व्यवहारः । ननु—ब्रह्मसाक्षात्कारस्याविद्यानिवर्तकस्य ब्रह्माभिन्नत्वे सर्वदाऽविद्यानिवृत्त्यापत्तिः, यागादिसाध्यत्वानुपपत्तिश्च, ब्रह्मभिन्नत्वे च सिद्धो भेद इति—चेन्न; अभिन्नत्वेऽपि वेदान्तवाक्योत्थान्तःकरणवृत्त्यभिव्यक्तस्यैवाऽविद्यानिवर्तकत्वात् । तस्याश्च वृत्तेः साध्यत्वेन साक्षात्कारस्यापि साध्यत्वोपचारः । वृत्तेश्च ब्रह्मणः वस्तुतोऽभेद एव, भेदस्त्वविद्याविजृम्भित इति । एतेनेदमपास्तम्—वेदान्तिनां मते मुमुक्षाप्यसती, प्रवृत्तिरप्यसती, मोक्षज्ञानमसत्, विद्याप्यसती, योगाभ्यासोऽप्यसन्, वेदोऽप्यसन्नेव, स्वर्गापूर्वादिकं तु नास्त्येवेति साधु तीर्थकरत्वाभिमान इति; सर्वेषामसद्विलक्षणत्वाङ्गीकारात्, यावदविद्यं सत्त्वाभ्युपगमाच्च । ननु—सर्वं ब्रह्माभिन्नमिति ते मतम् । तथाच जानीहि मम हृदि किमस्ति ? तव मम चाभेदादिति—चेत्, जानीयां यद्यवच्छेदभेदो न स्यात्, तत्किमवच्छेदभेदमङ्गीकरोषि । तथासत्यवच्छेद्यभेदे कः प्रद्वेष इति चेत्, न; उभयोरपि मिथ्याभूतयोरेवाऽङ्गीकारात्, कथं तर्हि मम हृदयं न जानासीति चेत्, अविद्याकवलनान्न जानामि । अविद्यां ब्रह्मभिन्नां मन्यमानः कथं न लज्जस इति चेत्, न; पारमार्थिकभेदानभ्युपगमात् । तस्मात्—

"एकं ब्रह्मास्त्रमादाय नान्यं गणयतः क्वचित् । आस्ते न धीरवीरस्य भङ्गः संगरकेलिषु ॥"

ननु—तथापि शरीरादीनां वस्तुतो ब्रह्माभिन्नत्वात्तज्ज्ञानमेव ब्रह्मज्ञानमित्यनायाससिद्धं ब्रह्मज्ञानम्; नच ततो मुक्तिरस्ति; संसारस्यानुभवसिद्धत्वात्, तथाच शरीरादिभिन्नत्वेनैव ब्रह्मसाक्षात्कारः कारणं मुक्तिं प्रतीति त्यजाद्वैतज्ञानं जातमपि वेदवाक्यादिति—चेन्न; शरीरादीनामध्यस्तानां यदधिष्ठानं रजतादेरिव शुक्त्यादि, तज्ज्ञानस्य मुक्तिहेतुत्वाभ्युपगमात् । तज्ज्ञानंचाधुना नास्तीति युक्तः संसारोपलम्भः । तस्मात्—

"धीधना बाधनायास्यास्तदा प्रज्ञां प्रयच्छथ । क्षेमुं चिन्तामणिं पाणिलब्धमब्धौ यदीच्छथ ॥" इति ।

तदेवं सिद्धेऽद्वैते आत्मनानात्वव्युत्पादनं भ्रममूलमिति ॥

ननु—अस्त्यत्र प्रमाणम् । तथाहि—आत्मत्वं, नानावृत्ति जातित्वात्, घटत्ववत्, इति—चेन्न; अन्योन्याश्रयात् । सिद्धे हि नानावृत्तित्वे जातित्वसिद्धिस्तेन च तत्सिद्धिरिति । तथाचांशतः साध्यसमो हेतुः । जातिपदस्य च धर्ममात्रपरत्वे एतद्घटत्वादौ व्यभिचारः, आत्मत्वम्, न नानावृत्ति, विभुमात्रवृत्तिधर्मत्वात्, आकाशत्ववदिति प्रतिरोधश्च । किंच आत्मा, न द्रव्यत्वव्याप्यजातिमान्, विभुत्वादाकाशवत् । द्रव्यत्वव्याप्यजातिमत्त्वे च विभुत्वभङ्गो बाधकः । नच—तथासति बन्धमोक्षसुखित्वदुःखित्वादिव्यवस्थानुपपत्तिः; तत्तदन्तःकरणावच्छेदेन तत्तदविद्यावच्छेदेन वा तदुपपत्तेः । तस्मान्मूर्खप्रलपितमेतत् ॥

अथ—अस्त्वनुमानान्तरं—देवदत्तात्मा, चैत्रवृत्त्यन्योन्याभावप्रतियोगी चैत्रवृत्त्यनन्ताभावप्रतियोगिधर्माधिकरणत्वात्, यदेवं तदेवं, यथा घटः, यन्नैवं तन्नैवम्, यथा चैत्रात्मेतिव्यतिरेकी वेति—चेन्न; अभेदवादिनं प्रति हेत्वसिद्धेः, व्यावहारिकभेदेन सिद्धसाधनाच्च । पारमार्थिकेतिच भेदविशेषणे साध्याप्रसिद्धिः, व्यर्थविशेषणत्वं च । एतेन—ब्रह्म चैत्रमैत्रादिभिन्नम्, अनित्यज्ञानानधिकरणत्वात्, यदेवं तदेवम्, यथा घटः, अनित्यज्ञानाधिकरणं चैतत् । तस्माच्चैत्रादिभिन्नम् । अथ अहं ब्रह्मप्रतियोगिकपारमार्थिकभेदवान्, सुखात्यन्ताभावविरोधिधर्मानधिकरणत्वात्, नित्यज्ञानानधिकरणत्वात्, यन्नैवं तन्नैवं, यथा ब्रह्मेति—निरस्तम्; औपाधिकभेदेनाऽर्थान्तरत्वात्, अप्रयोजकत्वात्, ब्रह्मशब्देन त्रिविधपरिच्छेदशून्यवस्तुनिर्देशे बाधात्, तदितरस्य पक्षत्वे सिद्धसाधनत्वाच्च । द्वितीयानुमाने च हेत्वसिद्धिः; इच्छादीनां क्षेत्रधर्मत्वानङ्गीकारात्, "तत्त्वमसि" "अहं ब्रह्मास्मि" "अयमात्मा ब्रह्मे"त्यादिश्रुतिभिर्बाधश्च सर्वत्रानुमाने द्रष्टव्यः । ननु—ज्ञानं तावदात्मनो गुणो वक्तव्यः । तथाच तत्सामानाधिकरण्यादिच्छादीनामपि तद्गुणत्वनिश्चय इति—चेत्, न; ज्ञानब्रह्मणोरभेदश्रवणात् । तथाहि—"विज्ञानमानन्दं ब्रह्म" "को ह्येवान्यात्कः प्राण्याद्यदेष आकाश आनन्दो न स्यात्" "अत्रायं पुरुषः स्वयं ज्योतिर्भवति" "विज्ञानघन एव" "आनन्दाद्ध्येव खल्विमानि भूतानि जायन्ते" "सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म यो वेद निहितं गुहायाम्" "भारूपः सत्यसंकल्पः" इत्याद्याः श्रुतयः सहस्रशो ज्ञानसुखाभिन्नं ब्रह्म प्रतिपादयन्ति तात्पर्यतः । ताश्च तत्पराः सत्यो न शक्या ब्रह्मणाप्यन्यपरीकर्तुम् ॥

ननु—यदि ब्रह्माभिन्नं सर्वं, तदाऽनित्यज्ञानस्वरूपत्वं अनित्यसुखस्वरूपत्वं च ब्रह्मणः किमिति नाभ्युपैषि ? अथ—"विज्ञानमानन्दं ब्रह्मे"ति श्रुत्या नित्यज्ञानानन्दात्मकतामात्रं प्रतिपाद्यते । तथाच तावन्मात्रं स्वीक्रियते नातोऽधिकमिति—चेन्न; "एकमेवाद्वितीयं ब्रह्म" "इदं सर्वं यदयमात्मे"त्यादिश्रुत्या दुःखात्मकताया अपि प्रतिपादनात् ।

तथाचैकरूपस्वीकारे पररूपत्वपरिहारे च रुचिस्ते प्रमाणम् । तथाच मुक्तिदशायामुभयरूपसद्भावान्मुक्तस्य सुखानुभववत् दुःखानुभवोऽपि स्यादिति सुखरागिणस्तवानन्तदुःखाब्धिपातः । नच"आनन्दं ब्रह्मणो रूपं तच्च मोक्षे प्रतिष्ठितमि"ति श्रुत्याऽऽनन्दस्यैव मोक्षावस्थायां सत्त्वप्रतिपादनात्, तद्धानौ ब्रह्मस्वरूपस्यापि हान्यापत्तेः । तस्माद्भेद एव ब्रह्मणः सुखादेश्चेति युक्तमुत्पश्यामः । कथं विज्ञानमानन्दं ब्रह्मेति ? शृणु, विशिष्टं ज्ञानं यस्येति विज्ञानं ज्ञानवदित्यर्थः । ज्ञानस्य च विशेषो नित्यत्वं सर्वविषयता च । आनन्दश्च सुखं तद्यस्यास्ति तदानन्दं मत्वर्थीयाच्प्रत्ययेन । तथाच नपुंसकलिङ्गता संगच्छते । "आनन्दं ब्रह्मणो रूप"मिति श्रुतिस्तु आनन्दं सुखं ब्रह्मणोऽरूपं अस्वरूपमिति । कथमेवमित्यत आह—तच्च मोक्षे प्रतिष्ठितम्; चो हेतौ यतस्तत्सुखरूपत्वं मोक्षे प्रतिष्ठितम् । यदि ब्रह्म सुखस्वरूपं स्यात् तदा मोक्षदशायामपि सुखस्वाभाव्यं तस्य स्यात् । तत्तु नास्ति, प्रमाणबाधात् । तथाहि—यद्ब्रह्मरूपं सुखं तच्चेन्नित्यं स्यादिदानीमपि साक्षात्क्रियेत । अनित्यं चेद्ब्रह्मणो नित्यसुखात्मकतया कथमवस्थानं स्यादिति ? अत्रोच्यते—"आनन्दाद्ध्येव खल्विमानि भूतानि जायन्ते । आनन्देन जातानि जीवन्ति" "आनन्दो ब्रह्मेति व्यजानात्" "को ह्येवान्यात् कः प्राण्यात् यदेष आकाश आनन्दो न स्यात्" "सत्यं ज्ञानमनन्तं" "एतस्यैवानन्दस्यान्यानि भूतानि मात्रामुपजीवन्ति" "सदेव सोम्येदमग्र आसीदेकमेवाद्वितीयम्" इत्यादिश्रुतिशतेभ्यः सुखज्ञानसत्तात्मकं ब्रह्मेति प्रतीयते । नच तान्यन्यपराणि; "आनन्दो ब्रह्मेति व्यजानादि"त्यादिनिर्णयवाक्यविरोधात् । न चैवं सति "इदं सर्वं यदयमात्मे"त्यादिवाक्यबलादनित्यदुःखात्मकतापत्तिः; प्रपञ्चस्य बाधे श्रुतेस्तात्पर्यात्, यथाहि 'सर्पोऽयं रज्जुरेव' इत्युक्ते रज्जुमात्रावशेषः,सर्पस्य तु बाध एव, तथा सर्वाधिष्ठानभूतेन ब्रह्मणा प्रपञ्चस्याभेदे प्रतिपादिते ब्रह्ममात्रावशेषः, प्रपञ्चस्य तु बाधः । अयमेव नियमः कथमिति चेत्, श्रुतित एव । "तत्सत्यं स आत्मा" "सत्यस्य सत्यम्" "अस्तीत्येवोपलब्धव्यः" "असन्नेव स भवति असद्ब्रह्मेति वेद चेत् । अस्ति ब्रह्मेति चेद्वेद सन्तमेनं ततो विदुः" इत्यादिश्रुतिशतैः सच्चिदानन्दस्य ब्रह्मणोऽस्तित्वप्रतिपादनात् । प्रपञ्चस्य "नेति नेति" "नेह नानास्ति किंचन" "अतोऽन्यदार्तम्" "सलिल एको द्रष्टाऽद्वैतो भवति" इत्यादिवाक्यशतैरभावबोधनात् । तथाच यदि श्रुतिप्रामाण्यं स्वीकरोषि, तदुक्तव्यवस्थामङ्गीकुरु नचेद्बौद्धवदेव खण्डनयुक्तिभिरेव निरसनीयोऽसि । किंच "आनन्दं ब्रह्मणो रूपं तच्च मोक्षे प्रतिष्ठितम्" इति श्रुतिबलादपि मोक्षावस्थायां सुखमात्रावशेषः, दुःखादीनां तु बाध एव । नच—दुःखादीनां ब्रह्मरूपत्वेन बाधो न युक्त इति—वाच्यम्; तेषां मिथ्यात्वेन ब्रह्मरूपत्वासिद्धेः । नह्यानन्दरूपस्य दुःखरूपता संभवति, विरोधात् । नहि भवति यदेवोष्णं तदेव शीतमिति । यच्चोक्तमानन्दं ब्रह्मणो रूपमिति, अश्लेष इति, तदपि "आनन्दो ब्रह्मेति व्यजानादि"ति श्रुतिविरोधादपास्तम् । अश्लेषे प्रमाणाभावश्च । नचाधुनापि ब्रह्मरूपस्य सुखस्य प्रतीत्यापत्तिः; इष्टापत्तेः; नहि स्वप्रकाशमानन्दात्मकं ब्रह्मेदानीं नास्ति, कथं तर्हि नाभिलापः सर्वेषाम् ? कथं वा परमं सुखमासवतां क्षुद्रे भोजनादिसुखे जनानां प्रवृत्तिरिति चेत्, व्यञ्जकाभावादिति वदामः । अविद्यानिवृत्तिर्हि व्यञ्जिका, सा चेदानीं नास्ति, तत्त्वज्ञानाभावात् । क्षुद्रतरे सुखे प्रवृत्तिश्च मोहादेव । मोहनिवृत्तौ तु प्रवृत्त्यभाव इष्ट एव । यच्चोक्तं दुःखादेरपि ब्रह्मरूपत्वेन तद्धानौ ब्रह्महानिरिति, तदतिमन्दम्; दुःखादीनां जडत्वेन मिथ्यात्वात् । ऐक्यश्रुतिस्त्वधिष्ठानसत्त्वव्यतिरेकेणाध्यस्तस्य सत्त्वं नास्तीति तावन्मात्रपरा । यच्चोक्तं विज्ञानमानन्दं ब्रह्मेति विशिष्टं ज्ञानं यस्येति बहुव्रीहिरित्यादि, तदपि मूर्खप्रलपितम्; विस्पष्टं ज्ञानं विज्ञानमिति हि लोकप्रसिद्धं । तत्त्यागे चोपेक्षणीयता, कर्मधारये च संभवति बहुव्रीहेरनादरणीयत्वात्, "एतया निषादस्थपतिं याजयेत्" इत्यत्र षष्ठीतत्पुरुषानादरेण तथैव व्यवस्थापितत्वात् । तथाऽऽनन्दपदेऽपि मत्वर्थीयाच्प्रत्ययकल्पनमनुचितम् । नच नपुंसकलिङ्गतानुपपत्तिः; वेदे बहुलिङ्गव्यत्ययस्योपलम्भात् । ननु—विज्ञानानन्दयोरनित्यत्वाद्ब्रह्मणश्च नित्यत्वादभेदस्य बाधितत्वादगत्या बहुव्रीहिर्मत्वर्थलक्षणा चाश्रीयत इति—चेत्, न; तत्पदार्थेन समस्तभेदबाधने बाधाभावात् । अस्मदादीनां हि ज्ञानसुखयोरनित्यत्वमनुभूयते प्रत्यक्षेण, नतु भगवतोऽपि, तथाच तत्र बाधाभावादभेदबोधो निस्तरङ्गः । सुखमनित्यमेवेति व्याप्तिरस्तीति चेन्न; व्याप्तेरस्मदादिसुखविषयत्वात् । अन्यथा ज्ञानमनित्यमेवेत्यतिव्याप्तिः स्यात् । तथाच जितं मीमांसकैरिति । सुखं धर्मजन्यमेवेति चेत्, ज्ञानमपि कर्मजन्यमेवेति । तस्मात्तत्पदार्थेनेश्वरेण ज्ञानसुखयोरभेदबोधे बाधाभावः सिद्धः । त्वंपदार्थेऽपि नास्ति बाधः । तथाहि—किं विषयसंपर्कानन्तरं सुखं मे जातं नष्टं च तथा ज्ञानं मे जातं नष्टं चेति प्रत्यक्षेण श्रुतेर्बाधः, किं वा 'अहं सुखी' 'अहं जाने' इत्याधाराधेयभावग्राहकप्रत्यक्षेणेति । तत्र न तावदाद्यः; व्यञ्जकान्तःकरणवृत्त्युत्पादविनाशाभ्यां तयोरुत्पादविनाशोपलम्भात्, व्यक्त्युत्पादविनाशाभ्यां जातेरिव ध्वन्युत्पादविनाशाभ्यां शब्दस्येति वा । अथ मानान्तरेण बलवता जात्यादीनां नित्यत्वे सिद्धे तथा कल्प्यते, प्रकृते च न मानान्तरान्नित्यत्वसिद्धिः । नच—अत्रापि श्रुतिरस्ति मानमिति—वाच्यम्; तस्याः शब्दात्मकत्वेन योग्यताज्ञानं विनाऽबोधकत्वात् "ग्रावाणः प्लवन्त" इतिवत् । बाधाभावो हि योग्यता । प्रकृते प्रत्यक्षं बाधकमुपन्यस्तमिति—चेन्न; ज्ञानमात्रस्याबाधत्वात्, साध्याभावप्रमा हि बाधः । नचात्र साध्याभावज्ञानस्य प्रमात्वमुभयवादिसिद्धम्; प्रत्यक्षस्य बहुलं विसंवादोपलम्भात् । तथाच किं व्यक्ताविवोत्पादविनाशौ पारमार्थिकौ, किंवा जाताविवौपा-

धिकाविति विशये श्रुतिर्नित्यत्वं बोधयतीति क्वायोग्यतया पराभवः ? अन्यथा 'अहं गौरः स्थूलः कृशः, गच्छामी'त्यादिप्रत्यक्षबाधादस्थूलादिश्रुतिरपि स्वार्थं न प्रतिपादयेदिति जितं चार्वाकेण । युक्त्याऽस्थूलादिरूपसिद्धिरिति चेत्, भ्रान्तोऽसि; श्रुत्या सिद्धे ह्यात्मन्यश्रद्धामलक्षालनार्थं युक्त्यभिधानम्, श्रुतिश्चेदयोग्यतयाऽर्थं न बोधयत्येव, कुत्र युक्त्यभिधानावकाशः ? "ग्रावाणः प्लवन्त" इत्यादौ तु ऋजावर्थे प्रयोजनाभावादन्यत्र तात्पर्यकल्पनम्, नतु प्रत्यक्षबाधात् । यदि च यथाश्रुतार्थे प्रयोजनलाभस्तदा श्रुतिः प्रत्यक्षशतेनापि बाधितुमशक्यैव, नित्यज्ञानानन्दब्रह्मस्वरूपप्रतिपादने च बहुलं प्रयोजनं श्रूयते—"तरति शोकमात्मवित्"इत्यादि। तस्मान्न विभ्रशादिग्राहकेण प्रत्यक्षेण श्रुतेर्बाधः संभवी । नापि द्वितीयः; अन्तःकरणावच्छिन्नो हि चिदात्मा प्रमाता, तथाचान्तःकरणतद्वृत्त्योराधाराधेयभावः अन्तःकरणावच्छिन्नचिदात्मतद्वृत्त्यवच्छिन्नानन्दज्ञानयोरुपचर्यत इति क्व बाधशङ्कावकाशः ? कल्पना चेयमभेदबोधकश्रुतिमूलैव । ननु—तथापि स्वप्रकाशानन्दरूपस्य सर्वदैकरूपत्वान्मुक्तसंसारिणोरविशेषापत्तिः, नचाविद्यासत्त्वासत्त्वाभ्यां विशेषः; तदसत्त्वस्यापुरुषार्थत्वात्, नह्यविद्याऽभावो दुःखाभावसुखयोरन्यतरः; तयोरेव च पुरुषार्थत्वं लोकसिद्धमिति, उच्यते; अविशेषापादनमिष्टमेव । तदुक्तं—"यादृगस्य हृये रूपं स्वात्मनैवानुभूयते । तावदेव हतान्ध्यस्य तदन्यानवशेषत"इति, श्रुतिरपि—"विमुक्तश्च विमुच्यते" "ब्रह्मैव सन् ब्रह्माऽप्येती"त्यादि मुक्तसंसारिणोरविशेषमाह । कथं तर्हि नित्यस्य पुरुषार्थत्वमिति चेत्, निरुपाधीच्छाविषयत्वादिति गृहाण। तदसाध्यं कथमुक्तरूपमपि स्यादिति चेत्, सुखरूपत्वादेव । तदा कथं तदर्थं पुरुषप्रवृत्तिरिति चेत्, ब्रह्मस्वरूपं साक्षात्कृतवतः प्रवृत्त्यभावात्, अज्ञस्य तु नित्य एव तस्मिन् सुखे उपाध्युत्पत्तिमारोप्य प्रवृत्त्युपपत्तेः । कोऽसावुपाधिरिति चेत्, अविद्यानिवृत्तिरेव । स्वर्गोऽपि हि नित्य एव; तस्याप्युपाध्युत्पत्त्यर्थमेव प्रवृत्तिः । तत्र च धर्मविशेषजन्यान्तःकरणवृत्तिभेद एवोपाधिः । वस्तुतस्तु—नित्यमुक्तमेव ब्रह्म तदभिन्नो जीवोऽपि नित्यमुक्त एव, अविद्यादिकं तु नासीदस्ति भविष्यतीति। तदुक्तं—"ज्ञाते द्वैतं न विद्यते" "प्रपञ्चो यदि विद्येत निवर्तेत कथंच न" "बन्धो मोक्ष इति व्याख्या गुणतो मे न वस्तुतः । गुणस्य मायामूलत्वान्न मे बन्धो न मोक्षणम्" इति । तस्मात् सिद्धान्तरहस्यमविज्ञाय वेदान्तिमते दूषणाभिधानं कुतार्किकाणां परं शोभत इति । ननु तथापि संसारावस्थायां प्रकाशसुखात्मकब्रह्माभिन्नोऽहमिति कथं न प्रतीतिः ? ननूक्तमविद्यापिहितत्वादिति, सत्यमुक्तम्, सैव तु नास्तीति चेन्न; ब्रह्मज्ञानोत्पत्तेः पूर्वं तस्याः स्वीक्रियमाणत्वात्, कुतस्तर्हि तन्निवृत्तिरिति ? ब्रह्माकारान्तःकरणवृत्तिभेदादिति गृहाण । यद्यपि सा जडा; तथापि तत्प्रतिबिम्बितश्चिदात्मैव तन्निवर्तक इत्युच्यते । सा चान्तःकरणवृत्तिरविद्यां सकार्यां नाशयित्वा स्वयमपि नश्यति दग्धेन्धनानलवत् । तस्माद्ब्रह्म क्षेत्रज्ञेभ्योऽभिन्नम्, क्षेत्रज्ञाश्च ब्रह्मणोऽभिन्ना एव, भेदस्त्वविद्योपाधिकः; कर्तृत्वभोक्तृत्वादयो जीवे, सर्वज्ञत्वादयोऽपि परमेश्वरे मायाकल्पिता एव; सकलश्रुतिस्मृतीतिहासपुराणानां तात्पर्यतोऽयमर्थो निष्पन्न इति तथापि वेदान्तवाक्यजन्यान्निर्विकल्पकसाक्षात्कारादेव मुक्तिः, भेदज्ञानं तु सर्वथा मुक्तिप्रतिबन्धकम्; "द्वितीयाद्वै भयं भवती"ति श्रुतेः । गौतमादीनामप्यत्रैव तात्पर्यम्; तस्मात् ॥

प्रामाणिको निषेधश्चेद्भेदोऽप्रामाणिकस्ततः । भेदस्यापि निषिद्धत्वाच्छ्रुतिभङ्गोऽन्यथा भवेत् ॥

श्रुतिर्हि सामान्याकारेण द्वैतमात्राभावं प्रतिपादयति, भेदोऽपि च द्वैतमध्ये प्रविष्ट एव ।

अद्वैतसिद्धिरद्वैतं न विहन्ति कथंचन ॥ सत्यत्वाद्धन्ति चेन्नैवं द्वैतमात्रनिषेधतः ॥

अद्वैतसिद्धिरपि ब्रह्मातिरिक्ता निषिध्यत एव श्रुत्या, तथाच क्वाद्वैतव्याघातः ? श्रुतिस्तर्हि सत्येत्यपि नाशङ्कनीयम्; तस्या अपि निषेधात् । नह्यद्वैतश्रुतिः स्वात्मानं रक्षति । तथा सति स्वविषयसिद्धिः प्रसज्येत ।

आत्माभेदमजानानाः स्वतःसिद्धं मुमुक्षवः ॥ माभूवन्नफलायासा इत्यभेदो निरूपितः ॥

ननु—यद्यपीयता प्रबन्धेनाऽद्वैतरत्नं सुनिरूपितं भवद्भिर्दयालुभिः । तथापि नास्मदीयहृदये आस्पदमादधाति । किमत्र करोमि ॥

शृणु—वृद्धोक्ष ! शैलसारहृदयोऽसि ।

तदुक्तम्—"इत्येवं श्रुतिनीतिसंप्लवजलैर्भूयोभिराक्षालिते येषां नास्पदमादधाति हृदये ते शैलसाराशयाः ।
किंतु प्रस्तुतविप्रतीपविधयोऽप्युच्चैर्भवचिन्तकाः काले कारुणिक ! त्वयैव कृपया ते भावनीया नराः ॥

ब्रह्मन् किमित्यधिक्षिपसि वृद्धोक्षेति ? तवापि चित्ते किमद्वैतरत्नं चकास्ति ?

नितरां मूर्खोऽसि । नहि त्वमिवाहम् ।

तदुक्तं तत्रैव—अस्माकं तु निसर्गसुन्दर ! चिराच्चेतो निमग्नं त्वयीत्यद्धाऽऽनन्दनिधे ! तथापि तव तन्नाद्यापि संदृश्यते ।
तन्नाथ त्वरितं विधेहि करुणां येन त्वयैकात्मतां याते चेतसि नाप्नवाम शतशो याम्याः पुनर्यातनाः ॥

अत्र च यत एवाऽऽनन्दनिधिरत एव निसर्गसुन्दरः; सुखरूपत्वमन्तरेण निसर्गसुन्दरत्वानुपपत्तेः । नच—आनन्दशब्देन दुःखाभावो लक्ष्यते, तथाच तदधिकरणप्रतिपाद्योऽप्ययमर्थ इति वाच्यम्; तथासति भगवतो निसर्गसुन्दरत्वानुपपत्तेः । तस्माद्यथाश्रुतमेव ग्राह्यम् । तथा सति वेदोऽप्यनुगृहीतो भवति ॥

ब्रह्मन् ! तथापि मम चित्ते नायात्यद्वैतरत्नम् ।

शृणु ब्रह्मबन्धो ! ब्रह्मद्वेषजनितपातकदूषितान्तःकरणोऽसि ॥

ब्रह्मन् ! शाधि मां यथाऽस्मिन्नद्वैताध्वनि मच्चित्तं प्रविशतीति ।

शृणु वत्स ! ईश्वरमुपास्स्व । तदुक्तम्—"ईश्वरानुग्रहादेषा पुंसामद्वैतवासना । महाभयकृतत्राणा द्वित्राणां यदि जायते" इति । तथा "मन्मना भव मद्भक्तो मद्याजी मां नमस्कुरु । मामेवैष्यसि युक्त्वैवमात्मानं मत्परायण" इत्यादि ॥

ब्रह्मन् ! किमिति वत्सेति संबोधयसि ? वृद्धोऽहम् ॥

ततः किम् ? "न तेन स्थविरो भवति येनास्य पलितं शिरः । यो वै युवाप्यधीयानस्तं देवाः स्थविरं विदु"रिति ॥

ब्रह्मन्नीश्वरोपासनमपि सर्वदा कर्तुमशक्यम्, विषयाक्षिप्तचित्तत्वात् ।

अरे बालिश ! विषये दोषं पश्य "अमानित्वमदंभित्वमहिंसा क्षान्तिरार्जवम् । आचार्योपासनं शौचं स्थैर्यमात्मविनिग्रहः ॥ इन्द्रियार्थेषु वैराग्यमनहङ्कार एव च । जन्ममृत्युजराव्याधिदुःखदोषानुदर्शनं ॥ असक्तिरनभिष्वङ्गः पुत्रदारगृहादिषु । नित्यं च समचित्तत्वमिष्टानिष्टोपपत्तिषु ॥ मयि चानन्ययोगेन भक्तिरव्यभिचारिणी । विविक्तदेशसेवित्वमरतिर्जनसंसदि ॥ अध्यात्मज्ञाननित्यत्वं तत्त्वज्ञानार्थदर्शनम् । एतज्ज्ञानमिति प्रोक्तमज्ञानं यदतोऽन्यथा" इति । एतज्ज्ञानम् ज्ञानसाधनमित्यर्थः । तथाचैतावन्ति साधनानि यस्य तस्यैव ज्ञानं मुक्तिहेतुभूतमुत्पद्यते । तदेतानि संपादय ॥

ब्रह्मन् ! एतेषां मध्ये एकमपि साधनं मम नास्ति सुगममुपायं वद ।

स्मर तर्हि विष्णुमहर्निशम् । तदुक्तम्—"स्मर्तव्यः सततं विष्णुर्विस्मर्तव्यो न जातुचित् । सर्वे विधिनिषेधाः स्युरेतयोरेव किंकराः । चिन्त्यमानः समस्तानां क्लेशानां हानिदो हि यः । समुत्सृज्याखिलं चिन्त्यः सोऽच्युतः किं न चिन्त्यते" ? इति । तथाच सर्वदा विष्णुनामस्मरणेन शुद्धान्तःकरणः सन् उक्तसाधनकलापवान् भविष्यसीति ॥

भगवन् ! सर्वदा भगवन्नामकीर्तनेऽप्यहमसमर्थस्ततोऽप्युपायान्तरं वद ।

शृणु वत्स ! लौकिकं वैदिकं वा यत्किंचन कर्म तत्सर्वं भगवति वासुदेवे समर्पितं कुरु । तदुक्तम्—"सर्वकर्माण्यपि सदा कुर्वाणो मद्व्यपाश्रयः । मत्प्रसादात्परां शान्तिमचिरेणाधिगच्छति ॥ यत्करोषि यदश्नासि यज्जुहोषि ददासि यत् । यत्तपस्यसि कौन्तेय ! तत्कुरुष्व मदर्पणम्" इति ॥

भगवन् ! तत्तत्कर्मजन्यस्वर्गादिफलकामनाक्षिप्तमनस्तया फलमनुद्दिश्य तत्तत्कर्मजातमपि कर्तुं नाहमुत्सहे ।

अरे, नूनमूषरात्माऽसि ॥

भगवन् ! किं बहव आत्मानस्तव मते ? यन्मामूषरात्मेति संबोधयसि ।

शृणु वत्स ! एकं ब्रह्म त्रिविधपरिच्छेदशून्यं वस्तु वृत्तमीदृशम्, तथाप्यनाद्यनन्ताभिरविद्याभिः परिच्छिन्नं अनेकमिव भवति । तस्यामविद्यावस्थायां स्थितत्वोषरात्मा त्वं निगद्यसे ॥

भगवन् ! नाहमुपेक्षणीयः, सर्वमुक्तेस्त्वयाप्यङ्गीकारात्; अहमपि च स्वरूपयोग्यो भवाम्येव, संसारित्वेनैव मुक्तावधिकारात्, स्वरूपयोग्यस्य च नित्यस्यावश्यं सहकारिलाभात्, तथाचाहमपि कदाचिच्छमदमादिभिः सहितो भविष्यामि ॥

शृणु वत्स ! फलरागं त्यक्त्वा भगवदर्पणेन कर्माणि कुरु, फलरागत्यागे च क्षयिष्णुत्वादिदोषदर्शनमेवोपायः, तदाह—"तद्यथेह कर्मचितो लोकः क्षीयते एवमेवामुत्र पुण्यचितो लोकः क्षीयत" इति ॥

भगवन् ! एवं करिष्यामि, आविर्भूतं मम चित्ते दोषदर्शनं विषयेषु, तथाहीह संसारकान्तारे बहूनि दुःखदुर्दिनान्यल्पाच सुखद्योतिकेत्युत्पन्नविवेकबुद्धिरनुष्ठितभगवदर्पणकर्मकलापः शुद्धस्वान्तः संप्रति संवृत्तोऽस्मि, भगवन् ! शाधि किमतः करवाणीति ?

शृणु वत्स ! गुरूपसदनं कुरु । तथाहि—"परीक्ष्य लोकान् कर्मचितान् ब्राह्मणो निर्वेदमायान्नास्त्यकृतः कृतेन । तद्विज्ञानार्थं स गुरुमेवाभिगच्छेत्समित्पाणिः श्रोत्रियं ब्रह्मनिष्ठम्"; अकृतो मोक्षः कृतेन कर्मणा नास्तीत्यर्थः । एतावता विद्यमान एव मोक्षो ज्ञानेनाभिव्यज्यत इत्यर्थः प्रतीयते । तथाच जन्यो मोक्ष इति पक्षो वेदविरुद्ध इति ध्येयम् ।

भगवन् ! उक्तलक्षणो गुरुस्त्वमेव, अतस्त्वामुपसन्नं संसारदुःखजर्जरितान्तःकरणं मां विद्यार्थिनमुपदिश, येनाहं निरतिशयानन्दं सर्वदुःखाभावोपलक्षितं लब्ध्वा कृतार्थो भवामीति ।

श्रृणु, तत्त्वमसि । महानुपदेशोऽयम्, श्रद्धस्व सौम्य ! ।

भगवन् ? अत्र को वा तदर्थः ? को वा त्वमित्यस्यार्थः ? को वाऽसीत्यस्य ?

अद्वितीयं सच्चिदानन्दरूपं ब्रह्म तदर्थः । अहमिति प्रत्यये भासमानो देहादिव्यतिरिक्तः सुखादिमत्त्वेन च भवत्प्रसिद्धस्त्वमर्थः । उभयोः पदार्थयोरभेदो वाक्यार्थः असीत्यनेन च तस्यैव सार्वदिकत्वं प्रतिपाद्यते । तदुक्तम्— "त्वं प्रत्यगव्यवहितं तव सुप्रसिद्धं ब्रह्माद्वितीयमुदितं च तदस्यजस्रम्" इति ॥

ननु—कथमेवं बोद्धुं शक्यते, यावता ब्रह्माद्वितीयमपरोक्षमसंसारि च, अहं च तद्विपरीत इति तयोरभेदप्रत्ययो बाधित एव । **वस्तुतस्तु**—प्रत्यय एव न जायते; योग्यताज्ञानाभावात्, बाधविरहस्य तथात्वात्, अन्यथा 'गौरश्व' इत्यादावपि सामानाधिकरण्येनान्वयबोधापत्तेः । नच 'सोऽयं देवदत्त' इतिवदभेदप्रत्ययो युक्तिमान्; तत्र हि एकस्मिन् धर्मिणि देवदत्ते तत्तेदन्तावैशिष्ट्यं सः, अयम् इति पादाभ्यां प्रतिपाद्यते, तच्च तत्र तिष्ठत्येव, नत्वेवं प्रकृते संभवति; अखण्डवाक्यार्थाभ्युपगमात् । तथाच विषमो दृष्टान्तः । नच—तत्ताविशिष्टस्येदन्ताविशिष्टस्य चाभेद एव वाक्येन प्रतिपाद्यते, न वैशिष्ट्यमात्रम्; अन्यथा भेदभ्रमनिवृत्तिर्न स्यात्; न स्याच्चाभेदसिद्धिः, तस्य तदेकमानत्वादिति—वाच्यम्; तथापि वाक्यार्थस्तत्र, सखण्ड एवाधर्मद्वयवैशिष्ट्यस्य तत्र सत्त्वात् । यदिचैकैव व्यक्तिरुभाभ्यां पदाभ्यां प्रतिपाद्यते, किंच नित्यज्ञानादिमति जगत्कर्तरीश्वरपदं तावच्छक्तम् । स एव तत्पदेन प्रतिपादनीयः, तद्विलक्षणे च जीवात्मन्यत्यन्तभिन्ने जीवपदं शक्तम् । स एव च त्वंपदेनात्र वक्तव्यः । तथाच हिमवद्विन्ध्ययोरिव न कयाऽपि वृत्त्या तयोरभेदः श्रुतिशतेनापि वक्तुं शक्यः, धर्मिग्राहकमानेन तयोस्तथैव सिद्धेः । नच—अज्ञानोपहितो जीवः, तदनुपहितश्चेश्वरः । यद्वाऽज्ञानोपहित ईश्वरः, अन्तःकरणोपहितो जीवः । तथाचोपाध्यंशपरित्यागेनहि तयोरभेदबोधो नायोग्यतया पराभवितुं शक्यः, घटाकाशो महाकाशः, जलशरावस्थचन्द्रो दिविष्ठचन्द्र एव, दर्पणस्थं मुखं ग्रीवास्थमुखमेवेति वदिति—वाच्यम्; दुःखित्वसर्वज्ञत्वादेः पारमार्थिकत्वात्, उदाहृतस्थले च तदभावात्, उक्तप्रक्रियायां मानाभावाच्च । क्षित्यादेः सकर्तृकत्वानुमानेन तादृशस्यैवेश्वरस्य सिद्धेः, सुखाद्याश्रयत्वेनैव जीवस्य सिद्धेश्च । प्रत्यक्षादिना अभेदबोधकं च वाक्यं यथाकथंचिद्योज्यमिति ।

अत्रोच्यते—'स एवायं देवदत्त' इति शब्दः स नायं, सोऽयं न वेति, वा विपर्यस्तं संदिहानं वा प्रति प्रयुज्यते भ्रमसंशययोर्निवृत्त्यर्थम् । तच्च प्रयोजनं कदा निर्वहति ? यदि देवदत्तस्वरूपमत्रमभिन्नं प्रतिपाद्यते । तथाच तच्छब्दस्तत्ताभागं त्यक्त्वा व्यक्तिं लक्षयति, इदंशब्दोऽपि तथा, तदनन्तरमुभाभ्यां पदार्थाभ्यां वाक्यार्थत्वेनाऽभिन्ना व्यक्तिः प्रतिपाद्यते; तत्ताविशिष्टस्येदानीमविद्यमानत्वेन इदंताविशिष्टे स्वाभेदासंभवात् मुख्यार्थबाधोऽस्त्येव । एवंच यदीदंपदेऽपि लक्षणा न स्यात्, तदा विशिष्टाविशिष्टयोरैक्यमसंभावितमेव । नच पौनरुक्त्यम्; वाच्यार्थे तदभावात्, लक्ष्यार्थेत्विष्टापत्तिः । तदैवाऽभेदो वाक्यार्थः संभवति नान्यथा । नच—तत्त्वंपदयोरत्यन्तविभिन्नयोर्धर्मिणोर्न शक्तिग्रहः, ईश्वरपदसमानार्थत्वात्तदः, जीवपदसमानार्थत्वाच्च त्वम इति—वाच्यम्; असिद्धेः, "सदेव सोम्येदमग्र आसीदेकमेवाद्वितीयम्" "विज्ञानमानन्दं ब्रह्म" "सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्मे"त्यादिश्रुतिभ्य एवेश्वरादिपदानां जगत्कारणे ब्रह्मणि संगतिग्रहः स्वर्गादिपदवत्, तत्समानार्थश्च प्रकृते तच्छब्दः । यत्तु नित्यज्ञानादिमानेवेश्वरपदार्थ इति, तन्न; "आनन्दाद्ध्येव खल्विमानि भूतानि जायन्त" इति श्रुतिविरोधात्, श्रुतिसिद्धे चार्थेऽनुमानानवतारात् । तदुक्तम्—"उपासनैव क्रियते श्रवणानन्तरागते"ति । अन्यथा स्रक्चन्दनादिमति स्वर्गीति पदप्रयोगात् स्वर्गपदस्यापि तत्रैव संकेतग्रहापत्तेः । तथाच "स्वर्गकामो यजेते"त्यादिष्वपि तस्यैवार्थस्य ग्रहणे स्रक्चन्दनादिकामो यजेतेत्यर्थः स्यात्, तथाच साधु समर्थितं वैदिकाभिमानित्वं स्वस्येति । तस्यच ब्रह्मणो विज्ञानसुखात्मकस्याऽद्वितीयस्य निरपेक्षस्य कारणत्वे सर्वदा कार्योत्पत्तिः स्यादिति मायादीनां द्वारभावः कल्प्यते । तदुक्तम्—"चित्रायागः पशुफल इति श्रूयमाणेऽपि चित्राऽपूर्वं द्वारं पशुफलतयाऽऽक्षिप्यते तत्र तद्वत् । चैतन्यात्मा जगदुदयकृच्छ्रूयतेऽत्रापि पश्चान्मायादीनां भवति जगति द्वारभावः फलेऽस्मिन् ॥" अत्र च मायादीनां द्वारभावो जगद्विवर्तोत्पत्तौ सहकारित्वमेव, नतु चित्राजन्यापूर्वमिव ब्रह्मजन्यत्वम्; अनवस्थापत्तेः । मायोत्पत्तौ मायानपेक्षणे च कार्यान्तरेऽपि सा नापेक्ष्येत । संसारस्य सादित्वापत्तेश्च । नच—"मायां तु प्रकृतिं विद्यान्मायिनं तु महेश्वरमि"ति श्रुत्या साक्षादेव मायायाः कारणत्वं प्रतिपाद्यते, कथमुच्यते कल्प्यते ? इति—वाच्यम्; "तस्माद्वा एतस्मादात्मन आकाशः संभूत" इत्यादिवाक्यैर्ब्रह्मणः कारणत्वप्रतिपादनपरवाक्यश्रवणादेव कल्प्यत इत्यस्याभिधानात् । किंचास्त्युभयोः कारणत्वप्रतिपादकत्वम्, विकल्पश्च वस्तुन्यसंभवी, अष्टदोषदुष्टश्च । नच—विशिष्टस्य कारणत्वाभ्युपगमेनोभयश्रुतिसामञ्जस्यमिति—वाच्यम्; यतो विशिष्टं न

कस्यापि वचनस्यार्थः यवमिश्रितो व्रीहिरिव । तस्माद्ब्रह्मण एव कारणत्वं रज्ज्वा इव सर्पं प्रति, माया तु शक्तिरेव । तथाच शक्तिमद्ब्रह्म जगदुपादानकारणं भवति । तथाच "जन्माद्यस्य" इति कारणत्वं ब्रह्मलक्षणं संगच्छते । तदुक्तं वार्तिककृता—"आत्माऽविद्यैव नः शक्तिः" इति । अन्यैरप्युक्तम्—"साभासमेतदुपजीव्य चिदद्वितीया संसारकारणमिति प्रवदन्ति धीराः । साभासमेतदिति संसृतिकारणत्वे द्वारं परं भवति कारणता दृशस्तु ॥ यावद्दृशोऽन्यदिह संसृतिकारणं तद्वेदान्तवादिसमये न मतं जडत्वात् । यद्यज्जडं भवति संसृतिकारणं तन्नेति स्फुटं वदति सूत्रकृदत्र यस्मात् ॥ अजडकारणभावनिबन्धनं सकलमेव जडं न तु कारणम् । इति च वेदशिरःसु विचक्षणाः कपिलपक्षनिराकरणे जगुः ॥ कारणत्वमुपलक्षणं चितो ब्रह्मणो न खलु तद्विशेषणम् । इत्यपीदमुपपद्यते तदा चेतनो भवति कारणं यदा ॥ अन्यदेव यदि कारणं भवेत्कारणत्वमुपलक्षणं कथम् । चेतनस्य घटतेऽन्यगामिना वस्तु नान्यदुपलक्ष्यते यतः ॥ बहु निगद्य किमत्र वदाम्यहं श्रृणुत संग्रहमद्वयशासने । सकलवाङ्मनसातिगता चितिः सकलवाङ्मनसव्यवहारभाक् ॥" तस्माद्ब्रह्मैव शक्तिमदुपादानकारणमिति ।

ननु—शक्तिमदित्यत्र शक्तिर्विशेषणमुपलक्षणं वा । आद्ये विशिष्टस्य कारणत्वे विशेषणस्यापि तदागतमेव, अन्त्ये ब्रह्मेत्येव तदुच्यतां उपलक्षणेन विशेषाभावादिति—चेत्, मायोपहितस्य कारणत्वात्, उपाधिश्च विशेषणोपलक्षणाभ्यां तृतीयः प्रकारः । तथाहि—स्वरूपान्तर्निविष्टत्वेन यावत्कार्यमवस्थायि भेदहेतुर्विशेषणम्—यथा "दण्डी प्रैषानन्वाहे" त्यत्र दण्डः । अत्र विशेषणत्वप्रयोजकं यद्रूपद्वयं तत्स्वरूपान्तर्निविष्टत्वं यावत्कार्यमवस्थायित्वंच तदुभयाभावेन तदन्यतराभावेन च भेदहेतोरुपलक्षणतोपाधिता च द्रष्टव्या । यथा—चैत्रगृहस्वरूपानन्तर्गतस्य कादाचित्कस्य काकस्य तद्भेदकत्वमुपलक्षणतया, यथावा प्राभाकराणां धेनुशब्दप्रयोगे गोत्वं स्वरूपान्तर्गतमपि यावत्कार्यमवस्थायित्वादुपाधिः कार्यव्यापकमित्यर्थः । विवरणकृतस्तु—त्रैविध्यमत्र संभवति, रज्ज्वाः संयुक्तसूत्रद्वयवन्मायाविशिष्टं ब्रह्म जगत्कारणमिति वा, "देवात्मशक्तिं स्वगुणैर्निगूढामि" ति श्रुतेर्मायाशक्तिमत्कारणमिति वा, जगदुपादानमायाश्रयतया ब्रह्म कारणमिति वेति । तत्र विशिष्टपक्षे तथैव ब्रह्मत्वेनोपलक्षितस्य ज्ञानानन्दादिस्वरूपलक्षणेन मायानिष्कर्षाल्लक्षणद्वयेन विशुद्धब्रह्मसिद्धिः । उत्तरपक्षयोस्तु मायाया ब्रह्मपरतन्त्रत्वात् तत्कार्यमपि ब्रह्मपरतन्त्रं भवति यथांऽशुतन्त्वारब्धोऽपि पटोंऽशुतन्त्रः प्रतीयते । ततश्चोत्पद्यमानकार्यस्य यदाश्रयोपाधि ज्ञानानन्दलक्षणं च तद्ब्रह्मेति विशुद्धब्रह्मलाभः—इत्याहुः ॥

तत्र प्रथमपक्षे ब्रह्मणो निमित्तत्वम्, उपादानत्वं तु द्वयस्यैव । द्वितीयपक्षे तु ब्रह्मणः प्राधान्यं मायायाश्चोपसर्जनत्वम् । तृतीयपक्षेतु उपादानत्वं मायाया एव, ब्रह्मणस्तु तदधिष्ठानत्वमिति विवेचितं वृद्धैरिति ॥

अत्रेदं विवेचनीयम्—किमिदं मायाया उपसर्जनत्वम् ? न तावत्कार्यं प्रत्याधारत्वम्; प्रथमपक्षादविशेषापत्तेः, नापि कार्यं प्रत्यजनकत्वम्; मायाया अनुपयोगापत्तेः, नापि कार्यं प्रत्यनधिकरणत्वम्; तत्पक्षव्याख्यानरूपविवरणविरोधात्, नापि निमित्तत्वम्; तदाश्रयत्वव्याख्यानविरोधादेव । नहि निमित्तकारणं कार्यमाश्रयते ।

अत्र वदामः—उपाधित्वमेव मायाया अप्रधानत्वं नाम । तथाचोपहितसमवहितमपि कार्यमुपाधौ प्रतीयत इति तदाश्रयतोक्तिः । वस्तुतस्तु—मध्यमपक्षे ब्रह्मनिष्ठमेव कार्यमिति ध्येयम् । सर्वथा उपादानकोटावस्ति ब्रह्मप्रवेश इति । यथा जगदुपादाननिमित्तकारणभूते वस्तुनि ईश्वरपदं शक्तम्, तथा जीवपदमप्यन्तःकरणोपहितब्रह्मण्येव शक्तम् । नच निष्प्रमाणकमेतत्; "स वा अयमात्मा ब्रह्म" "विज्ञानमयो मनोमयः प्राणमयश्चक्षुर्मय" इत्यादि, तथा "स वा एष महानज आत्मा योऽयं विज्ञानमयः", तथा "सधीः स्वप्नो भूत्वेमं लोकमतिक्रामति" "आत्मेन्द्रियमनोयुक्तं भोक्तेत्याहुर्मनीषिण" इत्यादिश्रुतिभ्यः । 'अहम्' इति चानुभवेऽहंकारोपहित एवात्माऽवभासते सर्वेषाम्, अतस्तत्रैव संगतिग्रहः । त्वंशब्दस्यापि स एवार्थः । नच सुषुप्तिप्रलयादौ जीवासत्त्वापत्तिरिति—वाच्यम्; तदानीमपि संस्कारात्मनाऽवस्थानात् । तथाचाहंकारवासनावासितमज्ञानमेव तदानीमुपाधिः । तदुक्तं संप्रदायविद्भिः—"स्वाविद्यया हि पर एव स जीवभावमागत्य संसरति लिङ्गसमागमेन । ब्रह्मैव संसरति मुच्यत एतदेव दौवारिकं भवति संसरणं तु तस्य" ॥ तथा "मुक्तिः पुनर्भवति चिद्वपुषैव तस्य स्वाज्ञानतः स्वमहिमप्रतिबोधतश्च ॥ स्वाज्ञानान्वयिनी चिदेव भवति स्वाज्ञानमस्याः पुनर्नास्त्यन्तःकरणोपरागशबलीभावं विना युक्तितः ॥" तथा "पुर्यष्टकं भवति तस्य परस्य मोहात्तेनान्वितस्य तु नभोमलवद्व्यलीकम् । दुःखं त्रिधा भवति संसरणाभिधानं नान्यः परादधिकरूपभृदस्ति जीवः" । तथा "इह तावदक्षदशकं मनसा सह बुद्धितत्त्वमथ वायुगणः । इति लिङ्गमेतदमुना पुरुषः खलु संगतो भवति जीवः" ॥ इति । तथा "न पुराष्टकेन रहितस्य तव क्वचिदस्ति संसरणदुःखयुजा । न पुराष्टकेन सहितस्य तथा क्वचिदस्ति दुःखविगमश्च तवे" त्यादि, तथाऽन्यत्रापि "जीवो भवेत्करणपूगवशीकृता चिदि" ति ॥

विवरणकृतस्तु—ननु कोऽयं जीवो नाम ? यस्य स्वरूपं त्वंपदेन लक्ष्यमाणं ब्रह्मैव वाक्यार्थः संपद्यते, ब्रह्म-वाऽविद्याप्रतिबिम्बितमिति वदामः, ततश्च त्वंपदेनाशेषोपाधिनिराकरणेनाऽऽत्मस्वरूपमेव लक्ष्यमाणम्, तत्पदोपलक्ष्यं ब्रह्मैव, पदद्वयसामर्थ्यात्संपद्यते । नचैतदुपाधिद्वयनिराकरणेन विशुद्धब्रह्मात्मज्ञानमेकेनैव पदेन लभ्यते; विरोधानुपपत्तेरिति—आहुः ॥

नचास्मिन् पक्षे जीवब्रह्मणोरुपाधिसंकरः; बिम्बस्येश्वरत्वात्, प्रतिबिम्बस्य च जीवत्वात् । नच—एवं सत्युपाधिधर्मैर्यथा जीवानां संसर्गस्तथा ब्रह्मणोऽपि स्यादिति—वाच्यम्; उपाधिधर्माणां प्रतिबिम्बपक्षपातित्वनियमात्, ब्रह्मणो निरावरणज्ञानत्वात्, अहंकृतिविरहाच्च । तथाचोपहितमात्रांशशक्यत्वेऽप्युपाधिनिराकरणार्थं लक्षणाऽऽयाता । वाक्यार्थस्फुरणवेलायां उपाधिरपि स्फुरत्येव, विशिष्टवाच्यत्वपक्षे विशेष्ये सुतरां लक्षणा ॥

अत्र च महावाक्ये भागलक्षणैव युक्ता । तदुक्तमाचार्यैः—"तत्त्वमस्यादिवाक्ये तु लक्षणा भागलक्षणे"ति । प्रपञ्चितस्त्वयमर्थो विस्तरेणान्यत्र ॥

ननु—तथापि वाक्याज्जातं ज्ञानं परोक्षमपरोक्षं भ्रमं कथमनुवदेत्? दिङ्मोहादौ तथाऽदर्शनात् । नच—'नायं सर्पः किं तर्हि? रज्जुः' इत्याप्तवाक्याज्जायमानं भ्रमं निवर्तयत्येव, कथमन्यथा निर्भयः पुरुषोऽवतिष्ठत इति—वाच्यम्; रज्जुत्वाद्यसाधारणधर्ममन्तरेण भ्रमस्यानुभवसिद्धत्वात् । भयाभावस्त्वाप्तविस्रम्भात्, तथाऽत्रापि श्रुतिविस्रम्भाद्भवतु तदुक्तेर्थे समाश्वासो भ्रमस्तु न निवर्तत इति । नच—अपरोक्षज्ञानमेव श्रुतेर्जायत इति—वाच्यम्; लोके तथाऽदर्शनात्, मनननिदिध्यासनयोर्वैयर्थ्यापत्तेश्च । नच 'दशमस्त्वमसी'तिवाक्यं दृष्टान्तः; तत्रापि शब्दः परोक्षमेव ज्ञानमुत्पादयति, भ्रमनिवृत्तिस्तु तत्समनन्तरोत्पन्नेन्द्रियजन्यसाक्षात्कारादिति—

अत्रोच्यते—दशमस्त्वमसीतिशब्दश्रवणसमनन्तरं तावदस्ति श्रोतुः स्वात्मविषयं प्रत्यक्षम् । नच तत्प्रमाणान्तराजातमिति कल्पयितुं युक्तम्; 'एतस्माच्छब्दादहमात्मानं साक्षात्कृतवान्' इतिप्रत्ययविरोधात्, अन्यथा मध्यमवृद्धोऽपि मानान्तरादेवार्थं ज्ञातवानिति बालः कल्पयेत् । तथाच गतं शब्दस्य प्रवर्तकत्वमिति । नच—शब्दस्वभावभङ्गस्तस्य परोक्षमात्रज्ञानजनकत्वादिति—वाच्यम्; असिद्धेः, मनोवत् । फलबलेनैव स्वभावस्य कल्पनात्; स्वात्मविषयकं ज्ञानं यस्मात् कस्माच्चित्प्रमाणाज्जायमानमपरोक्षमेव जायते इति केचित् ॥

वस्तुतस्तु—योग्यपदार्थनिरूपितप्रमात्रभेदभेदपरशब्दत्वेनैव परोक्षज्ञानजनकता, तदन्यशब्दत्वेनापरोक्षज्ञानजनकता, शब्दातिरिक्तं चात्मविषयं प्रमाणं नास्तीत्यादि निरूपितमद्वैतसिद्धिवेदान्तकल्पलतयोरिति नेह प्रपञ्च्यते । नच—शाब्दत्वापरोक्षत्वयोर्जात्योः संकरः, तथाहि—'गामनये'त्यादिशब्दजन्ये ज्ञाने शाब्दत्वमस्ति नास्त्यपरोक्षत्वं, घटोऽयमितीन्द्रियजन्ये ज्ञानेऽस्त्यपरोक्षत्वं नास्ति शाब्दत्वम् । आत्मविषयके च ज्ञाने तदुभयमस्तीति—वाच्यम्; आत्मविषयके ज्ञाने शाब्दत्वजातेरभावात्, तस्याः परोक्षत्वव्याप्यत्वात् । नच परोक्षत्वमात्मज्ञाने तिष्ठतीत्युक्तम्; उपाधिसंकरवज्जातिसंकरस्यादूषणत्वात्, शाब्दत्वापरोक्षत्वादेः प्रमात्वाप्रमात्वलौकिकत्वालौकिकत्वादिवज्जातित्वानभ्युपगमाच्च । तस्माद्वेदान्तवाक्यकरणक आत्मसाक्षात्कारे शाब्दत्वापरोक्षत्वयोर्नानुपपत्तिः । अथ—एवं सति श्रवणमनननिदिध्यासनानां क्व उपयोगः ? पूर्वत्रैवात्मनः साक्षाद्भासमानत्वादिति, अत्रोच्यते—यद्यपि श्रवणादेः प्रागपरोक्षमेव ज्ञानमुत्पन्नम्, तथाप्यसंभावनाविपरीतभावनाग्रस्तत्वादुन्मज्जन्निमज्जदिव न फलपर्यवसायि भवति वाराणस्यादिप्रदेशे जायमानार्द्रमरीचादिज्ञानवत् । नच—फलाभावात् ज्ञानं नोत्पन्नमिति—वाच्यम्; तथासति विचारारम्भानुपपत्तेः । नच—योग्यताऽभावात् प्रथमतो ज्ञानमेव नोत्पादयति शब्द इति—वाच्यम्; योग्यतायाः स्वरूपसत्या एव शाब्दप्रमायां कारणत्वाभ्युपगमात् । नच—तथासति योग्यताभ्रमाच्छाब्दभ्रमो न स्यादिति—वाच्यम्; आकाङ्क्षाऽऽसत्तिमत्त्वेन ज्ञायमानादेव शाब्दो भ्रमो जायत इत्यङ्गीकारात् । नच—तथासति बाधे जातेऽपि शब्दाद्बोधः स्यादिति—साम्प्रतम्; तस्यैव तत्प्रतिबन्धकत्वात्, अयोग्यतानिश्चयस्याऽप्रामाण्यशङ्कानास्कन्दितस्य शाब्दज्ञानप्रतिबन्धकत्वात् तदभावमात्रं तत्रोपयुज्यते, नतु योग्यताज्ञानमपि; तेनायोग्यतानिश्चयाभावात्, प्रामाण्यसंदेहाद्वा शाब्दबोधोपपत्तिः । किंच "अत्यन्तासत्यपि ज्ञानमर्थे शब्दः करोति ही"ति मतेऽयोग्यत्वेन ज्ञायमानादपि शब्दादर्थबोधो भवत्येव; प्रत्यक्षानुमानयोस्तूत्पत्तिप्रतिबन्ध एव । शब्दस्थले तु बाधेनाप्रामाण्यं ज्ञाप्यते, नतूत्पत्तिः प्रतिबध्यते ॥

तदयं क्रमः—शब्दात्प्रथमतोऽपरोक्षज्ञानं जायते विचारप्रयोजकम् । तदनन्तरमसंभावनोदये सति विचारशास्त्रं प्रवर्तते । तच्च वेदान्तानां ब्रह्मण्यद्वितीये समन्वयप्रतिपादनद्वारा परपक्षखण्डनद्वारा चोपयुज्यते प्रमाणगताऽसंभावना श्रवणनिवर्त्या प्रमेयगताऽसंभवना तु मनननिवर्त्येत्यन्यत्र विस्तरः । तदनन्तरमपि विपरीतभावना तिष्ठत्येव, सा निदिध्यासनेन निराक्रियते, तदनन्तरं पुनरपि महावाक्यमनुसन्धीयमानमविद्योन्मूलनसमर्थमन्तःकरणवृत्तिभेदरूपं मुक्तिफलकं

साक्षात्कारमुत्पादयति । **तदेतदाहाचार्यः संप्रदायवित्**—"पुरुषापराधमलिना धिषणा निरवद्यचक्षुरुदयाऽपि यथा । न फलाय भर्तुविषया भवति श्रुतिसंभवाऽपि तु यथाऽऽत्मनि धीः ॥ पुरुषापराधविगमे तु पुनः प्रतिबन्धकव्युदसनात्सफला । मणिमन्त्रयोरपगमे तु यथा सति पावकाद्भवति धूमलता ॥ पुरुषापराधविनिवृत्तिफलः सकलो विचार इति वेदविदः । अनपेक्षतामनुपरुध्य गिरः फलवद्भवेत्प्रकरणं तदतः ॥ पुरुषापराधशतसङ्कुलता विनिवर्त्यते प्रकरणेन गिरः । स्वयमेव वेदशिरसो वचनादथ बुद्धिरुद्भवति मुक्तिफले"ति ॥ भर्तुनामा कश्चिद्राज्ञो मन्त्री गन्धारपुरुषत्वेन यश्छान्दोग्ये दर्शितः ॥

यत्तु प्रथमतो जायत एव शब्दादपि परोक्षज्ञानम्, प्रतिबन्धकानन्तरमेव त्वपरोक्षं जायत इति मतम्, तत्तुच्छम् । ग्रन्थकारस्य तथा स्वरसाभावात्, दृष्टान्तेऽपरोक्षज्ञानोत्तरमेव संशयस्योक्तत्वात् दार्ष्टान्तिकेऽपि तस्यैवोचितत्वात् । नचैवं कल्पनायां प्रमाणाभावः; "तं त्वौपनिषदं पुरुषं पृच्छामी"ति श्रुत्योपनिषन्मात्रवेद्यत्वप्रतीतेः, "नावेदविन्मनुते तं बृहन्तमि"ति च । असाधारणेनहि व्यपदेशा भवन्ति, 'चाक्षुषं रूपम्' इतिवत् । "पराञ्चि खानि व्यतृणत् स्वयंभूस्तस्मात्पराङ् पश्यति नान्तरात्मन्" इतीन्द्रियगम्यत्वनिषेधाच्च । नच—"दृश्यते त्वग्र्यया बुद्ध्या सूक्ष्मया सूक्ष्मदर्शिभिः ।" "मनसैवेदमाप्तव्यम्" इत्यादिश्रुत्या मनोगम्यत्वमपि ब्रह्मणः प्रतीयत इति—वाच्यम्; तत्त्वमस्यादिमहावाक्येन साक्षात्कारेण जनयितव्ये मनसः कर्तृत्वेन सहकारित्वस्योदाहृताभिः श्रुतिभिः प्रतिपादनादिति संप्रदायः ॥

भामतीकारास्तु—शब्दात्परोक्षमेव ज्ञानं जायते; शब्दप्रमाणस्वाभाव्यात् । नच—अपरोक्षे प्रत्यगात्मनि परिपूर्णब्रह्मणि परोक्षज्ञानं भ्रमः स्यादिति—वाच्यम्; परोक्षत्वेनाऽनुल्लेखात्, अपरोक्षं तु ज्ञानं श्रवणमनननिदिध्यासनाभ्यासजन्यसंस्कारप्रचयोपबृंहितमनोजन्यमेव । नच भावनाजन्यसाक्षात्कारत्वेन कामिन्यादिसाक्षात्कारवदनाश्वासः; श्रुतिमूलत्वेन समाश्वाससंभवात् । नच श्रुतिविरोधः; शास्त्राचार्याहितसंस्कारासमवहितमनोगम्यत्वनिषेधपरत्वान्निषेधश्रुतीनाम्, विधिश्रुतीनां तु तादृशसंस्कारसहितमनोगम्यत्वप्रतिपादनपरत्वादिति—आहुः ॥

ननु—तथापि साक्षात्कारोत्पत्त्यनन्तरमविद्याऽस्ति,न वा,आद्ये विद्या विफलाऽनिर्मोक्षश्च । **द्वितीये** सकार्याऽविद्यानिवृत्तौ सद्योमुक्तिरिति विद्यासंप्रदायोच्छेदः, **अत्र वदन्ति**—विद्योत्पत्त्यनन्तरं सद्योमुक्तिरित्येव पक्षः। नच उपदेष्टुरभावः; कल्पितस्य तस्य सद्भावात् । स च कल्प्यमानो गुरुर्विद्यावत्त्वेनैव कल्प्यते, स्वप्नगुरुवत् । नच—तदीयेनैव ज्ञानेनाऽज्ञाननिवृत्तौ शिष्यज्ञानस्य वैयर्थ्यमिति—वाच्यम्; तस्य कल्पितत्वेनाऽज्ञानाश्रयत्वाभावात् । **तदुक्तम्**—"तस्य एष विलास एव भवता गुर्वादिभेदान्वितः संक्लृप्तो नतु विद्यते पृथगसौ सन्ध्ये यथा धामनि" । "मुक्तामुक्तौ विद्वदज्ञौ त्वदन्यावाकाशादिक्ष्मावसानं च विश्वम् । स्वाविद्योत्थस्वान्तनिष्पन्दनं तद्विज्ञातव्यं मा ग्रहीरन्यथैतत्" ॥ तथा "तव चिदात्मतमसा जनितं परिकल्पयत्यखिलमेव जगत् । तव कल्पनाविरचितः स गुरुस्तव रूपमद्वयमुदाहरति ॥ परिकल्पितोऽपि सकलज्ञतया गुरुरेव पूर्णमवबोधयति" तथा "सम्यग्ज्ञानविभावसुः सकलमेवाऽज्ञानतत्संभवं सद्यो वस्तुबलप्रवर्तनमरुद्व्यापारसंदीपितः । निर्लेपेन हि दन्दहीति न मनागप्यस्य रूपान्तरं संसारस्य शिनष्टि तेन विदुषः सद्योविमुक्तिर्ध्रुवा ॥" "जीवन्मुक्तिप्रलयं शास्त्रजातं जीवन्मुक्ते कल्पिते योजनीयम् । तावन्मात्रेणार्थवत्त्वोपपत्तेः सद्योमुक्तिः सम्यगेतस्य हेतो"रिति ॥ तथाचैकाज्ञानवादिपक्षेऽयमर्थः संपन्नो यत्सद्योमुक्तिरिति ॥

अपरेतु—बाधितानुवृत्त्याऽज्ञानतत्कार्ययोरनुवृत्तिरिति । मुक्तेषुवत्कुलालचक्रवच्च । नच—विद्याऽविद्ययोर्विरोधात्कथमेवं स्यादिति—वाच्यम्; पारमार्थिकप्रपञ्चोपदर्शकांशस्यैव विद्यया विरोधात्, प्रातिभासिकमात्रांशेनाऽविरोधात् । तस्य चांशस्य प्रारब्धक्षयादेव क्षयः; "भोगेन त्वितरे क्षपयित्वा संपद्यत" इति सूत्रबलात् तथैव प्रतीतेः, जीवन्मुक्तिशास्त्रबलाच्चेति—**आहुः** ॥

भामतीकारास्तु—बहून्येवाऽज्ञानानि । तानिच जीवनिष्ठानि ब्रह्मविषयाणि । नच—अज्ञानसंबन्धे सति जीवत्वं जीवत्वे चाज्ञानमित्यन्योन्याश्रय इति—वाच्यम्; अनादित्वाज्जीवाविद्यासंबन्धस्य, तथाच तत्तज्ज्ञानावच्छिन्नास्तत्तदज्ञानावच्छिन्नप्रतिबिम्बिता वा जीवा अनन्ता एव; अवच्छेदकानामज्ञानानामनन्तत्वात् । तेषां मध्ये यस्य श्रवणादिना ज्ञानमुत्पद्यते स मुच्यते नान्यः । नचैवं द्वैतापत्तिः; सर्वेषां जीवानां ब्रह्माभेदस्वीकारात् । एवं सति "तद्यो यो देवानां प्रत्यबुध्यत स एव तदभवत्तथर्षीणां तथा मनुष्याणामि"ति श्रुतयः, "बहवो ज्ञानतपसा पूता मद्भावमागता" इति स्मृतयश्चोपपन्नतरा भवन्ति । अविद्यालेशस्वीकाराच्च जीवन्मुक्तत्वाद्युपपत्तिरिति—**ऊचिरे** ॥

ननु—तथापि न ब्रह्मात्मज्ञानान्मुक्त्युपपत्तिः; अनन्तभवसंचितानां कर्मणां भोगेन विना क्षयासंभवात् । नच—ज्ञानादेव सर्वकर्मक्षयः; जीवन्मुक्तिशास्त्रविरोधात्, नच—प्रारब्धातिरिक्तस्य ज्ञानात् क्षय इति—वाच्यम्; "नाऽभुक्तं क्षीयते कर्म कल्पकोटिशतैरपि" । "अवश्यमेव भोक्तव्यं कृतं कर्म शुभाशुभ"मिति स्मृतिविरोधात् । नच—प्रायश्चित्तादिशास्त्रेण कर्मनाशः प्रतिपाद्यते, तथाच तदनुरोधेनावश्यं भोगद्वारा कर्मक्षयप्रतिपादकस्य शास्त्रस्य संकोचो

वाच्यः, अतो ज्ञानात् कर्मक्षयस्थलेऽपि तच्छास्त्रं संकोच्यतां वेदबोधितानाशकानाशस्यैव कर्मणो भोगैकनाश्यत्वात्, प्रायश्चित्तज्ञानयोश्च वेदेनैव नाशकत्वं बोधितमिति—वाच्यम्; प्रायश्चित्तादावनन्यगतिकत्वेन तथा कल्पनात्। नहि प्रायश्चित्ते कर्मान्तराधिकारः फलम्; सर्वत्रापि पापे कर्मानधिकाराभावात्; प्राणान्तिके तदसंभवाच्च, ज्ञानस्थाने तु भोगद्वारेणापि क्षयसंभवे संकोचो न युक्तः। नच—तत्र ज्ञानं विनापि भोगात्कर्मनाशदर्शनात् व्यभिचारात् कथं तत्त्वज्ञानस्य कारणतेति—वाच्यम्; कर्मप्रागभावासहवृत्तिकर्मनाशे युगपद्भोगे चाव्यभिचारात्। नच—तत्त्वज्ञानवतां भोगार्थं प्रवृत्तौ हि विहितनिषिद्धाचरणसंभवेन धर्माधर्मोत्पत्तौ मोक्ष एव न स्यादिति—वाच्यम्; दोषाभावेन तयोरुत्पत्त्यसंभवादिति, अत्रोच्यते—"भिद्यते हृदयग्रन्थिश्छिद्यन्ते सर्वसंशयाः। क्षीयन्ते चास्य कर्माणि तस्मिन् दृष्टे परावरे ॥" इत्यादिभिः श्रुतिभिः हृदयग्रन्थ्यादिनाशे ज्ञानहेतुत्वं प्रतिपाद्यते। तत्र यदि कर्मनाशे भोगो द्वारं कल्प्यतेऽल्पमपि तदा हृदयग्रन्थ्यादिनाशे जनयितव्ये द्वारं कल्पयितव्यं स्यात्, तथाच यथा द्वारमन्तरेणैव तत्त्वज्ञानमात्रादेव हृदयग्रन्थ्यादेर्नाशः, तथाच बाध्यबाधकभाव एव, पदहोमाऽऽहवनीयहोमयोरिव अग्नीषोमीयहिंसाऽहिंसयोरिवेति। नच—अबाधेनाप्युपपत्तौ बाधकल्पनमनुचितमिति—वाच्यम्; भोगेन क्षयाभ्युपगमे ज्ञानवैयर्थ्यापत्तेः। किंच यावदेव स्मृत्या श्रुतिः कल्प्यते तावदेव प्रत्यक्षश्रुत्या ज्ञानस्य साधनत्वं बोध्यते। तच्च साक्षादेव, तस्मिन् बाधके सत्येव परंपरात्वस्य कल्पनात्। तदनन्तरं कल्पिताऽपि श्रुतिस्तदितरविषयाऽवतिष्ठते। तत्वज्ञानिविषयत्वे तु साक्षाच्छ्रुतिविरोधेऽनुमानमेव न स्यात्। तदुक्तं—"विरोधे त्वनपक्षं स्यादसति ह्यनुमानम्" इति। श्रुतिश्च "तद्धैतत् पश्यन् ऋषिर्वामदेवः प्रतिपेदेऽहं मनुरभवं सूर्यश्च" इत्यादिर्यदैव ज्ञानं तदैव ब्रह्मभावमाह; हेतौ शतुः स्मरणात् 'भुञ्जानस्तृप्यति' इतिवत्। अविद्यानाशानन्तरमेवाऽविद्याकृतस्याब्रह्मत्वस्य निवृत्तेः, उपादाननाशादुपादेयनाशस्य सर्वत्र दर्शनात्। यथाच कारणनाशानन्तरं कार्यं निरधिकरणं क्षणमात्रं तिष्ठति, तथा बलवत्प्रतिबन्धवशादनेकक्षणमपि स्थास्यति। तथाच श्रुतिः—"तस्य तावदेव चिरं यावन्न विमोक्ष्येऽथ संपत्स्ये" इति प्रारब्धकर्मफलभोगपर्यन्तं नष्टाविद्यस्यापि स्थूलसूक्ष्मशरीरयोः सद्भावं दर्शयति। प्रारब्धकर्मभोगश्च क्वचिदेकेनैव शरीरेण, क्वचिन्नानाशरीरैः। तत्राऽऽद्यमिदानींतनानाम्, द्वितीयं तु महानुभावानां वसिष्ठादीनाम्। अत्र सूत्रं—"यावदधिकारमवस्थितिराधिकारिकाणाम्" इति। भगवदाज्ञापालनौपयिकं बलवत्सुकृतं कर्माऽधिकारस्तत्समाप्तिपर्यन्तमाधिकारिकाणां सूर्यादीनां वसिष्ठादीनां च शरीरग्रहणप्रवाहावस्थितिरित्यर्थः। एकशरीरभोग्यस्येवानेकशरीरभोग्यस्य प्रारब्धस्य कर्मणः संभवात्। एतादृशानां च योगीश्वराणां योगप्रभावात् त एव स्वेच्छया कायबाहुल्यतदुपसंहारौ। अत्र सूत्रं—"प्रदीपवदावेशस्तथाहि दर्शयति"। एवं सगुणविद्याविदामपि योगीश्वराणाम्। निर्गुणविद्याविदां त्वनधिकारिणां वर्तमानदेहभावे जीवन्मुक्तिस्तदभावे च विदेहमुक्तिः। तत्र ज्ञानात् कर्मक्षयप्रतिपादके सूत्रे "तदधिगम उत्तरपूर्वाघयोरश्लेषविनाशौ तद्व्यपदेशात्" "इतरस्याप्येवमसंश्लेषः पाते तु" इतरस्य सुकृतस्येत्यर्थः, तस्मात् ज्ञानिनः कर्मभोगार्थमयोगिनोऽपि कायव्यूहकल्पनं मौढ्यमात्रेणैव। ज्ञानस्य प्रारब्धकर्मानाशकत्वे सूत्रं "भोगेन त्वितरे क्षपयित्वा संपद्यते" इति प्रागेवोदाहृतम् ॥

अद्वैतरत्नमेतत्तु श्रीविश्वेश्वरपादयोः। समर्पितमथैतेन प्रीयतां स दयानिधिः ॥

इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यश्रीविश्वेश्वरसरस्वतीपूज्यपादशिष्य-श्रीमधुसूदनसरस्वतीविरचितमद्वैतरत्नरक्षणं समाप्तम् ॥

शुभं भवतु ॥

संस्कृतनूतनपुस्तकानि ।

कारिकावली ।

सिद्धान्तमुक्तावलीसंवलिता ।

दिनकरीव्याख्या-रामरुद्रीव्याख्याभ्यां सनाथीकृता ।

न्यायशास्त्रप्रविविक्षूणां मुक्तावलीसहितकारिकावल्येवादावादरणीयेति सुप्रसिद्धं सर्वेषाम् । परमुभयोरप्यतिगम्भीरार्थत्वेन दुरूहत्वादध्येतॄणामध्यापकानांच भवत्येव व्याख्यान्तरापेक्षेति तेषां सौकर्यायायं ग्रन्थः सुप्रसिद्धाभ्यां शिरोनिर्दिष्टव्याख्याभ्यां संयोज्य टिप्पण्यादिभिश्च सम्यक्परिष्कृत्य मुद्रितोऽस्ति । मूल्यं २॥ रु., मार्ग. ८ आ.

कारिकावली ।

(सिद्धान्तमुक्तावलीसहिता)

नास्त्यविदितमेतत्कृतगीर्वाणभाषापरिचयानां विशेषतश्च भारतीयानां यत्किल सकलप्रकरणमौलिभूता सिद्धान्तमुक्तावलीभासिता कारिकावली न्यायसिद्धान्तं करतलगतमिव प्रकाशयन्ती गादाधरीजागदीशीप्रभृतितत्त्वचिन्तामणिदीधितिव्याख्याध्ययनयोग्यतामादधात्यध्येतॄणामिति । सेयमस्माभिर्दिनकरीव्याख्यया पाठान्संवाद्य विषमस्थलटिप्पणीनिवेशनपुरःसरं प्रकाशिता. मूल्यं ६ आ., मार्ग. १ आ.

तर्कसंग्रहचन्द्रिका ।

तर्कसंग्रहसहिता ।

इयं व्याख्या गभीरार्थापि सुन्दरतरास्ति । अस्याः प्रणेता श्रीकाशीस्थः प्राच्यो विद्वान् महामहोपाध्यायप्रतिभो गाडेगिलोपाह्वः श्रीमुकुन्दशर्मासीदिति ज्ञायते । बालाल्पमतिदुरवबोधविषयचिख्यापयिषुणानेन व्याख्यात्रा महता परिश्रमेण व्यरचीयं टीका तथा विविधटिप्पणपरिष्कृतास्तीति विद्यार्थिभिरादरणीया. मूल्यं ६ आ., मार्ग. १ आ.

न्यायलीलावती ।

श्रीमद्वल्लभाचार्यविरचिता ।

मैथिलदेशीयप्राचीनमहानैयायिकश्रीमद्वल्लभाचार्यविरचितोऽयं वैशेषिकदर्शनसारभूतो न्यायलीलावतीग्रन्थोऽस्माभिर्गीर्वाणविद्यारसिकजनविनोदाय महता प्रयासेन संपाद्य संमुद्र्य प्रकाशितः । अस्मिन्ग्रन्थे वैशेषिकदर्शनप्रसिद्धपदार्थानां मण्डनं मतान्तरखण्डनं च विद्वज्जनमहनीयाभिर्युक्तिभिः कृतमस्ति । श्रीमद्गङ्गेशोपाध्याय-श्रीरघुनाथतार्किकशिरोमण्यादिभ्योऽपि प्राचीनतरो वल्लभाचार्यस्तस्यायं ग्रन्थोऽद्यावधि क्वापि न केनापि साकल्येन मुद्रयित्वा प्राकाश्यं नीतः । अतो दार्शनिकविद्यारसिकैरवश्यं संग्राह्यमिदं ग्रन्थरत्नम् । मूल्यं १२ आ., मार्ग. २ आ.

प्रमेयकमलमार्तण्डः ।

श्रीचन्द्रप्रभाचार्यविरचितः ।

अयं जैनदर्शनस्यापूर्व उच्चकोटिको न्यायग्रन्थोऽस्ति । श्रीमाणिक्यनन्द्याचार्यप्रणीतस्य **परीक्षामुखना**[illegible] न्थस्य वृत्तिरूपत्वेनायं समुल्लसति । प्रायः श्रीभोजराजकालीनोऽस्य प्रणेतासीदित्यनुमानतोऽस्मात ८०० [illegible] मितकालेऽस्य जन्मन आसीदिति निश्चीयते । मूल्यं ४ रु., मार्ग. ८ आ.

भास्करोदया ।

तर्कसंग्रह-दीपिका-प्रकाश(नीलकण्ठी)संवलितेयमपूर्[illegible]

मुद्रितास्ति । तर्कसंग्रहदीपिकाया यथावदवबोधाय यथा नीलकण्ठ्युपकरोति ए[illegible] यथावज्ज्ञानायेयं भास्करोदयातीव साहाय्यकारिण्यस्ति. मूल्यं १४ आ., मार्ग[illegible]